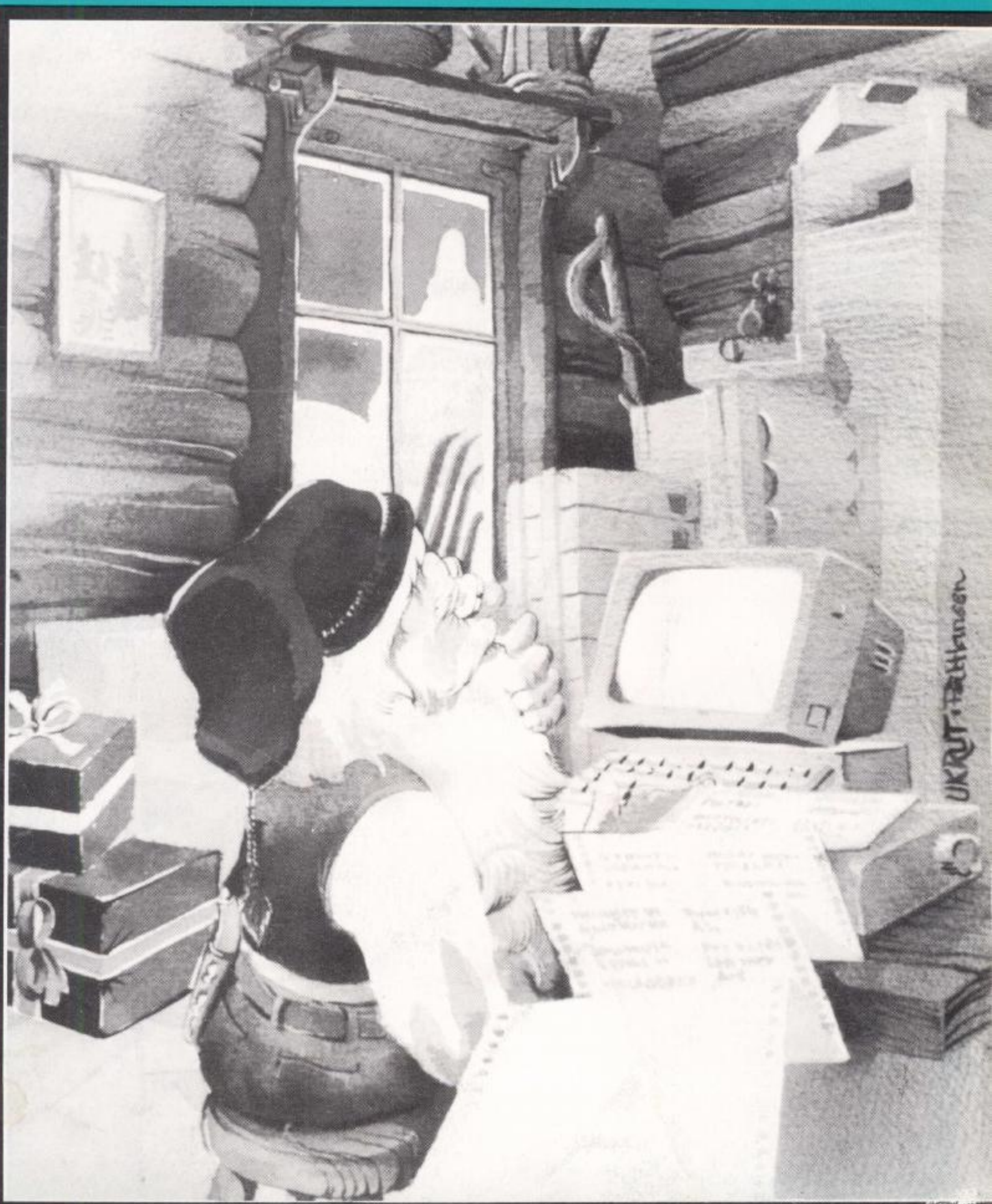

VƯỢT SÔNG

CƠ QUAN NGÔN LUẬN CỦA HỘI NGƯỜI VIỆT Tỵ NẠN TẠI NA UY

Số 6 - THÁNG 11/92

OVER BØLGENE

VƯỢT SÓNG

Cơ Quan Ngôn Luận của Hội Người Việt Tỵ Nạn tại Na Uy

Chủ nhiệm: Đỗ Văn Thành
 Chủ bút: Lâm viết Trường
 Tổng thư ký: Dương Khuê
 Thủ quỹ: Lâm tiến Dũng
 Trình bày: Nguyễn thị Lệ Hằng
 Minh họa: Đào vũ Hoài

THỰC HIỆN :

Hà Quỳnh Uyển * Huỳnh Thanh Tú * Đỗ Xuân Thiệu * Khánh Ti * Thy Hường * Lê anh Tuấn * Trần minh Trí * Bắc Học * Đức Hiệu * Đỗ Xuân Thi * Ung Đức Hỷ * Dương Qua * Đào Vũ Hoài * Nguyễn phú Hữu * Cô Thanh Tâm * Trần Sĩ Lê * Ung Đức Quang * Đỗ văn Thạch * Khúc Chánh Thành * Lâm Anh Dũng

VƯỢT SÓNG là cơ quan thông tin, ngôn luận của Hội Người Việt Tỵ Nạn tại Na Uy, phát hành sáu lần mỗi năm, vào ngày 20 các tháng lẻ.

VƯỢT SÓNG rất ước mong nhận được bài vở và thư từ của bạn đọc xa gần. Xin ghi rõ tên thật và địa chỉ để tiện liên lạc. Tòa soạn không trả lời bằng thư riêng. Bài không đăng không hoàn lại bản thảo. Tòa soạn dành toàn quyền thu gọn và sửa đổi bài vở cho thích hợp nhưng vẫn giữ nguyên ý tác giả. Tòa soạn không chịu trách nhiệm về nội dung các bài cây đăng.

Bài vở, thư từ xin gửi về địa chỉ :

VƯỢT SÓNG
 Postboks 8376 Hammersborg
 0129 OSLO

HỘI NGƯỜI VIỆT TỴ NẠN TẠI NA UY

ĐỊA CHỈ LIÊN LẠC BAN CHẤP HÀNH TRUNG ƯƠNG VÀ CÁC CHI HỘI

BAN CHẤP HÀNH TRUNG ƯƠNG & CHI HỘI VÙNG ĐÔNG

ĐỖ VĂN THÀNH
 Postboks 8376
 HAMMERSBORG
 0129 OSLO 1

CHI HỘI STAVANGER

HOÀNG THỊ KIM
 Veritashammaren 15
 4007 STAVANGER

CHI HỘI HAUGESUND & KARMØY

TRẦN VĂN TRƯỞNG
 Bjørneveien 1
 5500 HAUGESUND

CHI HỘI VEST-AGDER

ĐOÀN VĂN THẢO
 Parkveien 9
 4700 VENNESLA

CHI HỘI ÅLESUND

LÊ KHẮC MINH SỸ
 Fjelltnuveien 55A
 6000 ALESUND

CHI HỘI TRONDHEIM

PHAN PHƯỚC ĐOÀN
 Kolstadflata 37D
 7078 SAUPSTAD

CHI HỘI LILLEHAMMER

DIỆP MỸ VÂN
 Masahaugen 80
 2600 LILLEHAMMER

CHI HỘI KONGSVINGER

VŨ VĂN PHÁN
 Granli
 2210 KONGSVINGER

CHI HỘI SANDNES

HOÀNG VĂN ĐÔNG
 Draugveien 33
 4300 SANDNES

GIÁ BIỂU VÀ THỂ THỨC ĐẶT MUA BÁO DÀI HẠN

- Giá báo dài hạn 1 năm (6 số) :
 —Ở Na Uy & các nước Bắc Âu :200 N.kr.
 —Các nước khác :220 NOK

- Điền vào phiếu đặt mua báo nơi trang cuối, gửi về địa chỉ tòa soạn.

- Tiền mua báo có thể trả bằng một trong những cách sau:

—Tại Na Uy:
 Tòa soạn sẽ gửi kèm phiếu trả tiền (qua Postgiro) đến quý vị trong số báo đầu tiên.

—Ngoài Na Uy:

1. Kèm ngân phiếu trong thư bảo đảm gửi về:
 VƯỢT SÓNG v/ Lâm Tiến Dũng
 Postboks 8376 Hammersborg - 0129 OSLO
2. Gửi bằng bưu phiếu (Post Giro/Mandat Postale) về:
 VƯỢT SÓNG v/ Lâm Tiến Dũng
 Postboks 8376 Hammersborg - 0129 OSLO
3. Chuyển ngân vào trương mục:
 VƯỢT SÓNG v/ Lâm Tiến Dũng
 Postgirokontonr. 0813 2480754

XIN LƯU Ý: Đừng gửi kèm tiền mặt trong thư!

GIÁ BIỂU VÀ THỂ THỨC ĐẶT ĐĂNG QUẢNG CÁO

- Giá biểu:
 —1/1 trang 500 N.kr.
 —1/2 trang 300 N.kr.
 —1/4 trang 200 N.kr.
 —trang bìa (nguyên trang) 1000 N.kr.
 —Chia buồn, tin mừng, rao vặt có tính cách cá nhân:
 + Một cột, dưới 10 hàng 50 N.kr.
 + Một cột, từ 10 đến 15 hàng 100 N.kr.
 + Trên 15 hàng tính như 1/4 trang quảng cáo.
 —Nhắn tin tìm bạn, tìm thân nhân: miễn phí.

- Điền vào phiếu đặt quảng cáo nơi trang cuối, gửi về địa chỉ tòa soạn.

- Nếu nội dung quảng cáo ngắn gọn, quý vị có thể điền thẳng vào trong phiếu, tòa soạn sẽ đảm trách phần trình bày.

- Nếu nội dung cần có hình ảnh hoặc cách trình bày đặc biệt, xin quý vị liên lạc thẳng với tòa soạn để bàn thêm chi tiết.

- Tòa soạn sẽ gửi giấy tính tiền đến quý vị ngay sau khi nhận được phiếu đặt quảng cáo. Tòa soạn sẽ sắp xếp lên khuôn báo khi nào nhận được tiền.

TỰ DO

NHẬN ĐỊNH: CHẾ ĐỘ CỘNG SẢN VÀ MÁY DẬP 36

Dân đen vùng Tây Nam, Chính sách "thả lỏng rồi xiết chặt" của chế độ Cộng Sản tại Việt Nam.

GỢI NHỚ GỢI THƯƠNG! 38

Nguyễn Văn Cường. Việt Cộng lợi dụng thơ văn để gợi tình yêu quê hương của người Việt hải ngoại.

VÀI NÉT NHỎ VỀ LÝ TỐNG 39

Dư thị Hoài Thanh. Hồi tưởng lại nghĩa khí của anh hùng Lý Tống đã tỏ lộ ngay từ lúc còn đang bị dìm trong trại cải tạo.

THƠ BÚT TRE 40

Nguyễn thị Mọt Ruồi. "Giai thoại" về cuộc đời và sự nghiệp của "Bác" và bè lũ lâu la.

VÔ HẠNH 42

Xuân Lai. Lầm lỡ của tuổi trẻ, cay nghiệt trong gia đình: những khó khăn trong đời sống xã hội nơi xứ người.

SỐ TAY THỤY ĐIỂN 42

Người Thụy Điển. Mục mới của những đồng hương ở nước láng giềng Thụy Điển.

NỤ CƯỜI CỦA NHỮNG NGƯỜI MẤT TỰ DO 55

Người Tình Không Hộ Khẩu. Tiếng cười là vũ khí của người mất tự do.

MỘT LẦN GẶP GỠ (truyện dài phóng tác) 56

Sa Vi. Càng đi sâu vào đời sống gia đình dưới lối người chị song sinh, Hải Nhu càng hiểu rõ lý do đưa đến sự cay đắng của người anh rể đối với chị mình.

THƠ:

Ý thơ. Bạch Tùng Linh 36

Vẫn là tôi. Nguyễn văn Cường 37

Ước mong trở về. Nguyễn Tiến Vinh 37

Niềm tin hạnh phúc. Bạch Tùng Linh 39

Từ chồn đẻ ra chó. Hàn thị Băng Giang 41

Đêm buồn nhớ mẹ. Bạch Tùng Linh 43

Tâm sự của đá. Bình Sa 48

Một ngày. Uyên Giang 60

Chủ Nhật. Uyên Giang 60

Số 6 / 92

Tháng 11 - 1992

CÁC MỤC THƯỜNG XUYỀN

TIN TỨC 3

- Tân tổng thống Hoa Kỳ: Bill Clinton.
- Na Uy: Ngân sách quốc gia năm 93.
- Việt Nam: Quyền hành lọt vào tay giới quân sự trong đại hội đảng cộng sản Việt Nam.

TIN CỘNG ĐỒNG 12

- Bầu ban chấp hành mới ở chi hội vùng đông.
- Hội trưởng hội NVTN tại Na Uy diễn thuyết về đề tài kỳ thị chủng tộc trong buổi hội thảo do bộ nội vụ Na Uy tổ chức.
- Những quyển sách của người Việt và về người Việt mới xuất bản.

VƯỢT SÓNG NHẮN TIN 16

THIỆU NHI 17

- Mỹ châu quê hương người da đỏ: Năm nay là đúng 500 năm kể từ khi Kha Luân Bố khám phá ra Mỹ Châu.
- Helen Keller: Gương sáng của một vĩ nhân vừa mù, vừa câm điếc.
- Vui cười, trò chơi, các em sáng tác...

PHỤ NỮ 27

- Truyện tranh thiếu nhi: Điểm qua các sách cho thiếu nhi vừa phát hành - Thực Nữ.
- Đôi mắt là vườn hoa: Cách trang điểm cho đôi mắt - Nguyễn thị Phương Trang.
- Tính người qua cách tặng quà: Nhận quà nhận cả tính người - Gái Tơ.

DIỄN ĐÀN 33

BÁC HỌC TRẢ LỜI 45

- Bác Học tái xuất giang hồ, cứu nhân độ thế.

NHÓM TRẺ 49

- Kỷ niệm đầu: Vui buồn tuổi mới yêu - Minh Huyền.
- Khung trời mơ mộng: Cô Thanh Tâm giải đáp thắc mắc bạn trẻ.

VS 61

- Tận thế... huyệt
- Paris có gì lạ không em?
- Chuyện tình Lotto

Chủ đề Vượt Sóng số 1 - tháng 1/93:

Xuân Quý Dậu

Lá thư tòa soạn

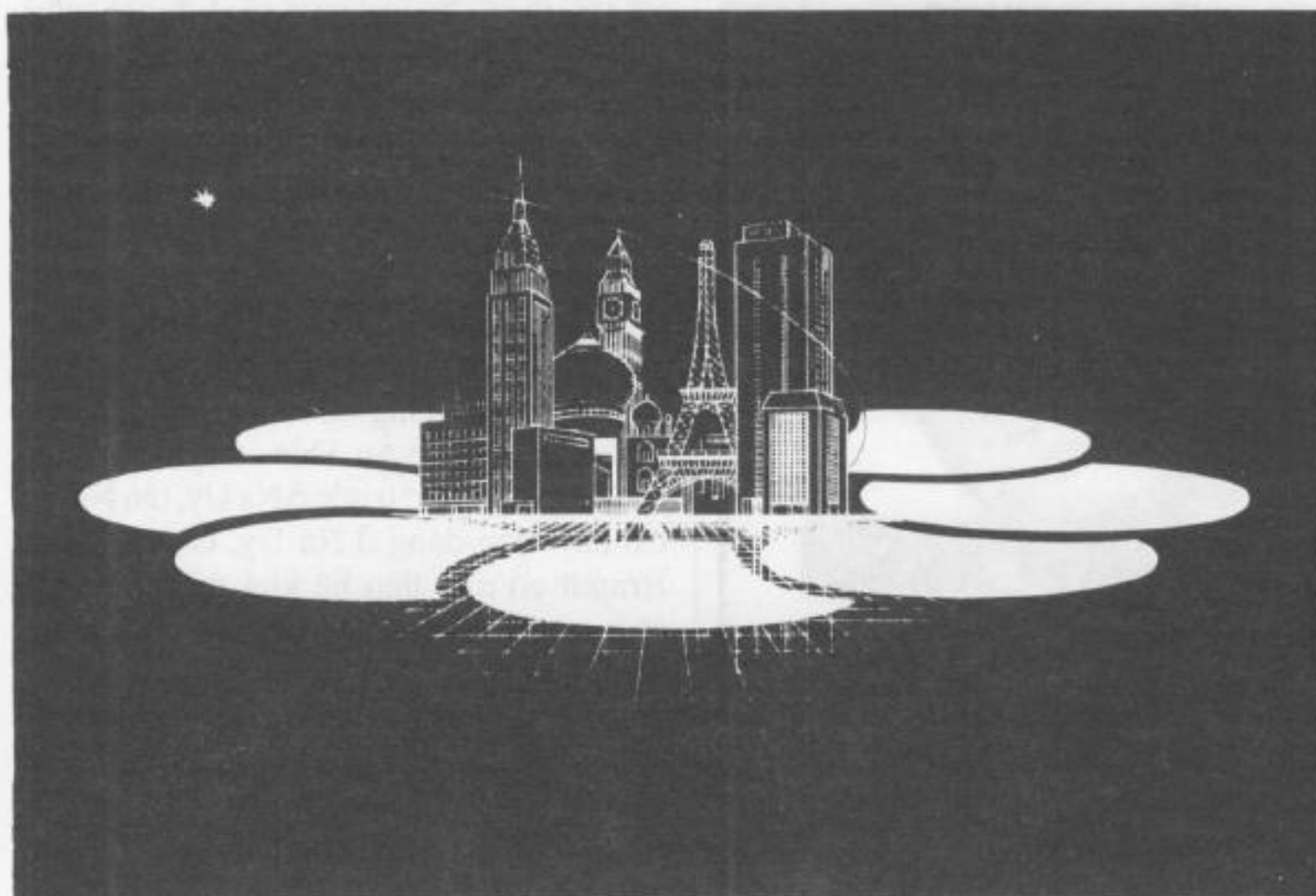
Tự do, hai âm thật ngắn và rất hay trong tiếng Việt. Nhưng người Việt là một trong những dân tộc đã và đang lặn dạn nhất trong việc tìm kiếm nó trong suốt cả thế kỷ nay trên quê hương. Sự tự do, bản thân nó không trường cầu tự nhiên như nhiều người tưởng. Sự tự do phải được học hỏi, phải được hun đúc bởi người muốn tìm sự tự do thật sự để phát triển nó lên thêm. Bằng chứng rõ ràng nhất, một số khá đông người Việt di đến xứ tự do rồi vẫn không thấy tự do, chớ đừng nói đến sự hưởng thụ tự do trong tinh thần “ăn cây nào rào cây nấy”.

Sống trong một xã hội tự do, chưa chắc đã hiểu đúng mức sự tự do. Cứ như con số không chính thức từ Nha Ngoại Kiều Na Uy cho thấy khá nhiều người Việt tại Na Uy, kể cả mới đến hoặc đã đến lâu, vẫn tự động chui đầu về chỗ mất tự do, để khiếp sợ bọn — mà chúng ta ghê tởm nhất — Việt Cộng! Có nhiều người cho rằng người có trình độ văn hóa cao sẽ hiểu sự tự do đúng nghĩa thật của nó hơn người có trình độ văn hóa thấp. Lời nhận định trên xem ra không mấy đúng với thực tế trong cộng đồng Việt Nam tại Na Uy và có thể cả ở những nước khác. Tìm tự do và vận dụng tự do để có được sự tự do thật sự trên quê hương, mới là hiểu chữ tự do đúng nghĩa. Nói một cách khác, tự do là ý thích trong ý thức. Thật vậy, ai cũng có ý thích riêng, nhưng những ý thích đó nhiều khi va chạm đến quyền lợi hết sức căn bản của người khác. Và như thế làm người khác mất tự do! Cũng như Việt Cộng thích lãnh đạo bạo ngược làm chúng ta mất tự do bỏ xứ ra đi. Cũng như chính những người đã đến nước thứ ba, thích “mặc áo gấm về làng” đã làm những người Việt tị nạn ở đảo hiện nay mất tự do đi tị nạn! Hành xử kiểu “trâu chậm uống nước đục” không phải là tinh thần của người Việt. Người Việt chân chính là người Việt biết sống trong tình

thần bác ái, “lá lành đùm lá rách”, một tinh thần hết sức nhân bản và rất phù hợp với hai chữ tự do, theo nghĩa đúng căn bản của nó — Ý thích trong ý thức.

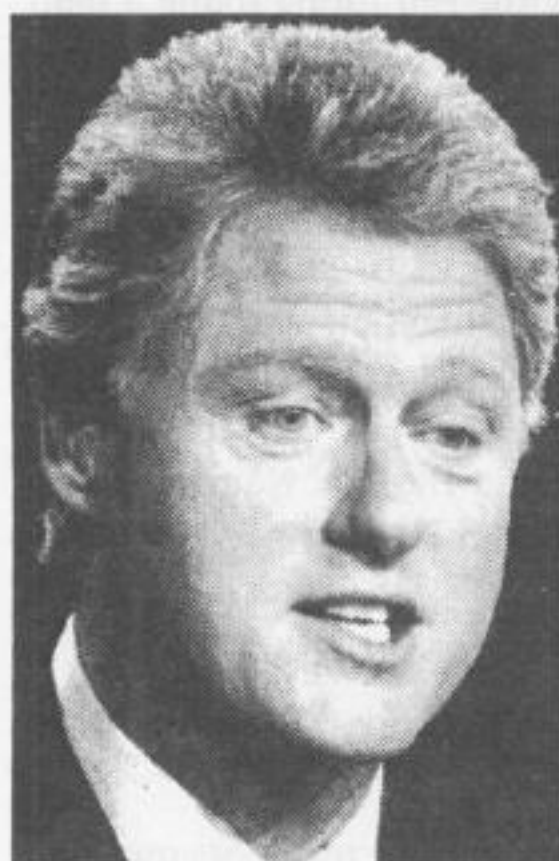
Thật ra ý thích trong ý thức chỉ mới là căn bản, chưa đủ! Qua cuộc tranh cử tổng thống Hoa Kỳ 92, chúng ta thấy được một thí dụ cụ thể về sự vận dụng tự do. Trong lúc cộng đồng Việt Nam là một trong những cộng đồng lớn tại Mỹ, mà sức ảnh hưởng của chúng ta không nổi bật. Cộng đồng nói tiếng Tây Ban Nha đã chen chân vào được quốc hội Mỹ. Cộng đồng Cuba càng độc đáo hơn khi họ tuyên bố tổng thống Bush muốn có phiếu của dân Cuba tại Mỹ, phải hạ lệnh tiếp tục cấm vận Cuba. Tổng thống Bush đã thực hiện nguyện ước của họ! Việc làm của dân Cuba tại Mỹ cho thấy họ trưởng thành tốt bậc trong xã hội tự do. Họ biết vận dụng sự tự do cho đồng bào và quê hương của họ. Cộng đồng Việt Nam ở Na Uy trong những năm gần đây bắt đầu xoay sang hướng đối ngoại, cố tạo ảnh hưởng của mình với chính phủ Na Uy. Chúng ta đang nhắm đúng hướng, nhưng chưa đồng bộ. Nhiều việc lớn cần thiết, đòi hỏi nhân sự dồi dào, chúng ta chỉ đưa ra được vài người. Như việc vận động giải Nobel hòa bình 92 cho ông Nguyễn Đan Quế, chúng ta có quá ít người lo chuyện này. Không phải chúng ta có nhiều người, ông Quế sẽ được chọn. Nhưng ít ra, qua việc vận động, chúng ta biểu dương được cho dân Na Uy và thế giới thấy được, chúng ta TẤT CẢ là những người đi tìm tự do cho Việt Nam chớ không phải là phường chỉ đi kiếm ăn!

Bài học “Tự do” xem ra không đơn giản, nhưng không phải là không làm được đối với một dân tộc có một nền văn hiến lâu đời như dân tộc Việt Nam. Hãy hành xử theo tình tự dân tộc, tự do sẽ đến và ngày về không xa.

TIN TỨC

Bill Clinton, tân tổng thống Hoa Kỳ

Tân
tổng thống
Hoa Kỳ
nhiệm kỳ
93-96,
Bill Clinton

Cuộc chạy đua vào Tòa Bạch Ốc đã kết thúc, với kết quả 370 đại biểu đảng Dân Chủ của Bill Clinton từ 32 tiểu bang được chọn. Đảng Cộng Hòa của tổng thống George Bush chỉ chiếm được 168 đại biểu từ 18 tiểu bang. Những đại biểu này sẽ chọn tổng thống. Người đương nhiên được chọn vào chức tổng thống Hoa Kỳ vào nhiệm kỳ tới sẽ là ông Bill Clinton. Tính theo tỷ lệ bách phân của cuộc bầu cử tổng thống kỳ này: thống đốc tiểu bang Arkansas, ông Bill Clinton chiếm 43%, đương kim tổng thống George Bush chiếm 38% và nhà triệu phú Texas, ông Ross Perot được 19%. Ông Clinton đang gấp rút sửa soạn thu xếp công việc trao quyền thống đốc tại tiểu bang Arkansas, để về Tòa Bạch Ốc, thụ chức tổng thống Hoa kỳ thứ 42, vào giữa tháng giêng năm tới.

Đảng Dân Chủ thắng cử tổng thống, nhưng đảng Cộng Hòa cũng đã không thua

quá đậm tại Thượng Nghị Viện, như họ lo sợ. Đảng Cộng Hòa chỉ mất một ghế nghị sĩ và còn lại 42. Ghế mất đi nhường chỗ cho đảng Dân chủ. Nâng tổng số nghị sĩ của đảng này lên từ 57 lên 58. Tại Hạ Nghị Viện, đảng Dân chủ chiếm 259 ghế, đảng Cộng Hòa chiếm 175 ghế và một ghế còn lại dành cho một dân biểu độc lập.

Cuộc bầu cử tổng thống Hoa Kỳ năm 92 là cuộc bầu cử phản đối!?

Nhìn kết quả bầu cử, đa số đều cho rằng Bill Clinton thắng cử vì dân Mỹ muốn có bộ mặt mới trong Bạch Ốc. Ngay cả nhà tỷ phú Ross Perot, không có một đường lối chính trị nào rõ rệt trong lúc tranh cử. Cũng như cách ông tranh cử, lúc thì vô cuộc, lúc thì ra cuộc. Thế mà cũng chiếm được 19 điểm bách phân! Còn Clinton, một ứng cử viên "không đủ kỹ" so với đương kim

tổng thống Bush, đã đắc cử tổng thống với kết quả 43 điểm bách phân. Có thể nói mỗi lá phiếu bỏ cho Perot là mỗi lá phiếu chống đối đương kim tổng thống Bush và có thể cả những lá phiếu bỏ cho Clinton cũng hàm chứa một ý nghĩa tương tự. Cách nay 13 tháng, khi đang tuyển chọn ứng viên tổng thống, không một tay "nặng ký" nào của đảng Dân Chủ dám ra. Họ tin chắc sẽ bị thảm bại trước ông Bush. Vì ông Bush lúc đó đang có trong tay chiến thắng "Bảo xa mạc". Ông Bush đang là một trong những tổng thống Mỹ được dân chúng có cảm tình nhất (90%). Trước hào quang sáng chói đó, Clinton nhảy vào cuộc tranh cử, gần như từ số không. Lúc đó có lẽ chỉ có ông tin rằng mình đắc cử tổng thống. Clinton nguyên là thống đốc tiểu bang Arkansas, một trong những tiểu bang nghèo nhất và

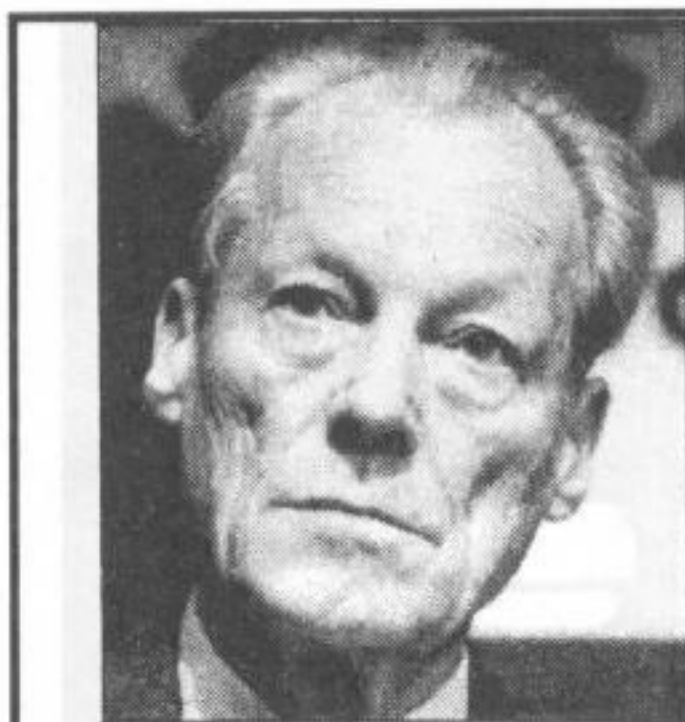
Gia đình Clinton chuẩn bị dọn về Tòa Bạch Ốc

không có tầm ảnh hưởng chính trị nào đáng kể trên nước Mỹ. Những tin vô cùng bất lợi cho Clinton đã được tung ra vào giữa tháng giêng, tưởng đã làm ông cảm chắc phần thua. Jennifer Flower, là một cô thư ký trong tòa hành chánh tiểu bang Arkansas, trong một bài báo phỏng vấn (cô được nhà báo trả tiền cho bài phỏng vấn) nói rằng cô là tình nhân của Clinton trong suốt thời gian 12 năm! Gia đình Clinton vốn cũng có thời kỳ bất ổn, nên vụ mèo mỡ này được đa số tin là có thật. Clinton và vợ phải mất bao nhiêu lần ra tuyên bố họ hạnh phúc để trấn an dư luận. Vụ trên chưa xong kể vụ trốn quân dịch của Clinton thời chiến tranh Việt nam bị moi ra. Clinton trả lời vụ này tiền hậu bất nhất. Trong những điều kiện bất lợi như vậy Clinton vẫn thắng cử tổng thống Hoa Kỳ. Người ta nói Clinton "hèn", nhưng nhìn kỹ lại ta sẽ thấy Clinton không phải là một người tầm thường. Ông lớn lên trong cảnh nhà không cha. Năm 21 tuổi đã nhận được học bổng Rhodes sang đại học Oxford Anh quốc năm 68. Tại đây ông gặp bà Hillary mà nay là vợ của ông. Cũng như chồng, bà Clinton là một trong những sinh viên xuất sắc hiếm có của Hoa kỳ tại Anh quốc. Bà cũng là một trong những luật sư nằm trong ban điều tra vụ Watergate (Vụ nghe lén của tổng thống Nixon). Cuộc thắng cử tổng thống của Clinton, phải nói công đầu là bà Hillary.

Biểu tình lớn tại Bá Linh

Vào Chủ Nhật, 08.11, tại thủ đô Bá Linh của Đức đã có hơn 300.000 người đến dự cuộc biểu tình chống bạo động và thù nghịch với người ngoại quốc. Cuộc biểu tình nhằm chứng minh với thế giới rằng, người Đức không phải là một dân tộc bạo động và kỳ thị. Mặc dù với những nhân vật chính trị nổi tiếng và quyền lực tại Đức đã đứng ra đỡ đầu cuộc xuống đường, nhưng diễn tiến của cuộc biểu tình, đã làm cho người ngoại quốc tại xứ này lo sợ thêm. Phe cực tả và cực hữu đã lợi dụng cuộc xuống đường hòa bình và nhân ái này để thị uy. Họ đã dùng trứng, màu và đá ném vào những thuyết trình viên cũng như những chính trị gia. Chủ tịch Liên Bang Đức, ông Richard von Weizsäcker đã phải đọc diễn văn phía sau dàn khiên của cảnh sát đã chiến. Và rồi cuối cùng ông phải ngừng ngang, vì người ông đầy trứng. Thủ tướng Liên Bang, ông Helmut Kohl cùng lãnh tụ Hội Đồng Cố Vấn Do Thái tại Đức, ông Ignaz Bubis, và đoàn biểu tình diễu hành qua cổng Brandenburger Tor. Tại đây ông Kohl đã bị ném không biết bao nhiêu quả trứng. Vì lý do an ninh, ông Kohl đã phải rời khỏi đoàn biểu tình trước khi đến Lustgarten.

Willy Brandt qua đời

Willy Brandt

Tên đầu tiên: Herber Frahm

Sinh: 18.12.1913 tại Lubeck

Những chức vụ quan trọng:

Đô trưởng Bá Linh,

Ngoại trưởng Đức,

Thủ tướng Liên Bang Tây Đức,

Chủ tịch Liên Đảng Xã Hội Quốc Tế (SI)

Một lãnh tụ chính nổi tiếng thế giới, ông Willy Brandt, người Đức đã qua đời vào thượng tuần tháng mười, thọ 79 tuổi. Trong hai năm cuối ông lâm bệnh ung thư ruột. Từ năm ngoái đến nay ông đã trải qua nhiều cuộc giải phẫu. Bốn tháng cuối ông đã từ chối thêm một cuộc giải phẫu nữa. Từ đó ông chỉ nằm dưỡng bệnh ở nhà, cho người vợ trẻ Brigitte Seehofer-Brandt chăm sóc. Cuộc đời của Willy có nhiều hấp dẫn. Willy Brandt là một trong những chính trị gia đầu tiên của khối tự do lập cầu liên lạc với khối Cộng Sản, từ năm 1969. Hai mươi năm sau, khi bức tường Bá Linh bị hạ xuống, dân phía Đông Đức không ngớt kêu "Willy! Willy!" để công lớn của ông trong việc hạ bức tường Ô Nhục Bá Linh. Thế lực chính trị của Willy trong những năm gần đây càng lúc càng lớn. Ông chính là người đã cứu đảng SPD ở Đức ra

khỏi khủng hoảng chính trị. Mãi tới tháng chín năm nay Willy còn nắm chức chủ tịch Xã Hội Quốc Tế (SI). SI là tổ chức liên hiệp các đảng Dân Chủ Xã Hội trên thế giới.

Tên lúc mới sinh của Willy là Herbert Frahm. Ông sinh ngày 18.12.1913, tại Lubeck (Tây Đức). Mẹ ông làm ở quầy tiếp nhân tại một kho chứa hàng. Ông không hề biết cha của mình là ai và ông cũng không hề bận tâm chuyện này. Willy từ lúc thiếu thời đã bôn ba qua lại các nước tại Âu châu bất hợp pháp. Ông có nhiều mối liên lạc mật thiết với Bắc Âu. Đứa con gái lớn nhất của ông với đời vợ trước ở Na Uy, tên Ninja. Cô này hiện đang ở Na Uy. Chính vì thế Brandt có mối liên hệ khá mật thiết với nhiều chính giới Na Uy. Ông nói được tiếng Na Uy rất thạo. Ông sử dụng tên Willy lần đầu vào năm 19 tuổi trong một đại hội của phe tả khuynh tại Dresden, một thành phố gần ranh giới Tiệp—Đức. Sự nghiệp chính trị của Willy từ đó vươn lên. Ông đã từng giữ chức Đô trưởng Bá Linh, ở chức vụ này ông đã gặt hái được những thành quả quan trọng trong cuộc đời chính trị. Ông cũng một thời làm ngoại trưởng rồi lên chức thủ tướng Liên Bang Tây Đức. Điều làm cho nhiều người tiếc và đồng thời nể phục ông là lúc ông từ chức thủ tướng tháng 5 năm 74. Ban tình báo Tây Đức khám phá được cố vấn trẻ tuổi trong chính phủ của ông là Gunther Guillaume, là điệp viên của Đông Đức. Willy đã đứng ra một mình lãnh hoàn toàn trách nhiệm và từ chức. Một trong những hình ảnh làm nhiều người cảm động nhất là bức hình năm 70, chụp ông quỳ trước đài tưởng niệm dân Do Thái tại thủ đô Warszawa của Ba Lan. Năm 1971 ông đã được giải Nobel Hòa Bình.

Bắc Kinh — Tư bản Tàu kiêu mới

Vào trung tuần tháng mười vừa qua, nhà cầm quyền Bắc Kinh đã khai mạc Đại Hội Đảng ngũ niên. Tổng bí thư đảng Trung

Tổng bí thư
đảng cộng sản
Trung Quốc
Jiang Zemin

Đặng Tiểu Bình, người lưu trí quyền lực nhất Trung Quốc

Cộng Jiang Zemin tuyên bố trong diễn văn khai mạc rằng: Mục tiêu của ngũ niên tới là thay đổi căn bản hệ thống làm cản trở tiềm lực phát triển kinh tế. Đại Hội đánh dấu lần đầu tiên Đảng Cộng Sản Trung Cộng tuyên bố công khai về chuyển hướng kinh tế Xã Hội Chủ Nghĩa sang nền Kinh Tế Thị Trường. Dù vậy, qua Đại Hội, Đảng Cộng Sản Trung Cộng đã gián tiếp xác nhận, họ sẽ không rời bỏ quyền hành mà còn bảo vệ nó bằng mọi giá. Bất cứ sự quấy động chính trị nào cũng sẽ bị dập tan ngay từ trứng nước. Trung Cộng đang đi tìm dựng một thuyết "Tư bản Tàu mới" hay thuyết "Kinh tế Xã Hội Chủ Nghĩa và Thị Trường trộn lộn!". Lão Jiang nói rằng Đảng xem quy luật của Kinh tế thị trường là một công cụ làm cho Chủ Nghĩa Xã Hội tốt thêm chỗ không có gì là hại cả! Ông cũng khuyên các đảng viên đừng phí thì giờ lồi thối bàn cãi thế nào là tư bản, rồi thế nào là Cộng Sản. Kinh tế và chính trị tại Trung quốc hiện nay không cùng đường. Trong lúc đường hướng kinh tế hoạt động có xu hướng ngả thẳng theo quy luật Kinh tế thị trường, thì trong suốt Đại Hội không hề có một khoản nào bàn về dân chủ đa nguyên. Bên lề Đại Hội, người ta nhìn thấy Đặng Tiểu Bình, 88 tuổi, vẫn còn là nhân vật mạnh nhất tại Trung Quốc, mặc dù đã về hưu. Tin hành lang từ Đại Hội cho biết, Đặng Tiểu Bình đã không tới dự lễ khai mạc là vì sợ Đại Hội mất tập trung, mà chỉ lo hoan hô ông thôi!

Nhật hoàng sang Trung Quốc

Lần đầu tiên trong lịch sử, Nhật hoàng sang Trung Quốc. Từ năm 1978 cho đến nay không biết Trung Quốc đã bao nhiêu lần mời thỉnh Nhật hoàng viếng đất họ. Chuyến viếng thăm của Nhật hoàng tại Trung Quốc là cả một vấn đề rắc rối tại Nhật. Các phe cực đoan hữu khuynh cũng như tả khuynh đều kịch liệt chống việc Nhật hoàng viếng Trung Cộng. Tuy cùng chống một việc nhưng hai cánh hai vấn đề. Phe tả thì muốn chấm dứt chế độ quân chủ. Phe này cực đoan nhất. Họ sử dụng đến cả

vũ khí để tấn công hoàng cung Akasaka. Có một tên cực tả, đã ném lựu đạn khói vào hoàng đế Akihito và hô khẩu hiệu "Hãy thoái vị" và "Không sang Trung Hoa". Phe cực tả chống vì sợ Nhật sẽ trở lại mộng bành trướng tại Á châu. Trong khi đó phe cực hữu, thì lo ngại Nhật hoàng trong lúc viếng thăm Trung quốc, sẽ xin lỗi dân Trung quốc về sự tàn ác của lính Nhật hoàng trong những năm chiếm đóng Trung quốc (1931—1945). Phe này cho rằng Nhật hoàng mà xin lỗi ngoại bang thì tự tin và sĩ diện dân tộc Nhật sẽ xúc phạm ghê gớm. Trước ngày Nhật hoàng lên đường, đã có kẻ vác gươm, đứng trước tòa thủ tướng Nhật, đòi mổ bụng theo tinh thần võ sĩ Nhật — Harakiri, để cản chuyến đi của Nhật hoàng. Và rồi Nhật hoàng cũng đã lên đường viếng Bắc Kinh và những danh

Nhật hoàng Akihito viếng thăm Trung quốc trong bối cảnh bất đồng chính kiến tại quê nhà

lam phía bắc. Thật ra người Nhật quá tôn thờ vua chúa, nên quên rằng Trung Quốc đang cần Nhật, thì làm gì dám hại đến sĩ diện Nhật hoàng. Tập đoàn lãnh đạo Bắc Kinh từ sau Mùa Hè Thiên An Môn, đã bị suy yếu rất nhiều trên đảng quốc tế. Nay có một trong bảy siêu cường chính thức viếng thăm thì như ăn mày được vàng. Thật vậy, Nhật Hoàng đã được dẫn đến những nơi có công trình do Nhật viện trợ và những danh lam phía bắc Trung quốc, v.v... Bọn lãnh tụ Trung Quốc đã tránh đưa Nhật hoàng viếng phía nam, vì nơi đây, quân Nhật hoàng tàn sát người Trung hoa nhiều nhất trong suốt 13 năm chiếm đóng Trung Quốc. Dù vậy trong bài diễn văn tại Bắc Kinh, Nhật hoàng đã tỏ lời đáng tiếc việc quân Nhật tàn sát dân Trung quốc vào những năm chiếm đóng. Nhật hoàng cũng khẳng định sẽ không bao giờ những sự việc như vậy lại tái diễn.

NA UY

Tài khóa quốc gia năm 93

Sữa sẽ mắc hơn Coca Cola!

Vào đầu tháng mười chính phủ đã cho phát hành bảng dự thảo tài khóa quốc gia năm 93. Lược sơ qua dự thảo người ta nhìn thấy được những điểm đáng kể:

- Sữa lên giá 30%
- Không tăng trợ cấp trẻ con.
- Thời gian nghỉ hộ sản sẽ tăng lên một năm với 80% lương kể từ 01.04.93.
- Tiền sanh con cho người không nhận được lương nghỉ hộ sản là 17.790 (tăng 20%).
- Chính phủ hứa hẹn giá cả sinh hoạt sẽ không tăng và thuế lợi tức sẽ được đồng lạnh ở mức hiện nay.
- Có thêm ít nhất 7.000 chỗ học. Tiền mượn học sẽ phát tháng thay vì phát hai kỳ một năm như hiện nay.
- Không hứa hẹn có thêm việc làm.
- Rượu hạ giá.
- Điện thoại hạ giá.
- Vận chuyển công cộng lên giá.
- Mỹ phẩm hạ giá

Thiệt cho gia đình con nhỏ:

Đối với gia đình có con nhỏ sẽ phải trả thêm chi phí sữa tươi cho trẻ con. Kể từ năm tới chính phủ quyết định cắt sự bao cấp về khoản này, như thế giá sữa sẽ mắc hơn đáng kể. Và lần đầu tiên trong rất nhiều năm, tài khoản quốc gia, không tăng tiền trợ cấp trẻ con. Chi đã tăng nhưng thu vẫn vậy, Gia đình đông con sẽ phải thất vọng kỷ hơn.

Trong khi sữa lên giá thì các loại rượu sẽ hạ giá một các đáng kể. Có loại hạ gần 30% so với giá cũ. Chính điểm này chính phủ bị dân chúng chê trách. Thật ra không phải chính phủ tăng giá sữa và hạ giá rượu. Mà trong nhiều năm nay, chính phủ Na Uy đã duy trì một tình trạng giá cả quá cực đoan và rồi thấy không hợp lý cũng như phản tác dụng. Chính phủ muốn nâng đỡ gia đình con nhỏ, nên giữ giá sữa rẻ. Cứ mỗi lít sữa chúng ta uống, chính phủ đã bao trong đó gần phân nửa. Trên thực tế, chính phủ đã bao cả cho người lớn. Vì người lớn uống sữa cũng không thua gì trẻ con. Trong khi đó rượu bị đánh thuế một cách khủng khiếp. Có loại mắc gấp bốn năm lần so với giá ở các nước khác tại Âu châu. Tưởng đánh

thuế cao sẽ hạn chế mức tiêu thụ rượu của dân chúng và đồng thời mang lại lợi tức cho quốc gia. Nhưng theo nhiều thống kê và thăm dò của các nhà nghiên cứu chuyên môn cho thấy mức tiêu thụ rượu của dân Na Uy vẫn cao không thua gì các nước láng giềng mà đồng thời cơ quan bán rượu độc quyền Na Uy vẫn không mang lại lợi tức tương đương với mức tiêu thụ. Điều này cho thấy, dân chúng rủ nhau mua rượu lậu ở ngoại quốc, hoặc mua rượu cất lên trong các làng quê. Thật ra rượu xuống giá và sữa lên giá chẳng qua là chính phủ trả lại giá tự nhiên của nó. Dù vậy hai điểm treo căng ngồng này khó được các đảng tả khuynh cũng như đảng Nhân Dân Thiên Chúa Giáo chấp thuận, mà chính phủ thì rất cần thêm phiếu của các phe cánh tả để tài khoản được quốc hội chuẩn y.

Điều đáng lo ngại hơn cả là con số thất nghiệp hiện nay cao hơn lúc nào hết nhưng chính phủ hoàn toàn không có hứa hẹn cụ thể nào. Chính phủ có dự chi hàng tỉ kroner cho việc hạn chế thất nghiệp, chứ không hứa hẹn làm giảm con số thất nghiệp. Mặt khác các nhà tư bản đều cảm thấy chính phủ vẫn còn kèm chế họ kỹ quá! Tư bản không tin tưởng mấy vào thiện chí của chính phủ đối với việc tư bản đầu tư. Giám đốc Tổng Hội Công Kỹ Nghệ (NHO), ông Karl Glad cho biết dự thảo tài khóa 93 của chính phủ có tiến bộ và hiểu chuyện nhưng chưa đủ, vẫn còn cản lối tư bản. NHO và LO (Tổng Liên Đoàn Lao Động) là hai tổ chức mạnh nhất trong đời sống kinh tế Na Uy.

Lệ thuộc dầu khí:

Na Uy là nước duy nhất trong Bắc Âu có dầu khí. Trữ lượng dầu và khí đốt rất cao. Từ tiền bán thập niên 70, ngân sách quốc gia Na Uy lệ thuộc hoàn toàn vào lợi tức dầu khí ngoài thêm lục địa. Mức lệ thuộc mỗi lúc một cao. Giới nghiên cứu kinh tế nói rằng, dầu khí là xương sống của nền kinh tế Na Uy. Thật vậy, dầu khí đã kéo thêm những dây nợ kinh tế của nó như: xây cất dàn khoan dầu, ống dẫn dầu, hàn ống dầu, máy điện toán, hàng hải, đo đạc v.v... cộng thêm những dịch vụ như: khách sạn, nhà hàng, v.v... Mỗi năm Na Uy xuất cảng dầu khí trị giá hơn 100 tỉ kroner. Tài khóa quốc gia 93 dựa trên căn bản ngành dầu khí mang lại lợi tức trực tiếp là 33,8 tỉ kroner. Con số này lại lệ thuộc trên giá dầu mỗi thùng là 127 kroner. Nên nhớ dù đã tính luôn cả khoản lợi tức dầu khí rồi, tài khóa quốc gia Na Uy năm 93 vẫn bội chi hơn 49 tỉ kroner! Nếu trong suốt một thời gian dài mà dầu khí tuột giá hay do la tuột giá hoặc cả hai thì nền kinh tế Na Uy sẽ gặp những biến cố trầm trọng và hiểm nghèo.

Đại hội đảng Lao Động

Đại hội đảng Lao Động Na Uy đã nhóm

hợp trong bốn ngày từ hôm thứ năm 05.11 đến chủ nhật 08.11. Trong đại hội đảng Lao Động lần này, người ta ghi nhận có hai khuynh hướng mâu thuẫn nhau ghê gớm ở hàng cao cấp. Có thể nói một bên là cánh

Thủ Tướng Na Uy, bà Gro Harlem Brundtland từ chức đảng trưởng đảng Lao Động

của bà Gro Harlem Brundtland-Thủ tướng chính phủ, đảng trưởng và một bên là cánh của Rune Gerhardsen, nguyên là con trai của cố lãnh tụ chính trị nổi tiếng của đảng, ông Einar Gerhardsen. Gerhardsen, chủ tịch hội đồng thủ đô Oslo, kêu gọi Đại Hội hãy bỏ phiếu chống chính phủ gọi đơn vào Khố Thị Trường Chung Âu Châu. Theo ông Gerhardsen, đảng Lao Động không nên lao theo mục tiêu quá xa xôi. Các cuộc thăm dò gần đây cho thấy đảng Lao Động chỉ còn 25 điểm bách phân cảm tình viên. Con số này đã thấp quá rồi!

Đảng trưởng, bà Gro Harlem Brundtland vào chiều thứ sáu, đã tuyên bố từ chức đảng trưởng đảng Lao Động. Bà cho biết sự từ chức hoàn toàn do quyết định cá nhân của bà. Tưởng cũng nên biết cách đó ba tuần một người con trai của bà đã tự tử. Bà Gro cho biết bà cảm thấy cần phải có thêm thì giờ cho những người thân của bà. Vừa làm thủ tướng vừa làm đảng trưởng một đảng lớn nhất tại Na uy, bà gần như không còn thì giờ nào cho gia đình. Sự ra đi của bà Gro là một bất ngờ. Trước khi đại hội khai mạc người ta nghĩ rằng Đại Hội đảng Lao Động lần này chỉ nhằm vào quyết định sẽ gọi đơn vào Khố Thị Trường Chung Âu Châu (KTTCÁC) hay không. Còn chức vụ đảng trưởng sẽ không ai dám giành với bà Gro. Và ngay trong ngày hôm sau, bí thư đảng, ông Thorbjørn Jagland đã được bầu

Chủ tịch hội đồng thủ đô Oslo, ông Rune Gerhardsen, cái gai của ban lãnh đạo đảng Lao động?

vào chức vụ đảng trưởng. Jens Stoltenberg, ông này con trai của đương kim ngoại trưởng Na uy Thorvald Stoltenberg, rất có thể lực từ Đoàn Thanh niên đảng Lao động, đã được chức phó đảng. Chức bí thư được truyền lại cho Dag Terje Andersen. Người bí thư mới là một nhân vật tương đối mới trong hàng lãnh đạo cao cấp của đảng này. Đại hội đảng Lao Động cũng đã biểu quyết việc chính phủ sẽ gọi đơn vào KTTCÁC, với kết quả 182 phiếu thuận và 106 phiếu chống. Kết quả này cho thấy sự bất đồng quan điểm về vấn đề vào KTTCÁC ngay cả trong đảng lớn nhất và đang cầm quyền tại Na Uy.

Mẫu khai thuế mới

Vào tháng giêng tới đây chúng ta sẽ nhận được mẫu giấy khai thuế có hình thức khác hẳn mẫu nâu-xanh như những năm trước. Mẫu khai thuế mới là kết quả của chính sách đánh thuế mới của chính phủ đưa ra. Mẫu khai thuế cho năm 92 có màu hồng lợt. Các phần chi tiết không còn nằm theo thứ tự như trước. Nhiều điểm cũ bỏ đi, vài điểm mới thêm vào. Không có gì phải hết hồn, nhưng quý vị phải tốn nhiều thời giờ hơn để quen với mẫu đơn mới này. Bản chỉ dẫn điền mẫu khai thuế, nghe đâu cũng đơn giản và dễ hiểu hơn nhiều. Cho dù mẫu đơn ra sao, nếu chúng ta chuẩn bị sẵn và đầy đủ những giấy tờ có liên quan đến việc khai thuế lợi tức, thì việc điền đơn sẽ dễ dàng và tránh được nhiều sai sót. Những giấy tờ liên quan đến việc khai thuế lợi tức cho một người bình thường, thường là: Giấy lương tổng kết trong năm (92) của những hãng xưởng mà mình đã làm trong năm, giấy tổng kết chi thu và tiền lãi từ các trương mục trong ngân hàng cũng như bưu điện (åroppgaver). Khi đã nhận đủ giấy tờ cần thiết nên bắt tay vào điền ngay, vì để trễ sẽ bị phạt vạ, và điền gấp rút, nếu sai cũng có thể bị phạt. Tại những thương xá lớn trong thị xã hay thành phố mình ở, thường có nhân viên sở thuế giúp mình điền giấy thuế. Tại nhiều ngân hàng cũng vậy. Họ thường giúp miễn phí cho khách hàng của họ. Dù nhân viên ngân hàng hay nhân viên sở thuế giúp bạn khai thuế, phần trách nhiệm chính cũng là mình. Họ là những người trung dung, giúp bạn điền đúng.

Chiến dịch quyền tiền 92

Hàng năm đài truyền hình NRK Na Uy đều tổ chức một chiến dịch quyền tiền cho các cơ quan cũng như những chương trình nhân đạo. Năm nay, chiến dịch quyền tiền nhằm vào cho Hội Người Mù, Hội Tàn Tật và Hội Tâm thần. Chiến dịch quyền góp chỉ diễn ra trong ngày chủ nhật 8.11. Kết quả tạm trong ngày thứ hai cho thấy, lần quyền góp năm nay là 100 triệu kroner.

Tuy không bằng năm ngoái nhưng không phải là tệ. Chủ tịch cuộc quyền góp, ông Trond Viggo rất hài lòng. Ông cho biết chiến dịch chấm dứt vào tối chủ nhật, nhưng theo các cuộc quyền góp trước đây, thường vào những ngày sau có thêm một số tiền khá lớn gửi theo đường bưu điện, của những người không có nhà hay chưa đóng góp.

Trong mười năm gần đây, đài NRK đã tổ chức quyền:

1982: Hội Truyền giáo:

Chiến dịch Hy Vọng, 87 triệu

1983: Hội cứu dân của Na Uy:

Chiến dịch Nhân Phẩm, 70 triệu

1984: Amnesty (Hội ân xá quốc tế):

Chiến dịch Amnesty, 80 triệu

1985: Tổ chức thanh niên:

Chiến dịch thanh niên, 79 triệu

1986: Hội cứu nguy của nhà thờ:

Giúp không biên giới, 111,5 triệu

1987: Tổ chức sức khỏe toàn quốc:

Trái tim, 115 triệu

1988: Sở ty nạn:

Trú thân, 95 triệu

1989: Tổ chức phụ nữ:

Phụ nữ thế giới thứ ba, 90 triệu

1990: Tổ chức cứu trẻ:

Trời đầy sao, 130,5 triệu

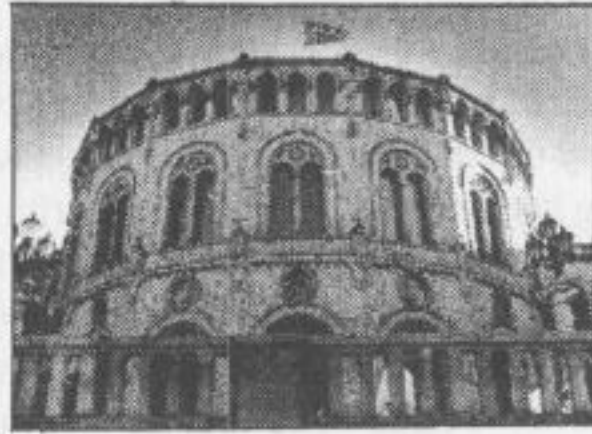
1991:

Ba Hội: Người Mù, Tàn Tật, Tâm Thần
100 triệu

Chấn động Đoàn Thanh Niên của đảng Nhân Dân Thiên Chúa.

Đoàn trưởng Đoàn Thanh Niên thuộc đảng Nhân Dân Thiên Chúa Giáo (Kristelig Folkeparti), ông Anders Gåsland, 24 tuổi, đã công khai lên tiếng trên màn ảnh truyền hình là ông ta thuộc giới đồng tính luyến ái. Tin trên làm chấn động dư luận Na Uy và đặc biệt gây rắc rối cho đảng Nhân Dân Thiên Chúa Giáo (NDTCG). Vì đảng này trên căn bản không nhìn nhận đồng tính luyến ái, chống đối nhà thờ làm lễ thành hôn cho hai người cùng phái. Anders vào đảng NDTCG được hai năm, ông vừa được bầu vào chức đoàn trưởng Đoàn TN/NDTCG hồi tháng sáu. Anders đang học y khoa năm thứ ba, thì nghỉ ngang làm chính trị. Anders cho biết ông hoàn toàn không hối hận về sự tuyên bố của ông. Anders đã che dấu sự thật trong suốt 12 năm. Cách nay một năm ông mới cho gia đình biết. Trong danh sách dự thảo ứng cử viên của đảng NDTCG tại tỉnh Akershus vào mùa bầu cử quốc hội tới, Anders đứng hàng thứ ba. Điều này có nghĩa gần như chắc chắn sẽ được đắc cử. Tương lai sự nghiệp chính trị của Anders chắc chắn sẽ không dễ dàng, vì sự tự thú nhận kể trên.

Gardermoen phi trường chính

HOVEDFLYPLASS

Quốc hội Na Uy quyết định đặt phi trường quốc gia ở Gardemoen.

Sau hàng chục năm bàn lên cái xuống, quốc hội Na Uy vào đầu tháng chín đã quyết định chọn Gardermoen sẽ là nơi đặt phi trường chánh tại Na Uy. Một đường hỏa xa nối liền trung tâm thủ đô Oslo và phi trường chánh này cũng nằm trong kế hoạch xây dựng. Gardermoen hiện là một phi trường phụ của phi trường Fornebu. Gardermoen nằm khoảng 30km đường xe hơi về bắc Oslo.

Giám đốc Nha Y Tế từ trần đột ngột

Giám đốc Nha Y tế Na Uy, ông Torbjørn Mork, 63 tuổi, đột ngột từ trần vào trung tuần tháng mười. Nha Y Tế Na Uy được thành lập cách nay 54 năm và suốt thời gian này chỉ có hai giám đốc. Ông Mork đã ngồi ở ghế giám đốc suốt 20 năm sau. Ngay từ những ngày đầu lúc chưa vào ghế giám đốc Nha Y Tế, Torbjørn Mork luôn gặp giông tố. Như trong cuộc bỏ phiếu kín để tuyển chọn chức giám đốc Nha Y Tế, ông chỉ hơn ba của đương kim thủ tướng Na Uy, bà Gro Harlem Brundtland có một phiếu. Vào Nha rồi giông bão cũng luôn vây ông. Dù vậy, nói về y nghiệp, ông Mork là một người tài giỏi và khó ai có thể phủ nhận được điều này, ngay cả những người xem ông là chướng ngại vật.

Ngoại kiều tại Na Uy

Theo một thống kê được đưa ra vào giữa tháng mười, của sở cảnh sát Na Uy, có vào khoảng 5.000 người ngoại quốc cư ngụ bất hợp pháp tại Oslo. Trong số này người Phi Châu và Ba Lan chiếm đa số. Và đa số là thành phần bất hảo. Trong nhiều năm nay, tệ đoan và vi phạm luật gia tăng tại thủ đô Oslo, sự gia tăng này theo nhịp độ gia tăng dân ngoại quốc tại Oslo. Điều này đã tạo nên một ác cảm rằng đa số ngoại kiều là bất

hảo. Một bản tường trình trung lập khác của một nhà nghiên cứu xã hội, ông Sturla Falck, người Na Uy, được đưa ra vào đầu tháng mười một, cho thấy người ngoại quốc cư trú hợp pháp tại Na Uy không phạm pháp nhiều hơn dân bản xứ, như người ta đã tưởng trước đây. Bản tường trình mới và trung lập này ít ra đã phần nào rửa bớt tai tiếng xấu của ngoại kiều da màu, giám đốc Nha Ngoại Kiều, ông Arild Kjerschow nói như vậy sau khi đọc bản tường trình. Chi tiết của bản tường trình ghi rằng: Tỷ lệ phạm pháp tại Na Uy là 13,3 phần ngàn. Dân gốc Na Uy phạm pháp 13,4 phần ngàn, trong khi đó sắc dân Á châu chỉ vi phạm ở mức 8,9 phần ngàn. Dân gốc Phi Châu có tỷ lệ phạm pháp cao nhất, 21 phần ngàn. Theo ông Falck, nếu người ta đưa thêm yếu tố phái tính vào bảng thống kê, thì phụ nữ ngoại quốc tại Na Uy phạm pháp ít hơn hẳn phụ nữ Na Uy.

Giải Nobel Hòa Bình '92

Bà Rioberta 31 tuổi, người Guatemala, gốc da đỏ, đã được giải thưởng Nobel Hòa Bình '92

Giải Nobel Hòa Bình '92 đã được chính thức loan báo sẽ về tay của một phụ nữ Guatemala gốc da đỏ, bà Rigoberta Menchu. Ủy Ban Nobel Hòa Bình đã nhắm vào hoạt động tranh đấu cho sự công bằng và cho người da đỏ bằng những phương tiện hòa bình. Và lại đúng vào dịp kỷ niệm 500 năm Kha Luân Bố tìm ra được Mỹ Châu (1492). Giải Nobel '92 được đa số xem như đã phát cho toàn sắc dân da đỏ và những dân tộc trong rừng rậm, chứ không phải chỉ hạn chế cho lãnh thổ Guatemala.

Bà Rigoberta, 33 tuổi, người Guatemala

gốc da đỏ. Vào đầu thập niên 80, quân phiệt tại Nam Mỹ La Tinh đã bắt đầu khởi sự tàn sát người da đỏ. Vào năm 79, chính Rigoberta đã phải chứng kiến tận mắt cảnh em trai 17 tuổi của mình, bị quân phiệt Guatemala thiêu sống trên biên giới. Trong những năm sau này bà sống lưu vong tại Mỹ Tây Cơ. Bà hiện là lãnh tụ một hội nông dân lớn, do chính bà của bà sáng lập. Từ lúc lưu vong đến nay bà đã trở lại quê hương hai lần. Có lần bà trở lại quê hương với một phái đoàn cánh đối lập, trong đó có cả phu nhân của tổng thống Pháp bà Danielle Mitterand, Rigoberta đã bị bắt khi vừa xuống máy bay. Bà nói: “Lần đó tôi tưởng đã xong rồi một đời. Tôi vẫn thường ước nguyện hiến đời tôi cho dân tộc. Nhưng nói thiệt tôi rất sợ bị tra tấn hành hạ rồi mới giết”. Bà cảm ơn tất cả sự ủng hộ của nhiều tổ chức đã xuống đường biểu tình can thiệp cho bà. Nhờ vậy bà mới còn sống tới hôm nay. Rigoberta chủ trương bất bạo động. Bà nói ngôn ngữ là vũ khí của tôi. Tôi chưa cầm vũ khí và sẽ không bao giờ làm điều đó. Dù vậy Rigoberta có lần đã phát biểu: “Nếu không sử dụng bạo lực công bằng, người ta sẽ không chiến thắng được.” Dựa vào đức tin đạo thiên chúa của bà bảo chữa rằng: “Thượng đế ban cho con người quyền chọn những gì cần thiết nhất để sống còn”.

TIN VIỆT NAM

Việt Cộng (tự bầu (tự) cử “dân chủ”!

*Tổng tư lệnh
quân đội
Lê Đức Anh
72 tuổi,
“đắc cử”
chủ tịch
nhà nước*

Sau gần cả năm chuẩn bị rào dưới đón trên, đảng Cộng Sản Việt Nam đã nặn ra được một quốc hội “dân chủ” mà họ hãnh diện nhất từ trước đến nay. Lần đầu tiên Việt Cộng cho phép ra ứng cử tự do(!?). Miễn sao(!) người ra ứng cử có đủ túc số chữ ký của cử tri ủng hộ. Điều này mới nghe thấy y như hình thức bầu cử tự do tại những nước dân chủ. Nhưng tại Việt Nam, người ta lại quên rằng, Đảng Việt Cộng là đảng duy nhất, nơi có thể (ép) lấy đủ túc số ủng hộ để ra ứng cử. Còn thường dân dù muốn ủng hộ cho ông A hay bà B nào đó

ngoài đảng, cũng chẳng dám ký tên ủng hộ! Thế là cuối cùng, Đảng đành(!) phải “tự biên tự diễn”. Nghĩa là tự ứng cử và buộc dân phải đi bỏ phiếu. Một tổ chức ngoại vi, cánh tay nối dài của Đảng, nhưng vẫn luôn tự xưng là tổ chức độc lập — Mặt Trận Tổ Quốc, cũng đã đưa ra một số ứng cử viên. Cuộc bầu cử quốc hội khóa 9 “hồi hộp” hơn những khóa trước. Những khóa trước nhạt phèo, vì chưa bầu, ai cũng biết được toàn bộ danh sách người đắc cử. Thấy chơi như vậy hoài kỳ quá, Đảng Việt Cộng quyết định cho ghi tên số ứng cử viên khá nhiều hơn số sẽ được bầu. Và vì thế kỳ này người ta chỉ đoán trúng được có 99% số đắc cử mà thôi! Hôm 24.09.92, Việt Cộng đã trình ra danh sách 395 dân biểu quốc hội của họ. Việt Cộng đã cố thực thi dân chủ thủ thiệt, nên quốc hội mới này có nhiều quyền lực hơn trước rất nhiều. Quốc hội đã bầu ông Võ Văn Kiệt vào ghế thủ tướng chánh phủ. Một tuần sau đó quốc hội cũng đã chuẩn y 100% những bộ trưởng, tổng trưởng mà ông Kiệt giới thiệu. Nhưng nhân vật số một hiện nay của Việt Cộng vẫn là đại tướng Lê Đức Anh. Ông này ra độc diễn ứng cử ghế chủ tịch nước và được 100% bỏ phiếu thuận! Hai nhân vật kế đáng kể nữa là Đoàn Khuê và Nông Đức Mạnh. Đoàn Khuê được ngồi vào ghế bộ trưởng quốc phòng thay cho đàn anh “ruột” là Lê Đức Anh. Nông Đức Mạnh, gốc dân tộc thiểu số vào ghế chủ tịch quốc hội. Nhân vật lép vế nhất trong mùa “tự bầu cử” này phải nói là ông Đỗ Mười. Ông này cam phận ngồi lại ghế tổng bí thư đảng. Ngày trước ghế của Đỗ Mười là số một, nhưng theo hiến pháp mới của Việt Cộng thì nhà nước do quốc hội bầu mới là quan trọng!

Chính quyền về tay quân nhân!

Hiến pháp mới của Việt Cộng đã ban rộng rãi quyền hành cho chính phủ và chủ tịch nước. Với hiến pháp mới này, chúng ta có thể gọi chủ tịch Việt Cộng là tổng thống. Vì ông chủ tịch có quyền đề nghị quốc hội phế chính phủ. Thông thường thì đây đúng là một chính quyền kiểu dân chủ, nhưng chỉ khác chỗ tất cả các dân biểu đều từ một đảng Việt Cộng mà ra. Mặt khác chỉ xem phớt qua, người khách quan cũng thấy rằng Việt Cộng đã giao chính quyền về tay quân nhân. Xin để ý là quân nhân chứ không phải nhân dân!

Việt Cộng mở ra chiêu bài mới. Với nội các mới và hiến pháp mới này, Việt Cộng hy vọng có thể dụ được tư bản. Họ đã trình ra cho thấy vai trò của Đảng Cộng Sản Việt Nam đã tách hẳn khỏi bộ máy hành chánh nhà nước, như những xứ tự do khác. Nhưng thực sự có phải như vậy không lại là chuyện khác. Nhìn vào lý lịch của chủ tịch nước Việt Cộng hiện nay là ông Lê Đức Anh, người Việt ai cũng hiểu Việt Nam đang rơi vào tình trạng bi đát hơn. Việt Cộng đã hóa

*Võ Văn Kiệt
69 tuổi,
nhân vật
“đổi mới”
miền Nam,
tái đắc cử
chức
thủ tướng.*

thân Đảng của họ và còn bọc thép và trang bị vũ khí cho nó nữa, rồi đặt vào ghế chủ tịch nước. Nói cách khác trung tâm quyền lực của đảng Việt Cộng đã ngồi hẳn vào cái chính quyền mà họ cho là dân chủ nhất từ thời diễn văn Ba Đình của ông Hồ đến nay. Ông Đỗ Mười già yếu lại dốt nát nên cho ngồi giữ cái ghế bảo tàng viện Bí Thư Đảng Việt Cộng. Nhưng cũng chính từ điểm này, người Việt Nam yêu tự do lại thấy một điểm sáng là, Đảng Cộng Sản Việt Nam chuẩn bị vào bóng tối như thời Pắc Bó. Họ không dám ra mặt trị dân nữa, mà phải mang mặt nạ chính phủ dân chủ.

Việc đưa một người gốc dân tộc thiểu số vào chức chủ tịch quốc hội lại càng xác nhận điều lo sợ của Việt Cộng. Nhìn thấy những nước Cộng Sản tan rã từ Liên Xô sang các nước Cộng sản Balkan, cảnh nội chiến giữa các sắc tộc thật ghê rợn. Việt Nam có 10% dân tộc thiểu số. Nông Đức Mạnh là một lá bài xoa dịu sự phản kháng của dân tộc thiểu số, với hy vọng một mai Việt Cộng có qua đời thì dân tộc thiểu số còn nhớ ơn mưa móc của Đảng trong quốc hội Việt Cộng khóa 9 này. Còn Thủ tướng chính phủ là bộ mặt Miền Nam Việt Cộng cũ mèm, không ai xa lạ là người nông dân Long Hồ, ông Võ Văn Kiệt. Kiệt là tấm nệm của của Đảng ở phía Nam. Kiệt được kể là tay cải cách mạnh nhất trong hàng ngũ Việt Cộng. Thế là Cộng Nam Cộng Bắc đều có phần. Nhưng cánh phía Bắc vẫn ở thế thượng phong. Lê Đức Anh trước khi lên làm chủ tịch nước, dù chủ tịch nước theo hiến pháp là thống lĩnh các lực lượng vũ trang, ông vẫn không an tâm, nếu phải giao chức bộ trưởng quốc phòng về một tay không phải là cận thần. Ông đã trám chỗ đó bằng tướng Đoàn Khuê. Khuê là cánh tay phải của họ Lê. Để bớt vẻ sắt máu và quân phiệt của bộ ông chủ tịch nước, đại tướng Lê Đức Anh, Việt Cộng đã khéo léo lược lại một quân bài rách, bà Nguyễn thị Bình, đặt vào ghế phó chủ tịch nước.

Kết luận

Qua việc bầu bán quốc hội chia chác quyền lực của tập đoàn Cộng Sản Việt Nam, chúng ta thấy rằng:

— Việt Cộng đang thu mình thủ rất kỹ. Quyền lực của Đảng Việt Cộng đã nhập hẳn vào chính quyền. Vai trò của Đảng

Đoàn Khuê,
bộ trưởng
Quốc Phòng.

(chỉ còn cái vỏ) tạo ảo giác hết còn quan trọng.

— Việt Cộng sợ bị rạn nứt, nên chia chác lợi lộc đều cho hai cánh Bắc Nam.

— Việt Cộng chuẩn bị mở cửa rộng hơn để tiếp tư bản, hy vọng với thế thủ này họ sẽ vững hơn.

Vài nét về hai nhân vật tiêu biểu quan trọng trong giàn lãnh đạo Việt Nam. Một người thì đầy quyền lực như một Tần Thủy Hoàng. Còn một là món đồ chơi chính trị khó kiếm...

Lê Đức Anh

Lê Đức Anh sinh ngày 01.12.1920 tại tỉnh Thừa Thiên, bắt đầu hoạt động cộng sản từ năm 1937. Vào Bộ đội năm 1945. Trong thời chiến tranh Bắc Việt và Nam Việt, Anh là phó tư lệnh miền Nam (1969). Chẳng bao lâu sau, làm phó tư lệnh chiến dịch Hồ Chí Minh đến năm 75. Lê Đức Anh góp phần quan trọng trong việc xâm lăng Cam Pu Chia. Và vào năm 78, chính thức làm tư lệnh đoàn quân xâm lăng trên đất Miên. Sáu năm sau được phong làm đại tướng. Lê Đức Anh đã từng nắm những chức vụ quan trọng. Vào chức nào, ông cầm mớ cầm rế ở đó. Chính vì thế Lê Đức Anh là một tay có nhiều quyền lực thật sự nhất. Thế của Lê Đức Anh tại Việt Nam hiện nay là thế hùm có cánh. Chỉ nhìn vào số phiếu bầu ông vào chức chủ tịch nước, sẽ thấy tất cả chung quanh ai cũng hãi ông — 100% bỏ phiếu thuận! Dù vậy Lê Đức Anh không là một nhân tài hay thông minh hoặc anh hùng gì cả. Sau khi nhậm chức chủ tịch nước Lê Đức Anh đã bí mật sang Tàu thỏa thuận bán rế quần đảo Hoàng Sa và Trường Sa. Ở Việt Nam người ta nói: “Việt Nam đang vào triều Lê mạt, tức sắp tới thời Nguyễn Huệ rồi!”

Nông Đức Mạnh

Nông Đức Mạnh, sanh 11.09.1940, tại Bắc Thái. Mạnh thuộc dân tộc Tày. Không phải khơi khơi Mạnh được thỉnh vào ghế chủ tịch quốc hội Việt Cộng. Dân tộc thiểu số chiếm khoảng 12% dân số tại Việt Nam, trong đó dân tộc Tày, với số dân 900 ngàn, là nhóm dân tộc thiểu số lớn nhất tại Việt Nam. Mặt khác, Mạnh vào ghế chủ tịch

Nông Đức
Mạnh, 52
tuổi, dân tộc
Tày vào ghế
chủ tịch
quốc hội.

quốc hội quan trọng thiệt, nhưng không thể nào gây nguy hiểm cho Lê Đức Anh cánh Bắc hoặc Võ văn Kiệt cánh Nam được. Trong lúc các nước khác bạc đãi dân tộc thiểu số: Balkan chà đạp Di gang, Nam Mỹ thiêu đốt dân da đỏ, thì Việt Cộng đã

mời một ông gốc miền thượng du Bắc Việt vào ghế chủ tịch quốc hội, thì còn nước nào có sự bình đẳng bằng Việt Cộng! Nông Đức Mạnh quả là một là một con chốt có tính đa cực và gần như là quan trọng nhất trong sự sắp xếp mới này của Việt Cộng. Nội ngoài đều rất hạp. Đó là chưa kể nếu lỡ có bị nạn, Việt Cộng vẫn còn bưng biên, còn buông làng, còn bản thượng mà tiêu thổ kháng chiến! Cho dù nói thế nào, người ta phải nhìn nhận rằng Mạnh là một trong vài tay hiểm hoi có bằng cấp cao trong giàn lãnh đạo tại Việt Nam hiện nay. Nông Đức Mạnh tốt nghiệp kỹ sư nông nghiệp tại Liên Xô cũ.

FULRO buông súng

Sau 17 năm chiến đấu chống Cộng Sản, Mặt Trận Liên Minh Lực Lượng Chống Áp Bức Dân Tộc, gọi tắt là FULRO đã chính thức buông súng ngừng chiến.

FULRO là lực lượng quân sự của những người miền núi Việt Nam, được thành lập từ năm 1964. Lực lượng này được sự hỗ trợ của tình báo CIA Mỹ. Họ đã can trường chiến đấu chống Cộng Sản Bắc Việt từ đầu cuộc chiến.

Trong suốt những năm sau khi Việt Cộng làm chủ toàn bộ Việt Nam, họ vẫn âm thầm lặng lẽ, chiến đấu đến tháng 11 năm nay. Họ rút vào rừng sâu, thành lập hai làng mạc với dân số hơn 400. Tự túc lương thực và tổ chức du kích chiến. FULRO, một trong những lực lượng hiểm hoi chiến đấu kỷ luật và trung thành tuyệt đối, trong việc sát cánh với Việt Nam Cộng Hòa và đồng minh chiến đấu chống Cộng Sản. Lực lượng FULRO khởi đầu sau khi Việt Nam Cộng Hòa thất thủ là 250 người.

Đại tá A Peng Ayun cùng 15 chiến sĩ cuối cùng đã giao vũ khí lại cho quân đội Liên Hiệp Quốc tại Cam Bốt. Nguyên làng FULRO nằm tại Orwei — Cam Bốt, chỉ cách biên giới Việt Nam 30 km, cùng 15 chiến sĩ cuối cùng sẽ được máy bay vận chuyển về thủ đô Nam Vang của Cam Bốt và nghe đầu cả Hoa Kỳ lẫn Pháp đều sẵn sàng tiếp đón họ.

Vài nét về người được giải Nobel Hòa Bình '92

Giải Nobel Hòa Bình '92 được trao về tay một phụ nữ Guatemala gốc dân da đỏ Mayan, bà Rigoberta Menchu, 34 tuổi. Nơi người phụ nữ da đỏ này, người ta tìm thấy được những điều hết sức đặc biệt, khó có thể tưởng tượng là hiện hữu trên đời. Bà Rigoberta có lẽ là một trong những người duy nhất lãnh giải Nobel Hòa Bình từ trước đến nay, trải qua những nỗi thống khổ mà không phải bất kỳ một người nào cũng có thể lấy lại được bình tĩnh mà sống một đời ý nghĩa như bà.

Cuộc đời của bà Rigoberta Menchú

Bà Rigoberta sinh vào tháng giêng năm 1959, tại một làng quê nhỏ tên Chimel. Bà nói làng nơi tôi sinh ra cách thành phố Uspantán thuộc tỉnh Quiché là 6 tiếng đi bộ! Một trong những bất hạnh mà bà đã hóa giải được là sự mù chữ. Mãi cho đến năm 20 tuổi bà mới học đọc và viết tiếng Tây Ban Nha. Có nghĩa là chỉ cách nay 14 năm bà mới biết chữ! Và cho đến bây giờ bà chưa từng được cơ hội cấp sách đến trường học.

Lặn lội từ bé

Như hầu hết những người nghèo tại Nam Mỹ, 8 tuổi đầu, bà đã bắt đầu phải theo cha mẹ đi làm việc tại những đồn điền mía. Cuộc sống quanh những đồn điền mía, không còn thu hút bà nữa sau năm năm. Lúc đó bà 13. Bà vào thủ đô làm người ở. Ở đây bà bị bóc lột ghê gớm hơn cả ở đồn điền mía. Nhưng chính ở đây, bà đã học lóm được cách viết và đọc tiếng Tây Ban Nha. Vào năm 79, bà bắt đầu làm việc trong một tổ chức nông dân lớn tại Guatemala, mang tắt là CUC. Từ đó chính quyền sở tại luôn tìm cách hăm hại bà. CUC vốn là tổ chức tranh đấu quyền lợi nông dân và dân nghèo Guatemala. Mỗi đe dọa an ninh tính mạng của bà từ phía chính quyền mỗi lúc mỗi lớn, đã khiến ba năm sau đó, bà phải bỏ xứ sang Mỹ Tây Cơ. Tại đây, trong suốt 10 năm qua, bà vẫn liên tục hoạt động tranh đấu nhân quyền cho dân Guatemala.

Gia đình bị tan nát

Bà bỏ xứ sở đi trong một bối cảnh gia đình bị tàn sát. Những người thân nhất của gia đình Rigoberta đã lần lượt bị nhà cầm quyền quân phiệt tại Guatemala hăm hại.

Giải Nobel Hòa Bình '92 được trao về tay một phụ nữ Guatemala gốc dân da đỏ Mayan, bà Rigoberta Menchu, 34 tuổi.

Vào đầu năm 80, cha của bà bị thiêu sống cùng với 38 nông dân khác, vì tội biểu tình bất bạo động trước tòa đại sứ Tây Ban Nha tại nước này. Mẹ của bà đứng ra dựng một tổ chức phụ nữ. Chẳng bao lâu sau, bị bắt cóc đi biệt tích. Mẹ của bà bị quân đội bắt đi hăm hiếp, hành hạ, cắt lổ tai và vứt xác bên bờ rừng ngoại ô cho thú rừng gặm nhấm đến không còn nhận diện được. Nỗi thống khổ chưa dừng ở chỗ đó, bà Rigoberta còn phải thêm lần nữa, chứng kiến cảnh em trai của mình bị tra tấn dã man, rồi sau đó bị thiêu sống. Trước một hoàn cảnh cuộc đời đầy đau khổ và tệ hại như vậy, bà Rigoberta vẫn vững bước theo nguyện ước của mình — Hiến thân cho dân tộc. Con đường của bà đi vẫn còn dài, nhưng giải Nobel Hòa Bình 92 có thể nói đã đưa bà vào "dại lộ" để đấu tranh.

Những lời phát biểu của bà Rigoberta:

Những người Na Uy không biết họ đã đang làm điều gì. Tôi chưa bao giờ dám mong đợi cái văn phòng nhỏ bé này, lại có nhiều hãng truyền thông, phóng viên đến đây như vậy.

Trong suốt những năm qua, tôi luôn đi gõ cửa khắp nơi để nói lên tiếng nói của những người bị áp bức bị, tàn sát, chẳng ai nghe tôi. Tôi chỉ vào được ngõ sau. Hôm

nay, hầu hết các cửa lớn đã mở toan, chào đón tôi.

Người ta có thể âm thầm, lăm lăm tranh đấu cho lẽ phải, nhưng người ta không thể tự tạo hòa bình một mình.

Giải Nobel Hòa Bình '92 mang một ý nghĩa lớn không phải cho riêng tôi mà cho tất cả các sắc dân tại Nam Mỹ.

Giải Nobel Hòa Bình '92 là một biểu tượng lớn cho cuộc đấu tranh giành quyền bình đẳng tại Nam Mỹ La Tinh, nhưng biểu tượng phải có thêm những gì thật cụ thể đi cùng. Các nước tại Mỹ Châu, Âu Châu, các cơ quan đoàn thể, nhà thờ,... vẫn chưa cho những dân tộc Nam Mỹ cái giá trị mà họ đáng được hưởng.

● Vài nét về nước Guatemala

Vị trí: Nam Mỹ La Tinh

Diện tích: 42.000 dặm vuông

Dân số: 10 triệu

Dân tộc: 45% Mayan (thổ dân bản xứ trước khi Kha Luân Bố đến Mỹ Châu), 45% hợp chủng giữa dân Mayan và Tây Ban Nha, 5% thuần chủng Tây Ban Nha và còn lại đa số là dân Trung Hoa, dân Da đen,...

Ngôn ngữ chính: Tây Ban Nha

Tin giờ chót !!! Tin giờ chót !!! Tin giờ chót !!! Tin giờ chót !!! Tin giờ chót !!!

Dân ở Na Uy “buộc bụng”

Như số Vượt Sóng 5/92 đã loan báo về sự khủng hoảng tiền tệ tại Âu Châu. Cuộc khủng hoảng này xem ra vẫn còn ở mức độ đáng ngại.

Thụy điển trong những ngày cuối tháng 11, sau gần hai tháng cầm cự giữ giá đồng bạc của họ, tức đồng Kronor, đã đành bỏ tay thả nổi. Tình trạng này lây sang Na Uy. Chính phủ Na Uy đã bỏ ra hàng chục tỷ Kroner để giữ giá đồng bạc Kroner Na Uy. Tình trạng kéo theo là lãi xuất lên cao.

Trong những ngày đang chuẩn bị đón mừng Giáng Sinh '92, dân Na Uy phải chùn tay mua sắm, vì ngân hàng đang rút rít báo tăng lãi xuất nợ mua nhà. Vào lúc báo xấp lên khuôn, bộ trưởng tài chính Na Uy ông Sigbjørn Johnsen đưa ra một biện pháp ngăn chặn khủng hoảng kinh tế. Biện pháp này được giới kinh tế xem là “thắt lưng buộc bụng” kỷ nhất kể từ năm 1978. Và nó sẽ được dễ dàng chuẩn y tại quốc hội, mà nếu có sửa đổi thì cũng không có gì đáng kể.

• Những điểm chánh trong bản dự thảo biện pháp buộc bụng của chính phủ Gro

— Thuế chủ nhân (Arbeidsgiveravgift) hạ 2,4%.

— Thuế Trị Giá Gia Tăng (MVA hay moms) tăng từ 20% lên 22%. Sửa và Phô mai tiền tài trợ còn 500 triệu kroner. Thuế moms có thể vẫn giữ nguyên cho thức ăn, sẽ bàn sau.

— Ngày lễ Thăng Thiên (Kristi himmelfartsdag) sẽ không còn là ngày nghỉ.

— Tái lập trường mục tiết kiệm AMS (Tiền lời từ trường mục này không bị đánh thuế). AMS có giá trị ngay trong năm 92. Miễn thuế 15% tổng số tiền tiết kiệm, nhưng tối đa cho thuế loại 1 là 5000 kroner và loại 2 là 10.000 kroner.

— Tiền điện tăng. Thuế sản xuất tăng 1 1/2 mỗi kWh. Giá thành phải trả tăng từ 4,15 kroner lên 4,60 kroner mỗi kWh.

Kinh tế của bạn từ đây đến cuối năm:

— Nếu bạn tính mua những món hàng lớn như: xe hơi, tủ lạnh, tivi, máy giặt,... nên mua trước 31.12.92. Vì sang năm thuế MVA tăng 2%.

— Nếu bạn có dư tiền nên mua AMS, được bớt thuế và tín dụng này sẽ tăng giá trị vào năm tới.

— Giá nhà xuống đến tận cùng rồi. Nên mua hơn mướn.

— Nếu có thể thanh toán được nợ nhà cửa, xe cộ,... nên thanh toán trong năm.

— Nếu điều kiện nợ của bạn an toàn, bạn có thể đổi chủ nợ thấp lãi xuất dễ dàng.

Báo Ra Trẻ

Vì những lý do hết sức khách quan, Vượt Sóng số này phát hành trễ hơn đã hẹn. Vượt Sóng thành thật cáo lỗi cùng quý độc giả và mong sự thông cảm.

Ban Thực Hiện Vượt Sóng

Cáo lỗi

Vì lý do đặc biệt mục Tìm Hiểu Hội Họa xin tạm hoãn một kỳ.

Tổng Hội Sinh Viên Việt Nam tại Paris hân hạnh báo cùng quý vị

Đêm Hội Tết Quý Dậu

Vùng tình núi sông

Sẽ được tổ chức
Ngày Thứ Bảy 23/01/93

Tại

Mọi liên lạc xin gửi về

AGEVP

185-187 Rue Chateau des Rentiers
75013 PARIS

☎ 46.87.30.17

Rạp MAUBERT MUTUALITE

24, Rue Saint Victor
75005 Paris

Métro : Maubert-Mutualité

Chi hội Vùng Đông bầu lại ban chấp hành

Thiết tha đến cộng đồng, tham gia bầu cử!

Nhiệm kỳ của ban chấp hành chi hội người Việt tại Vùng Đông sẽ chấm dứt vào cuối năm 1992. Để chọn một ban chấp hành nhiệm kỳ 1993-1994, chi hội Vùng Đông vào ngày thứ bảy 7 tháng 11 vừa qua có tổ chức một cuộc bầu cử tại Trung Tâm Sinh Hoạt Việt Nam, Helgesensgt. 30, Oslo.

Sau nghi lễ chào Quốc kỳ và một phút mặc niệm để tưởng nhớ đến đồng bào và chiến sĩ đã hy sinh vì lý tưởng tự do, ông Đỗ văn Thành, chi hội trưởng đương nhiệm đã lược sơ những thành tích đã gặt hái được trong thời gian vừa qua. Trung tâm Sinh Hoạt đã được dọn về một địa điểm mới thuận lợi hơn xưa và vẫn giữ được những sinh hoạt thường xuyên. Lớp học chuyển tiếp đạt được nhiều kết quả tốt đẹp và đã gây được nhiều sự chú ý của báo chí cũng như các cơ quan Na Uy. Lớp học không những đã giúp đỡ các em học sinh Việt Nam một cách thiết thực mà còn chứng minh tinh thần đoàn kết, trách nhiệm, ý chí tranh đấu cùng khả năng tổ chức của cộng đồng người Việt tỵ nạn chính trị tại Na Uy. Một thắng lợi đáng nhớ nhất là ngày Quốc Hận 30 tháng 4. Lần đầu tiên trong suốt 17 năm, lá cờ vàng ba sọc đỏ cùng lời ca hào hùng của Quốc ca Việt Nam Cộng Hòa đã được trình chiếu trên đài truyền hình Na Uy, NRK. Lý tưởng tự do cùng lập trường chống cộng sản của người Việt tỵ nạn tại Na Uy cũng được nêu cao.

Phần kế tiếp của buổi bầu cử là việc tuyển chọn một Ủy ban bầu cử để chủ tọa và giữ cho cuộc bầu cử được công bằng. Được đề cử vào chức trưởng ban là ông Ngô Thu Thiện, mặc dầu sang Na Uy không lâu nhưng rất quan tâm tới cộng đồng Việt Nam. Hai ông Nguyễn Thanh Bình và ông Bùi Đức Minh, đã từng tham gia các sinh hoạt của chi hội, được mời đảm trách phần phó ban và thư ký.

Người được đề cử đầu tiên là ông Đỗ văn Thành. Chi hội phó đương nhiệm, ông Ung Đức Hỷ là người kế tiếp được đề cử. Người thứ ba được đề cử không phải ai xa lạ mà chính là ông Đỗ Duy Lộc, đã từng giữ chức vụ tổng thư ký trong nhiệm kỳ trước đây. Ông Lộc vì hoàn cảnh gia đình không cho phép, đã từ chối sự đề cử.

Chiếu theo nội quy của chi hội Vùng Đông, chỉ có những hội viên trên 18 tuổi và có đóng niên liễm năm 1992 mới có quyền bỏ phiếu nhưng theo sự đề nghị của toàn thể hội viên có mặt, những người chưa đóng niên liễm có thể đóng liền tại chỗ và bỏ phiếu.

Cuộc bỏ phiếu sau đó đã diễn ra trong vòng trật tự. Để bảo đảm tính chất công bằng, một người phụ nữ đã được mời để kiểm phiếu. Trong khi chờ đợi kết quả, đồng bào vừa uống cà phê vừa bàn các diễn biến xảy ra trong thời gian vừa qua. Sau khi kiểm soát kỹ lưỡng, ông Ngô Thu Thiện đã tuyên bố kết quả như sau: ông Đỗ văn Thành được 80 phiếu, ông Ung Đức Hỷ được 19 phiếu trong tổng số phiếu là 96.

Ông Đỗ văn Thành cảm ơn đồng bào hội viên đã tiếp tục tín nhiệm và uỷ thác trọng trách lèo lái chi hội Vùng Đông hai năm nữa. Ông cũng cho biết là kỳ này ông sẽ cố gắng mời một số người có nhiệt tình với cộng đồng nhưng chưa có cơ hội sinh hoạt trực tiếp, để tham gia vào ban chấp hành mới. Ban chấp hành mới sẽ ra mắt với đồng bào vào năm 1993.

Không có phụ nữ không xong! ô. Ngô Thu Thiện (giữa) và ô. Nguyễn Thanh Bình (trái) được bà Nguyễn thị Diễm Thanh giúp kiểm phiếu.

Vui vẻ cả làng! Từ trái sang phải là ô. Khúc Chánh Thành, ô. Đỗ văn Thành, ô. Ngô Thu Thiện, nhà thơ Nguyễn hữu Nhật, ông Ung Đức Hỷ và ô. Mai Bá Hùng.

Tự do ngôn luận và kỳ thị chủng tộc

Từ trái sang phải: ô. Đỗ Văn Thành, bà Alicia Q. Sanaueza (Chí Lợi) và ô. Babou Sarr (Gambia) - Foto: Knut Snare (Aftenposten)

Chiếu theo hiến chương Liên Hiệp Quốc ban hành năm 1956 và năm 1961 về vấn đề kỳ thị chủng tộc, bộ hình luật Na Uy có chương 135 nhằm phạt vạ hay phạt tù tới hai năm những người phát biểu công khai hoặc phổ biến bằng mọi hình thức các ý tưởng có tính chất đe dọa, khủng bố hoặc gây hấn với một người hay một nhóm người khác vì sự khác biệt về tôn giáo, chủng tộc hay màu da.

Nhưng cho tới nay, hầu như tất cả mọi vụ kiện dựa trên điều luật nói trên đều không có kết quả. Tất cả 510 người tại Oslo có những hành động kỳ thị đều được xử trắng án.

Lý do đơn giản: Na Uy là một quốc gia tự do dân chủ và quyền tự do ngôn luận được bảo vệ một cách triệt để. Trong rất nhiều trường hợp, hai điều luật nói trên tương phản nhau hoàn toàn.

Nhằm tạo một diễn đàn thảo luận tìm một sự quân bình giữa hai điều luật căn bản của xã hội nói trên, Bộ Nội vụ Na Uy và phân khoa luật thuộc Đại Học Oslo đã tổ chức một buổi hội thảo vào ngày 2 tháng 12 vừa qua. Quan khách tham dự vào khoảng một trăm người và gồm có đại diện các đảng phái chính trị như đại diện đảng Lao động tại Quốc hội, ông Kjell Borgen, các thẩm phán Tối Cao Pháp Viện, Công Tố Viện, các luật sư Tòa Thượng Thẩm, giám đốc Nha Ngoại Kiều, ông Arild Kierskow và trưởng phòng của các Nha bộ trong chính quyền Na Uy. Trưởng cơ quan giúp đỡ những người xin tỵ nạn, bà Annette Thomassen và đại diện một số hội đoàn ngoại kiều cũng được mời tham dự. Về phía người Việt có hội trưởng Hội Người Việt Tỵ Nạn tại Na Uy, ông Đỗ Văn Thành và ông Nguyễn Văn Dậu, thành viên Ủy ban liên lạc Na Uy và Ngoại kiều.

Nhân cơ hội được mời thuyết trình, ông Đỗ Văn Thành trình bày nguyện vọng và

tâm trạng của người Việt một cách thật nhẹ nhàng nhưng cũng thật sâu rộng và đã gây được sự chú ý của toàn hội trường.

Báo Aftenposten, chiều ngày 2 tháng 11, ghi lại như sau:

Khi tôi đến Na Uy như một thuyền nhân Việt Nam, tôi không phải chỉ mong được người Na Uy chấp nhận mà mong hội nhập vào xã hội Na Uy, mong chiếm được cảm tình của dân Na Uy. Nếu phải dùng tới luật pháp để bảo vệ thì thật là một thất bại lớn đối với tôi. Tôi cố gắng học thành tài và có công ăn việc làm vững chắc. Nay lại bị chỉ trích là một trong những ngoài kiều giựt việc làm của người Na Uy. Nếu ngược lại, thất nghiệp chắc chắn tôi sẽ bị nói là sống trên tiền thuế của người khác.

Một điều thật mâu thuẫn: Những người càng hội nhập vào xã hội Na Uy thì càng đau khổ vì hiểu biết nhiều, biết được người bản xứ nghĩ sao về mình.

Một điều thật bất công: Những người dăng hoang phải lãnh phạt bởi những hành động do những người khác gây ra. Cứ mỗi lần có một người Việt nào đó làm một chuyện bậy thì tất cả cộng đồng bị chung một bản án, bị người Na Uy ghét chung.

Tôi nhận thấy tình hình Na Uy càng ngày càng khó khăn với ngoại kiều. Có thể đó là một cảm tưởng do báo chí thổi phồng. Có thể đó là vì tôi hội nhập vào xã hội và hiểu biết hơn. Nhưng tôi tự hỏi: Làm thế nào để có thể quên mình khác với mọi người và sống một cuộc sống bình thường.

Trong các cuộc thảo luận, người ta không phân biệt được sự khác biệt của vấn đề di dân và hiện trạng của ngoại kiều. Đây là hai vấn đề hoàn toàn khác nhau. Vấn đề di dân, tôi dành cho người Na Uy quyết định vì không đứng đúng cương vị để thảo luận. Riêng về hiện trạng của ngoại kiều, tôi sẵn sàng đóng góp ý kiến.

Các cuộc thảo luận cũng nên có tính

cách hòa nhã và lễ độ hơn. Những lúc gần đây lúc nào cũng có hai phe thuận và chống lớn tiếng chửi bới lẫn nhau. Cuộc đời không phải chỉ có trắng với đen! Loài người khác với các thú khác là không phải chỉ phân biệt trắng đen mà còn nhận biết những điểm xám nữa. Không điều gì cũng có thể nói trắng ra được. Nền văn minh đã đem lại cho con người cái gọi là sự tế nhị.

Tất cả mọi người đều có quyền nói những gì mình nghĩ. Tuy nhiên, nên nhớ một điều là những người thạo ngôn ngữ lúc nào cũng có lợi thế và thiếu số lúc nào cũng bị đa số đè bẹp, ít khi dám phát biểu ý kiến. Một xã hội tự do dân chủ thật sự là một xã hội mà tất cả mọi người bất kỳ hay dở, thuộc thiểu số hay đa số đều có cơ hội nói lên ý mình như nhau.

Trước khi buổi hội thảo kết thúc, đại diện Công Tố Viện hứa sẽ thay đổi cách diễn ý hai điều luật về tự do ngôn luận và chống kỳ thị nhằm có thể bảo vệ ngoại kiều hữu hiệu hơn.

Chúc Mừng

anh Võ Văn Nhơn

vừa trình luận án Tiến sĩ điện toán về phương thức thiết kế mạch VLSI.

Nhóm Moholt và Risvollar của những năm 80 chúc mừng anh đã trút được một gánh nặng ngàn "K" và xin vui ké vài "mê ga bay" với anh chị và xấp nhỏ.

Từ văn minh trở về tiền sử

Hỡi lương tâm nhân loại có nghe chăng, tiếng đau khổ của 11 ngàn người Việt đang bị giam cầm ở nơi tăm tối nhất của loài người, nơi không có ngày và không có đêm. Nơi những kẻ đại diện cho lương tâm thời đại ban phát tự do. Nơi chỉ có sự thật xấu xa trường tồn, nơi con người bị đối xử tàn nhẫn và dã man nhất, không phải bằng gông cùm xiềng xích. Nhưng là nơi buộc những người lương thiện phải sống trong tăm tối, chỉ vì họ không thể quay về thiên đường mù cộng sản.

Lửa đã tắt - lửa đã bị cấm(*) - chút phương tiện cuối cùng để nuôi trẻ thơ vô tội lớn khôn, để chăm sóc người già đau yếu không còn nữa. Lửa đã mất nghĩa là cuộc sống thời kỳ hồng hoang ăn lông ở lỗ thêm một lần nữa được lặp lại sau chu kỳ hàng triệu năm của thời gian.

Loài người có nghe chăng - tha nhân có nghe chăng tiếng kêu thống thiết của một dân tộc đã phải sống nhần nhục suốt những năm dài chờ đợi. Đó là chân dung đích thực của từng đời người ở cuối thế kỷ XX. Không có máu của chiến tranh, không có hạnh phúc của hòa bình, chỉ có tiếng thét gào vỡ ra từ lồng ngực gầy gò của hàng vạn, hàng vạn người lương thiện đòi quyền được sống.

Lửa đã tắt(**), lửa đã bị giật ra khỏi đôi tay của những hình hài, thân xác khổ đau bằng mệnh lệnh của những kẻ nhân danh lòng nhân đạo vô biên của nhân loại.

Bóng tối đã bao trùm, trang sử vàng son của nhân loại đang bị kẻ vô nhân tính bôi đen, là một vết thương rỉ máu không ngừng trong trái tim lịch sử. Và thế kỷ XXI hẳn sẽ mãi mãi ăn năn vì tội lỗi này.

Lửa đã bị cấm - ngọn lửa đã đưa nhân loại ra khỏi bóng đêm man rợ. Ngọn lửa thấp sáng niềm tin ở tương lai. Ngọn lửa mở đường cho nhân loại băng qua bóng tối, đến với bình minh, ngọn lửa hừng hực sáng của ngày đăng quang trở thành chúa tể của muôn loài. Ngọn lửa dân tộc Lạc Hồng mang gươm mở nước, ngọn lửa sáng ngời ngày đêm hoan ca chiến thắng. Ngọn lửa trường tồn ấy bị buộc rời khỏi những kẻ khốn cùng. Và họ sẽ bao lâu nữa từ người sẽ trở thành vượn. Đó là điều tàn ác nhất của mọi sự tàn ác. Vô tình hay cố ý, trại giam Sungei Besi trở thành công xã nguyên thủy - bước đầu tiên của chủ nghĩa cộng sản không tưởng và phản khoa học, một vết nhơ xấu hổ nhất từ thời lập địa khai thiên đến tối tân ngày hôm nay - thời kỳ nhân loại

đang tiến về buổi hoàng kim của nền văn minh và của lòng từ thiện.

Hãy trả lại lửa cho chúng tôi, hãy trả cho chúng tôi quyền được sống và quyền mưu cầu hạnh phúc mà tạo hóa đã ban cho.

Hãy trả cho chúng tôi ngày mai, trả lại cho trẻ thơ vô tội tuổi thơ và niềm vô tư khờ dại.

Hãy trả lại cho lửa tuổi hai mươi mùa xuân của cuộc đời.

Hãy trả lại cho tuổi già niềm hy vọng cầu mang rằng ngày mai mãi mãi xanh tươi.

Hãy trả lại cho chúng tôi tất cả! Đó là: tiếng kêu cứu phát xuất từ đáy lòng sợ hãi nhất, sợ biến thành vượn để lên người.

Trong tăm tối của trại giam Sungei Besi này, những người Việt khốn cùng của giờ thứ 25 dồn mặt của thân phận nhược tiểu lầm than vĩnh viễn bị tước đoạt quyền làm người, tước đoạt ngọn lửa màu nhiệm để nuôi ý chí vì quê hương thân yêu, vì hạnh phúc muôn đời của con cháu mai sau.

Chúng tôi đã mất tất cả, và ngọn lửa thiên nhiên cuối cùng cũng bị tước đoạt. Nhưng vẫn còn đây lòng dũng cảm, bầu nhiệt huyết để chiến đấu tới cùng, giành lại quyền sống làm người. Bằng sinh mệnh với đôi tay không hề nhuốm máu.

Nhân loại vì lương tâm và lòng nhân đạo vô bờ chắc chắn nghe được tiếng kêu bức xúc của chúng tôi, chắc chắn sẽ giúp đỡ chúng tôi vì danh dự của Tự Do.

Những người con cội nguồn trăm trứng đang lưu lạc khắp bốn biển năm châu hẳn sẽ không quên tổ tiên, không quên những người thân thiết, là anh, là chị, là em đang

sống khắc khoải giữa tăm tối và khốn cùng, thì xin hãy cùng chúng tôi, gióng lên tiếng chuông cảnh tỉnh những kẻ điên cuồng đang nhân danh nhân đạo, đầu dọa đồng bào. Đó là một thực hiện nhỏ còn hơn tất cả những dự tính lớn lao.

Không còn là bản du ca cuối cùng của người đi tìm đất sống. Không còn là tiếng hót của loài chim mất tổ lạc bầy, ẩn mình chờ chết. Nhưng đây là tiếng kêu bi thiết nhất từ một thảm trạng đau lòng, không được quyền sống làm người, từ đáy sâu của đêm rừng rú trước lúc nhân loại đón chào bình minh của bao nhiêu triệu năm chờ đợi xưa kia.

Đêm Mã Lai lấp lánh những ánh sao trời, đêm của phố phường Kuala Lumpur rực rỡ lung linh, đêm nhân loại bình yên vui sống, đêm mặc nhiên trôi qua trong sự yên ả của từng mảng đời người. Nhưng trong này - trại giam Sungei Besi - đêm trở thành đồn lỏa của tội ác, đêm phải thét gào:

Trả lại cho chúng tôi!

Trả quyền sống làm người cho chúng tôi!

Trả!

Trả cho chúng tôi!

Nhân loại có nghe chăng?

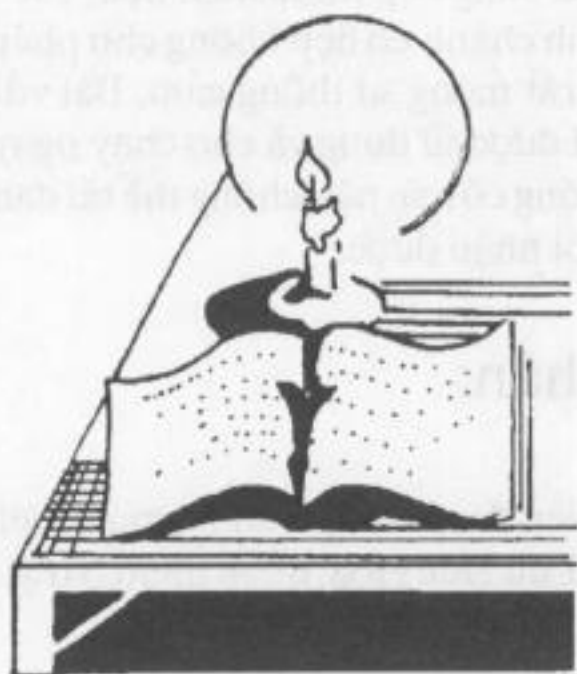
Ruột thịt có nghe chăng?

Chúng tôi đang chết dần mòn!

● **Trại tỵ nạn Sungei Besi - Malaysia**
Người Việt Nam Tỵ Nạn
NGUYỄN ĐẠT

(*) Lửa đã bị cấm không cho nấu nướng được ban hành ngày 20/8/1992 tại trại tỵ nạn Sungei Besi - Malaysia.

(**) Lửa đã bị tịch thu, trên các bàn thờ tín ngưỡng ở Longhouse ngày 15/10/1992

Những quyển sách nên tìm đọc...

Trong năm 92, tại Na Uy đã phát hành được nhiều quyển sách nên tìm đọc. Vượt Sóng nhân dịp cuối năm, lược qua những quyển sách gây chú ý trong cộng đồng Việt Nam tại Na Uy cũng như tại những nước khác:

Bà Vũ thị Nguyên, một trong những phụ nữ Việt Nam tiên phong trong lãnh vực văn hóa tại Na Uy, trong năm nay đã cho ra đời hai quyển sách thiếu nhi giá trị. Quyển thứ nhất mang tựa **“Cú và Chuột Chít”** và quyển thứ hai là **“Vện và Tam Thê”**. Trong “Trang Phụ Nữ” số này, bà Thục Nữ đã có một bài bình phẩm hai tác phẩm trên một cách trung thực và sâu sắc. Vượt Sóng thiết nghĩ hai tác phẩm của bà Vũ thị Nguyên nên được quý phụ huynh mua làm quà Giáng Sinh cho con em mình. Địa chỉ liên lạc:

Vũ Thị Nguyên
Olsvikåsen 138
5079 OLSVIK

Phụ nữ Việt Nam tại Na Uy chưa ngừng ở đó, một quyển sách khác mang tên **“Quạ và Công”**, của bà kiến trúc sư Đỗ thị Kiều Na, cũng được ra đời vào mùa thu năm nay. Quyển sách được in tuyệt đẹp. Cốt truyện dựa trên một truyện cổ tích. “Quạ và Công” là tác phẩm thiếu nhi đầu tiên của bà Kiều Na. Tác phẩm này được viết nhắm vào sự giao lưu văn hóa giữa các sắc dân tại Na Uy, nên được in thành bốn thứ tiếng: Việt, Na Uy, Urdu, Ba tư. Nên tìm mua làm quà Giáng Sinh cho thiếu nhi. Địa chỉ liên lạc:

V/ Anne Marit Bjørngen
Østbyfaret 9
0690 OSLO

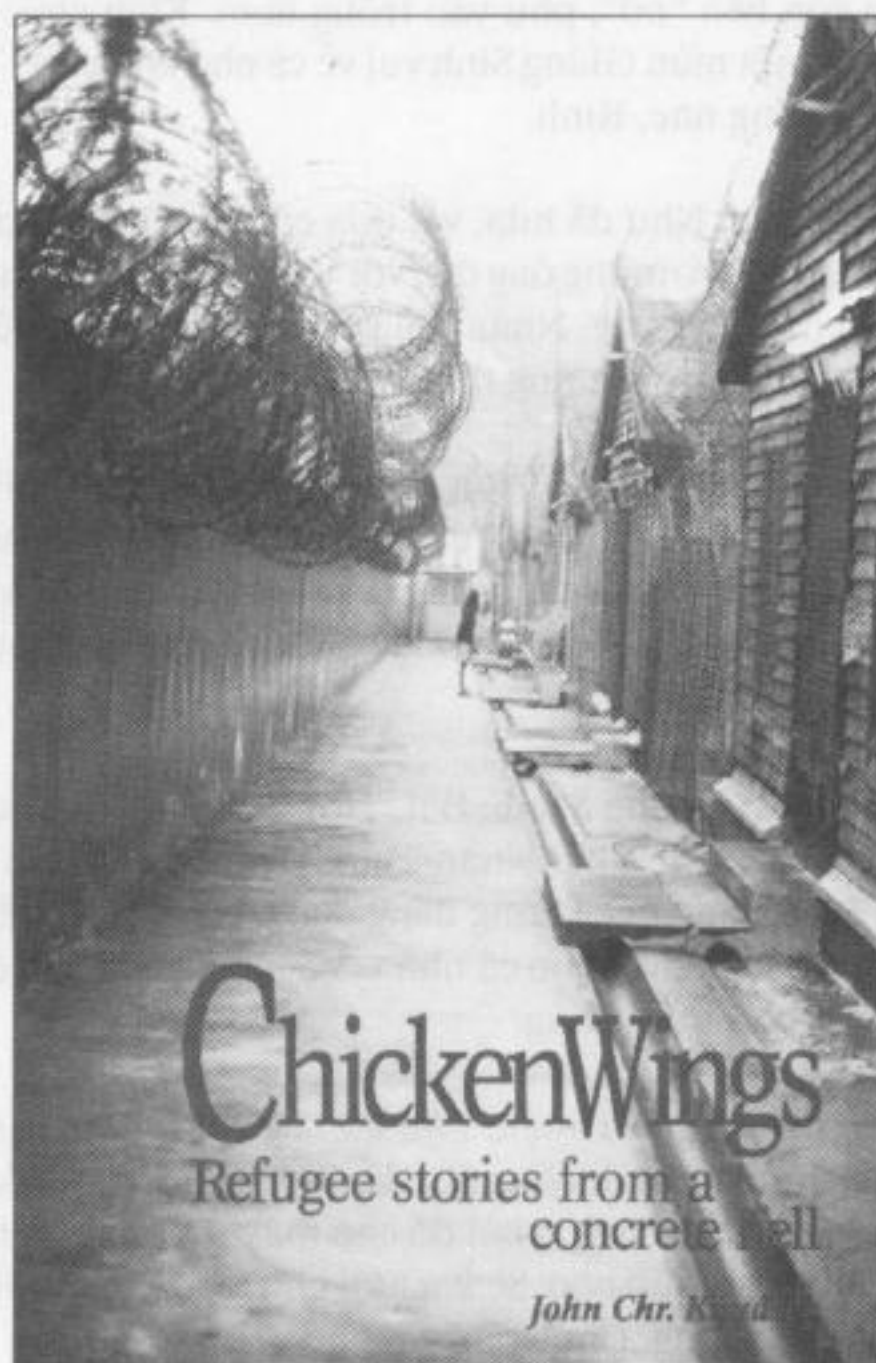
Trẻ con có quà trẻ con, người lớn cũng có quà của người lớn, ông Dương Kim, một cây bút trẻ, đã tảo bạo cho ra đời tác phẩm dịch đầu tay **“Tinh Người”**. “Tinh Người” là một tuyển tập dịch các truyện chọn lọc của các văn sĩ nổi tiếng của Na Uy: Bjørnstjerne Bjørnson, Johan Borgen, Sigmunn Ytterbø,... Ông Dương Kim, người Việt Nam đầu tiên(?) đã làm một công việc hết sức lớn... giới thiệu thế giới văn chương Na Uy bằng Việt ngữ! “Tinh Người” một tác phẩm lớn với một cây bút trẻ như Dương Kim, đáng nên được chúng ta ủng hộ. Vượt Sóng chắc chắn, quý vị sẽ cảm động và ngậm ngùi qua những truyện: Người Bố, Đứa con lão nghiện rượu,...

Nhà thơ Nguyễn Hữu Nhật vừa cho ra đời tập thơ thứ hai của ông tại Na Uy — **“Chí Tôn Ca”**. “Chí Tôn Ca” là một tập thơ dịch từ hai tác phẩm nổi tiếng trong bộ Kinh Thánh Cựu Ước: Ai ca và Diêu Ca. Đây là một tác phẩm công phu nhất của nhà thơ Nguyễn Hữu Nhật từ trước đến nay. Phải chăng thi phẩm “Chí Tôn Ca” là món quà Giáng Sinh ý nghĩa nhất trong năm?

Hai tác phẩm trên đều do nhà xuất bản Anh Em phát hành và có thể đặt mua bằng cách liên lạc qua địa chỉ:

Dương Kim
Kalbakkvn. 17
0953 OSLO
Điện thoại: 02 - 165607

Những tác phẩm bằng Việt ngữ tại Na Uy trong năm 92 đã phong phú, bên cạnh đó Vượt Sóng đã được hân hạnh đọc một tác phẩm bằng Anh ngữ của Tiến sĩ triết học, ông John Chr. Knudsen — tác phẩm **“Chicken Wings”** (tạm dịch “Những Cánh Gà”). Tác giả đặt tên tác phẩm của mình là “Những Cánh Gà” với một ẩn ý hết sức mỉa mai. Mỗi lần bị đánh rớt thanh lọc, trên giấy tờ của người tị nạn đó bị đánh một dấu “V” như hình một cánh gà. Người tị nạn Việt Nam chưa xót nhưng vẫn mỉa mai rằng, một cánh gà thì chưa thể bay được... về Việt Nam, tức “hồi hương”, hai cánh có thể bay được rồi tức bị cưỡng bách về nước. Nhưng đa số đều khiếu nại để rồi cũng bị đánh rớt thanh lọc lần thứ ba, như vậy họ có ba cánh gà. Theo cấp bậc quân đội họ đã lên đến thượng sĩ... già! Như vậy thì “chì” rồi và sẽ đi vòng vòng... trong trại suốt đời...). “Chicken Wings”, một tác phẩm nói lên thực trạng của những người Việt di tìm tự do và chẳng may bị cầm tù trong thế giới tự do! Ông John đã là một trong những nhà trí thức hiếm hoi tại Na Uy đã dành nhiều thì giờ tìm hiểu về thuyền nhân Việt Nam. Tác phẩm “Chicken Wings” là một bản cáo trạng tố giác sự ngược đãi của thế giới tự do với thuyền nhân Việt Nam, là tiếng kêu cứu vô cùng tuyệt vọng của những thuyền nhân không may chậm bước... tìm tự do. Hãy giới thiệu với nhau, với bạn bè ngoại quốc tác phẩm “Chicken Wings”. Quý vị có thể tìm mua “Chicken Wings” tại các nhà sách Na Uy.

VƯỢT SÓNG NHÂN TIN

Trong số báo này Vượt Sóng nhận được những bài vở, thơ từ, sách báo và tài liệu của những quý vị, cơ quan và đoàn thể sau: (Những thư từ, bài vở hay sách báo gửi cho các mục Thiếu nhi, Phụ nữ, Nhóm trẻ và bác Học không liệt kê dưới đây):

Ông Xuân Lai (Bergen), Ủy ban liên lạc ngoại kiều và chính phủ Na Uy (Kontaktutvalget), Nhóm Cao Niên 3 Thị Xã Rælingen - Skedsmo - Lørenskog, Tin Tổng Hợp (Munchen) và Hội Văn Hóa Người Việt Tỵ Nạn Tại ba Thị Xã Rælingen - Skedsmo - Lørenskog, ông Nguyễn văn Cường (Olsvik), Trương Hữu Thọ (Oslo), báo Hy Vọng (Bỉ), báo Làng Văn (Gia Nã Đại), báo Nhân Bản (Pháp), Nguyễn Hoàng Thân (Thụy Điển), báo Boat People S.O.S. (Hoa Kỳ), Nha ngoại kiều Na Uy (UDI), Thư viện Đại học tại Oslo (Universitetets Bibliotek i Oslo), Fédération des Réfugiés en Europe (Strasbourg), Tập thơ Chí Tôn Ca của ông Nguyễn Hữu Nhật, bà Nguyễn Thị Vinh, Đỗ Kim Khánh (Sungei Besi), Việt Báo Kinh Tế (Hoa Kỳ), ông Bạch Tùng Linh (Trondheim), ông Nguyễn Quy (Åneby), ông Nguyễn Đình Lưu (Torød), ông Bình Sa (Åneby), ông Nguyễn Quốc Nam, Tuyển tập truyện Tình Người của ông Dương Kim, ông Nguyễn Quang Minh (Stavanger), ông Lê văn Hồng, ông Nguyễn Ngọc Thuận, ông Phan Thiện Phương, ông Bui (Stavanger), ông Phan Thiên Phương, Tổng Hội Sinh Viên Paris.

Ông Nguyễn Hoàng Thân (Thụy Điển): Vượt Sóng đã chính thức dọn đất cho người bạn láng giềng rồi đó. Nhờ ông loan báo và cổ động bà con bên “nớ”, phụ vào trông nom. Kính chúc ông và bà con bên ấy một mùa Giáng Sinh vui vẻ và nhớ khu vườn Thụy Điển trên Vượt Sóng nhé, Kính.

Ông Bình Sa: Như đã hứa, vài đứa con tinh thần của ông đã đi trong số này. Chào mừng ông đến với Vượt Sóng và rất mong những tác phẩm mới của ông. Nhân mùa Giáng Sinh (đầu tiên của ông trên đất Na Uy?), chúc ông thật vui vẻ, kính.

Ông Bạch Tùng Linh: Vượt Sóng sẵn sàng đón tiếp những tác phẩm mà ông dự tính tặng Vượt Sóng. Những tựa đề ông kể, mới nghe qua đã mê rồi. Rất mong ông gửi sớm để kịp ra mắt độc giả Vượt Sóng nhân dịp Tết Quý Dậu. Chúc ông và gia đình một mùa Giáng Sinh vui vẻ.

Ông Nguyễn Quang Minh: Bài “Nói Chuyện Với Đầu Gối” của ông trả lời bài “Thế Thái Nhân Tình” ở mục Diễn Đàn trên Vượt Sóng số 5/92, đáng tiếc không đăng được, vì mục Diễn Đàn không phải là nơi để giải bày cho cá nhân. Vả lại bài của ông đi ra ngoài chủ trương của Vượt Sóng.

Ông Nguyễn Ngọc Thuận: Lâu lắm mới thấy ông xuất hiện lại. Vượt Sóng nhớ lắm. Bài ông gửi đến trong lúc Vượt Sóng chỉ còn trang này là trống. Những bài đó cho thấy tuy vắng đã lâu mà vẫn còn sức hút như thuở nào. Sẽ lần lượt cho tải đăng và rất mong tác phẩm xuân của ông. Chúc ông vui khỏe.

Vượt Sóng chân thành cảm ơn tất cả quý vị và các cơ quan cùng hội đoàn khắp nơi đã cung cấp tin tức, tài liệu, bài vở, sách báo và góp ý. Điều kiện hành chánh eo hẹp không cho phép chúng tôi thư riêng đến từng nơi, rất mong sự thông cảm. Bài vở và tài liệu đến kịp lúc và hợp đề tài được sử dụng và cho chạy ngay trong số. Tuy vậy, số trang Vượt Sóng có hạn nên không thể tải đăng tất cả những bài hay mà chúng tôi nhận được.

Tìm thân nhân:

— **Lê Đại Xuân** hiện đang cư ngụ tại Nymojordet 56, 2270 Flisa - Na Uy. Tìm bạn là Lưu Đức Hòa, quen nhau ở trại cấm. Bạn Hòa đến Na Uy vào năm 90.

— **Ly Mai Khanh** hiện đang cư ngụ tại Klyvfåsen 7, 3738 Skien - Na Uy. Tìm bạn là Lê thị Phương Linh, trước ở Phi Luật Tân, đến Na Uy năm 90.

— Tìm bạn **An Bắc Hải**, trước ở Bắc Trang, Trà Cú, Trà Vinh đã rời Việt Nam khoảng năm 1984. Hiện nay ở đâu?

— **Tạ Ngọc Phượng** trước ở xã Tập Sơn, Trà Cú, Trà Vinh, vượt biển và định cư tại Tây Đức. Nay ở đâu? Xin các bạn liên lạc về địa chỉ:

Thương Hoàng Phúc
Ulsberglia 50
5091 Flaktveit
Norway
Tlf. (05) 192743

Phân Ưu

Nhận được tin buồn, thân phụ anh Lâm Mỹ Hoàng Nam là cụ

Lâm Mỹ Hoàng Ba

đã tạ thế tại Hoa Kỳ ngày 17 tháng 11 năm 1992, hưởng thọ 78 tuổi.

Nguyện cầu hương linh cụ sớm được siêu sanh tịnh độ.

Thành thật chia buồn cùng anh Nam và gia quyến.

- Chi hội Phật giáo Việt Nam tại Stavanger và phụ cận.
- Gia đình Phật tử Đức Minh

Cái bịch giấy dầu

Cầm cây lược chải sơ lên cái đầu thưa thớt của thằng Kỳ, bà Thi vừa dặn dò các con:

— Hai anh em ra ngoài đường chơi phải ngoan ngoãn, không được đánh lộn nghe chưa! Mới tắm xong mà quần áo lấm lem là ăn đòn đó. Rồi, đi đi.

Thằng Tân “ạ” một tiếng ngon lành rồi đặt tay khoác lên vai em. Hai anh em nó “thưa má” xong rồi mới bước đi. Ra khỏi nhà Tân không quên khép cánh cửa lại dùm má.

Ngoài sân ánh nắng đã phai, gió chiều nhẹ nhàng thổi. Anh em thằng Tân vừa mới tắm nên cảm thấy rất khoan khoái dễ chịu. Thằng Kỳ rủ anh:

— Tụi mình ra sân banh đi anh Hai.

Tân vui vẻ “ừ”. Hai anh em chưa đi tới cổng sân banh đã thấy thằng Phát đang lừa banh một mình trên sân cỏ. Giữa thảm cỏ xanh mới cắt thật đều, thằng Phát coi nhỏ nhoi quá. Tay nó cầm một cái bịch giấy dầu, vừa đá banh vừa nhồm nhoàm nhai. Thấy Tân và Kỳ đi tới, nó ngừng lại kêu:

— Ê! Đá banh chơi tụi bây!

Tân nhìn quanh:

— Chỉ có ba đứa mình mà đá nổi gì.

Kỳ bàn:

Mình rủ thêm mấy đứa nữa đá mới hăng, còn chia phe ra chứ.

Thằng Phát hăng hái nói:

— Để mình tao đi kiếm tụi nó cho. Đi cả ba đứa chi cho mất công.

Không đợi hai đứa kia trả lời, nó “dzọt” liền. Nhưng chỉ vài phút sau là nó trở lại, nó đưa bịch giấy dầu cho thằng Kỳ:

— Giữ dùm tao! cầm cái bịch vương víu chạy không được lẹ.

Kỳ vừa giơ tay đỡ lấy cái bịch giấy thì Phát đã bỏ chạy nữa. Tân tức cười nói:

— Cái thằng chạy lẹ như sóc vậy, hèn chi nó hổng cho tụi mình theo.

Thằng Kỳ tò mò nắn nhẹ cái bịch giấy dầu đang cầm trong tay, nó lăm bầm một mình:

— Hổng biết giống gì ở trồng?

Rồi nó tính mở ra coi nhưng bị anh ngăn:

— Thôi kệ nó, coi làm chi. Thi lại bánh kẹo gì đó chờ gì. Hồi nãy tụi mình tới, anh thấy nó đang nhóp nhép đó mà.

Vừa nói tới đó, nó nhìn thấy thằng Khang với thằng Vĩnh đang khoác vai nhau vừa đi vừa nói chuyện có vẻ thân mật lắm. Tân kêu:

— Ê! Ê! Chờ tao chút.

Rồi nó mau mau chạy lại chỗ hai đứa bạn đang đứng lại chờ. Tới nơi nó hỗn hển nói:

— Tụi tao đang tính đá banh. Có trái banh da của thằng Phát ngon lắm. Tụi bây muốn nhập bọn hôn?

Thằng Vĩnh ngó vô sân banh rồi hỏi:

— Thằng Phát đâu sao hổng thấy?

— Thì nó đi kiếm tụi bây chờ đâu.

Ai dè tụi bây ở đây làm trật vượt hết trời hà.

Khang đề nghị:

— Hay là tụi mình đi kiếm nó về.

Tân cản lại:

— Thôi khỏi để tao đi một mình cho dễ. Tao biết nó chạy ngả nào.

Nói rồi, nó phóng vọt đi. Khang và Vĩnh lại lững thững đi vô sân banh.

Chập sau Tân và Phát trở về cùng với bốn đứa bạn nữa. Vậy là có 9 đứa tất cả. Phát nhìn các bạn nói:

— Chín đứa lẽ chia đâu được. Vậy thôi một đứa tình nguyện làm trọng tài đi.

Một trong số 4 đứa mới tới lên tiếng:

— Để đâu gì có chịu làm trọng tài cứ rượt theo trái banh hoài mà không được đá tức muốn chết.

— Hay là mình tay trắng tay đen. Đứa nào thua phải làm trọng tài.

Khang giơ tay lên:

— Thôi được để tao làm trọng tài đầu tiên cho. Nhưng cứ 15 phút lại đổi thằng khác ra làm trọng tài mới đặng.

Phúc nhìn Khang nói giỡn:

— Mày làm trọng tài luôn cho rồi. Cặp giò mày cụt ngắn mà đá nổi gì. Chạy đã không lẹ mà đứng “gôn” cũng hỏng xong.

Khang nổi sùng giơ chân đá thằng Phúc nhưng Phúc đã chuẩn bị sẵn, nó lẹ làng né tránh rồi chạy vòng ra sau lưng thằng Tân cười hí hí.

Rồi tụi nó chia phe: một bên là thằng Phát, thằng Kỳ, thằng Lý và thằng Kính. Bên kia là thằng Tân, thằng Vĩnh, thằng Phúc và thằng Tường. Trong khi hai phe đang bàn cãi chọn thằng giữ “gôn”, Phát hỏi Kỳ:

— Bịch bánh ngọt của tao đâu mày? Đưa tao.

Kỳ ngần ngừ lát rồi trả lời:

— Nãy tao mở ra thấy bánh hấp dẫn quá nên ăn thử. Rồi vì bánh ngon quá nên tao ăn hoài hết trơn rồi.

Phát la lên:

— Bánh đó tao mua dùm con Nga em tao đó. Mày ăn rồi tao về nói sao với nó!

— Thôi để bữa nào có tiền tao mua lại thường cho được hôn? Lỡ rồi mà!

Thằng Phát chưa trả lời thì tia mắt của nó chạm phải cái bịch không, bị vo tròn liệng bên góc cột “gôn”. Đang tức giận nó càng sôi máu thêm. Nó đấm một cái vô ngực thằng Kỳ:

— Đồ tồi!

Thằng Kỳ loạng choạng lui ra sau vài bước. Nó vừa đau vì cú đấm, lại vừa

mắc cỡ với các bạn chung quanh. Nó nhào tới ôm lấy thằng Phát, hai thằng vật lộn túi bụi. Thằng Lý và thằng Kính vừa cố kéo tụi nó ra vừa la um sùm kêu nhóm kia tới giúp vì nhóm thằng Tân đang lu bu bên phía cột “gôn” của mình. Khi đã yên thằng Tân nhăn mặt hỏi trống:

— Chuyện chi đó?

Thằng Kỳ vuốt vuốt chớp mũi. Câu hỏi đơn giản mà khó trả lời quá. Thằng Phát gào lên:

— Nó ăn vụng hết bịch bánh của tao gởi rồi. Bịch bánh đó là của con Nga chớ có phải của tao đâu!

Nghe nói vậy Tân cảm thấy bối rối. Nó chưa biết trả lời sao thì có tiếng má thằng Phúc gọi nó về ăn cơm. Nhân cơ hội đó Tân nói với Phát:

— Thôi Phát! Chuyện này tao hứa sẽ tính sao. Bây giờ tụi mình giải tán đi.

Thằng Lý cũng nói:

— Đúng đó. Tụi mình có đứng đây dòm nhau cũng vô ích, kiến bò trong bụng rồi, thôi về đi.

Thằng Phát không nói gì nhưng nó phui phui đít quần rồi bước đi. Thằng Tân tần ngần nhìn theo nó một hồi rồi quay lại nhìn em. Thằng Kỳ tóc tai bù xù, quần áo bèo nhèo coi thiệt thảm. Tệ nhất là cái áo sơ-mi trắng tinh mới thay hồi chiều, giờ đã có mấy vệt xanh vì vật lộn trên cỏ. Thằng Tân gằn gằn nói:

— Lát nữa về nhà thế nào cũng bị phạt. Đáng đời.

Thằng Kỳ không trả lời một tiếng nhưng ánh mắt hiện rõ vẻ lo âu. Tân bước đi trước, Kỳ cúi gằm đầu đi theo anh. Khu sân banh vắng lặng, trời đã

ngã tối. Ánh sáng từ những cây cột điện chiếu xuống hai cái bóng tụi nó coi dài ngoằng.

Khi anh em thằng Tân bước vô nhà thì má của tụi nó đang cầm đôi giày của bé Chinh để ra gần cửa. Thấy vẻ tội tã của thằng Kỳ, bà kêu lên:

— Trời đất! Sao vậy? Bộ đánh lộn hả?

Thấy hai đứa nhìn nhau mà không trả lời bà biết mình đoán trúng.

— Nè! Ba ra coi hai thằng quý tử của ba nè. Vừa ra ngoài một lát là đánh lộn rồi.

Đang ngồi đọc báo nơi phòng khách, ông Thi cũng chiều vợ, lê đôi dép lẹp xẹp đi ra. Nheo nheo mắt nhìn hai con một hồi ông nhận xét:

— Đâu phải cả hai chỉ có một thằng thôi. Đâu! Vô đây ba hỏi coi. Thấy bà tính bỏ đi ông kêu:

-- Má cũng có mặt trong phiên tòa này chứ. Con hư đâu phải mình ba lãnh trách nhiệm được!

Bà Thi lắc đầu chịu thua. Tất cả bước vô phòng khách, ngồi quây quần bên bàn salong. Sau khi nghe Tân kể đầu đuôi câu chuyện và Kỳ xác nhận là đúng, bà Thi la nho nhỏ:

— Sao tệ vậy Kỳ? Con trai mà đi ăn vụng bánh của người khác rồi còn đánh lộn nữa.

Kỳ cúi đầu lí nhí:

— Tại nó đánh con trước chớ bộ.

Bà Thi thở ra, còn ông thì tùm tùm cười rồi nói:

— Con trai thì không tránh đôi khi đánh lộn. Hồi nhỏ ba cũng đánh lộn vậy.

Được ba mở lối thoát, Kỳ khoái lắm. Nó hỏi:

— Bộ hồi nhỏ ba cũng đánh lộn hả ba?

— Đánh chớ sao không! Có điều con trai đánh lộn xong rồi thôi chớ đâu có như con gái giận dai hấy hó nhau.

Bà Thi trợn mắt hứ lên một tiếng:

— Đừng có lợi dụng tình hình để nói xấu đàn bà con gái à nghe. Bộ tính bắc cầu cho khỉ leo hả bỏ?

Ông Thi thích chí cười hí hí, rồi nói:

— Có điều như vậy thì không được, vừa có tội ăn vụng, vừa làm hại cho Phát. Các con cứ tưởng tượng coi: em của nó đợi nó về với hy vọng được ăn bánh. Khi Phát về tay không, con nhỏ kia khóc lóc, cắn năn - con gái mà - tội nghiệp cho Phát biết bao!

Kỳ hối hận quá. Nó đưa mắt cầu cứu má:

— Má! Má phát tiền túi cho con

sớm ít bữa được hôn má? Đặng sớm mới con mua bánh đem tới nhà thằng Phát xin lỗi nó với con Nga.

Tân nhìn Kỳ thương hại:

— Lỡ rồi. Thôi để anh lấy tiền bán con cá phượng hồi sáng này cho Kỳ mua bánh nha.

Kỳ lắc đầu, thẳng thắn trả lời anh:

— Không! Đây là lỗi của em, em phải chịu.

Ông Thi gật gù nhìn hai con:

— Kỳ nói vậy mới phải. Phải biết nhận lãnh trách nhiệm của mình chứ. Dù sao đây cũng là một bài học cho các con đó.

Rồi ông nháy mắt cười với vợ. Bà Thi cũng tủm tỉm cười theo.

Cửa mở, Thành Phát thò đầu ra và chợt khựng lại khi thấy anh em thằng Tân. Nó trở mặt nhìn. Kỳ tiến tới trước mặt Phát, nói:

— Tao tới xin lỗi về chuyện bữa qua.

Phát mở rộng cửa, lùi vô trong một chút để nhường chỗ cho hai bạn bước vô, nó nói:

— Thôi bỏ đi. Lúc đó tại tao nóng nên đám mày mạnh quá.

Kỳ thấy nhẹ cả người. Nó toét miệng cười:

— Nhảm nhò gì. Tụi mình con trai mớ. À, tao có mua bánh tới thường em gái mầy nè. Tối qua nó cần nhần mầy dữ hôn?

Phát cười hi hi:

— Hơi hơi! Thiệt tao cũng đâu tốt lành gì mầy! Tao cũng ăn vụng hết mầy cái rồi. Biết đâu nếu mầy không ăn thì tao cũng ăn hết hồi nào hổng hay. Bánh ngon ghê há mầy!

Ba đứa đang cười đùa thì con Nga, em thằng Phát từ trong nhà bước ra phòng khách. Thấy cái bạch giấy đầu để trên bàn salong, Nga đoán biết đó là cái gì nhưng làm bộ lơ đi:

— Hai anh đi chơi sớm dữ hé!

Kỳ trao bạch bánh cho nó, nói giọng ngượng ngùng:

— Thường cho Nga nè, lỗi tại Kỳ đó, xin lỗi nha.

Nga vui cười đỡ lấy bạch bánh và nói:

— Đâu có sao. Thôi tụi mình ra sân chơi xích đu đi, em sẽ chia bánh cho tất cả cùng ăn.

Phát đáp vội:

— Không! Tụi anh đã hẹn với tụi thằng Lý ra sân banh đá banh tiếp rồi. Thôi, em ra chơi với tụi con Ngọc, con Vân đi. Ê! Đi tụi bây!

Tân và Kỳ mau mau vọt theo Phát. Đi được một quãng xa, Phát ngừng lại nói với hai bạn:

— Thoát nạn rồi! Trên đời tao chưa thấy có gì chán bằng chơi với con gái.

Tân phụ họa:

— Ủa! Cũng hên tụi mình đông kíp chứ hổng thôi lát nữa nó rủ mình chơi bán hàng thì tiêu mạng cùi chứ hổng chơi.

Kỳ cũng thở phào:

— Hên quá!

Rồi ba đứa cười vang. Mặt trời từ từ lên cao, ánh nắng ban mai lấp lánh trên ba mái tóc con trai. Thằng Kỳ cảm thấy khoan khoái quá. Nó nghĩ thầm: “Cái hên nhất là mình đã sớm biết nhận lỗi lầm nên mới không mất đi tình bạn bè thân thiết bấy lâu nay”.

Nguyễn Phạm Thị Hảo

Làng em

Làng em tên Mỹ Thanh

Trước mặt là quốc lộ một

Sau lưng là đường xe lửa Xuyên Việt

Ở giữa, nhà nối nhà có vườn cây xanh mát

Cuối đuôi bắc, giáp ruộng muối Hòa Diêm

Đầu đuôi nam, cận mỏ đá Dốc Lan

Có dòng sông chảy qua làng,

Nuôi lúa vụ hai mùa ở cánh đồng Võ Tá.

Và ruộng nước trời: trăm thủy thượng, trăm thủy hạ

Đất trồng hoa màu xanh tốt

Có chùa đình và làng giữa xóm

Với trường học, chợ, trạm y tế...

Ở xa làng có bốn bãi tha ma lớn, nhỏ.

Làng em thuộc xã Cam Thịnh, thị xã Cam Ranh

Hình thể như chiếc thang leo

Một miền quê trù phú.

Xa làng em thương nhớ,

Mỹ Thanh quê thân yêu.

• Nguyễn Lê kiều Trang

Vui cười

Độc sách

Ba ông bạn nhậu đang ngồi nói chuyện với nhau. Ông thứ nhất lè nhè nói:

— Tôi nói thật với hai anh, nhiều lúc tôi rất bực mình bà xã của tôi. Lúc bà ta đang mang thai, tôi đã bảo đừng đọc sách. Vậy mà bà ta cứ thích đọc quyển “Hai chị em” và kết quả là bà sanh cho tôi hai đứa con gái. Các anh cũng biết mà, thời buổi khó khăn...

Ông thứ hai nghe vậy liền vọt miệng nói:

— Bà vợ tôi còn tệ hơn thế nữa. Mặc dù tôi đã ngăn cản, mà bà ta cứ đọc truyện “Ba chàng ngự lâm pháo thủ” lúc bà mang thai, và bà sanh ba - ba thằng con trai - Thật hết chỗ nói.

Ông thứ ba nghe vậy lật đật đứng dậy đi. Hai người kia vội hỏi:

— Ê! Anh đi đâu vậy?

Người thứ ba vừa đi, vừa vói lại trả lời:

— Tôi phải về nhà liền để ngăn cản bà vợ tôi vì bà ta cũng đang có thai mà lại đọc cuốn “Ali Baba và bốn mươi tên cướp”. Rủi.... thì tôi chết mất.

Trách nhiệm

Trong giờ học cô giáo nói:

— Này giờ cô đã giải thích cho các em nhiều về tinh thần trách nhiệm. Vậy trò Tí em hãy cho cả lớp nghe một thí dụ về trách nhiệm.

Tí đứng gãi đầu không biết thí dụ làm sao. Nhìn quanh chợt thấy Tèo, Tí mừng quýnh trả lời:

— Thí dụ như: áo trò Tèo có 5 cái nút. Cô nhìn xem! Nó đã làm đứt hết 4 cái, vậy cái nút còn lại có tinh thần trách nhiệm, vì nó chịu trách nhiệm cho cả cái áo.

Cả lớp cười ồ.

Trong bệnh viện

Bệnh nhân: Cô y tá ơi ! Tôi ngủ không được, cô làm ơn cho tôi xin một viên thuốc ngủ.

Y tá: Không được ! Ông phải chờ y tá trưởng ca đêm tới.

Bệnh nhân: Máy giờ bà ta mới đến?

Y tá: Khoảng 9 giờ tối.

Bệnh nhân: Được rồi! Tôi sẽ ráng thức đến 9 giờ tối để chờ bà ta tới.

Không biết

Một người lái xe vào đường cấm bị cảnh sát chặn lại. Người cảnh sát chỉ vào bảng cấm và hỏi:

— Anh có biết bảng này là bảng gì không?

Anh tài xế chậm rãi trả lời:

— Rất tiếc! Tôi không biết. Nhưng ông có thể hỏi người đàn ông đang đứng đằng kia.

Ít nói

Hai chàng ít nói ngồi cạnh nhau. Bỗng một âm thanh quái dị phát ra. Một chàng hỏi:

— Cái gì kêu?

Chàng kia đáp:

— Cóc kêu!

Một lúc sau, một mùi không được thơm tho cho lắm bay sang người thứ nhất. Chàng lại hỏi:

— Cóc kêu sao thối?

— Cóc chết!

Ngồi một lúc, dùng luận lý học tìm hiểu mãi mà vẫn còn thắc mắc, chàng thứ nhất lại hỏi:

— Cóc chết sao kêu?

— Hai con!

Thợ điện

Một ông thầy giáo cận thị, lại bỏ quên kính ở nhà. Trong giờ sử, đang giảng bài, ông thấy lơ mờ một người đi tới đi lui ở cuối lớp. Tức giận ông quát lớn:

— Trò kia! Hãy trả lời tôi! Ai ba lần đánh đuổi quân Mông-cổ?

Tiếng người kia trả lời:

— Tôi không biết.

— Vậy ai thắng quân Nam-Hán trên sông Bạch-Đằng?

— Tôi đâu có nhớ.

— Không nhớ? Tôi mới dạy phần đó ngày thứ hai mà. Thứ hai vừa rồi em làm gì?

— Thứ hai? Ở bữa đó tôi nghỉ để đi thăm người quen.

— Giỏi chưa! Nếu vậy thì hôm nay em đến đây làm gì?

Em muốn tôi cho mấy điểm?

— Ông muốn cho mấy điểm thì cho, còn hôm nay tôi đến đây để sửa cái ổ điện ở cuối lớp, vì tôi là thợ điện mà, đâu phải học trò.

Em viết văn . . .

Các em thân mến

Để khuyến khích các em trau dồi tiếng việt (nhất là viết văn), ban biên tập báo *Vượt Sóng* sẽ chọn đăng các bài luận văn hay của các em trong mục "Em viết văn". Bài vở các em có thể gửi về tòa soạn báo *Vượt sóng*. Nhớ đề: "Chị Minh Thư" ngoài bì thư các em nhé. Thân chào các em, chúc các em gặt hái được nhiều kết quả tốt đẹp trong trường, lớp.

Chị Minh Thư

Một cuộc thi tài

Ngày xưa tất cả các thú vật đều biết nói chuyện với nhau bằng tiếng người. Ở trong một khu rừng lớn có rất nhiều loài vật khác nhau. Chúng sống rất hòa bình và vui vẻ. Chúng xem nhau như anh em một nhà.

Nhưng chỉ có con cóc và con voi là thân nhau nhất. Voi thì tối ngày lằm lằm li li ra về ta đây. Còn anh chàng Cóc thì cũng vậy lại thêm tạt lóc chóc. Một hôm trời nóng muốn bức cả người, Cóc liền đến rủ Voi đi dạo chơi.

Đi được một quãng đường Cóc lên giọng bảo Voi:

— Tôi với anh cùng thi tài xem nào!

Voi cười ra vẻ ta đây và khinh bỉ Cóc:

— Anh mà đòi thi tài với tôi anh hãy nhìn lại mình coi trước đã.

— Anh đừng ý anh to hơn tôi rồi anh khinh tôi, bây giờ trời đang nắng tôi thách anh kêu sao cho trời phải đổ mưa, Cóc nói.

Voi nói: "Trời cao xa, kêu làm sao mà ổng nghe được".

Cóc lên giọng nói:

— Ủ! Để tôi làm cho anh xem.

Rồi cóc chép miệng nghiêng răng kèn kẹt. Một chốc sau quả nhiên có trận mưa rào. Voi ngạc nhiên không hiểu tại sao, nó đứng chết trân một chỗ như là một pho tượng.

Cóc mắng Voi: "Từ nay anh đừng có khinh tôi nữa nhé!".

• Nguyễn Thị Hồng Vân
Lớp 6 trường Hårkolen - Torød

Mùa xuân nơi vùng em ở.

Mùa xuân đến em rất vui mừng và em biết khi xuân tới thì hoa bắt đầu trổ nụ và cây bắt đầu ra lá. Hàng ngày em ở trong nhà nhìn thấy những con bướm bay ngoài vườn,

và những bông hoa nở nụ. Mùa xuân đến, em cùng Hoa và các chị Hương, Thơm, Ngát đi vào rừng chơi, rồi chúng em hái hoa hvitveis, và hoa blåveis. Có hôm trời nắng ấm, em cùng Hoa và Tùng đi ra biển câu cá. Câu mãi không được con nào nên chúng em đi về nhà cất cần câu rồi ra ngoài chơi giỡn, đuổi bắt. Đến chiều chúng em đi vào nhà rửa chân tay rồi ăn cơm.

Em rất thích mùa xuân. Khi mùa xuân đến chúng em vào rừng hái hoa. Những hôm trời nắng ấm chúng em ra bãi biển để tắm.

• Nguyễn Thị Nguyệt
Lớp 7 trường Tjømme-ungdomsskole.

Cái cặp da của em

Em được cái cặp da này là vì hồi em học lớp nhỏ em có một cái cặp nhỏ. Nhưng càng ngày thì em càng lớn và lên lớp càng lớn thì sách vở càng nhiều. Cho nên em phải cần một cái cặp lớn hơn. Vậy cho nên mẹ em đã mua cho em một cái cặp da trước khi em tựu trường. Mẹ em quen một người Việt trong hãng làm cặp, nên mua thì được bớt một chút. Em rất vừa ý cái cặp da em được. Cặp em đã được làm bằng da thú. Màu da cặp của em là màu hồng đậm và được chia ra thành ba ngăn. Một ngăn thì để đựng bút viết, nhưng em chỉ đựng được hai cái bút mực mà thôi. Vì không có chỗ nên không để được bút khác. Còn ngăn thứ hai thì để đựng sách học. Ngăn thứ ba thì để đựng đồ ăn uống. Cặp em cũng thuộc loại to lớn, cũng có hơi nặng nhưng không sao cả. Chỉ cần em được cái cặp để đựng sách vở thì to hay nhỏ, xấu hay đẹp cũng không thành vấn đề. Cái cặp này rất có ích lợi đối với em, vì lúc em đi học cũng có cái cặp để xách cho khỏi cầm sách ở tay cho mệt mỏi. Trong khi xách cặp thì em lại nhớ đến công lao mà cha mẹ em vất vả kiếm tiền, để nuôi con cái đi học được đầy đủ như người ta. Em cũng nhớ đến công lao của người đã tìm ra cái cặp, để cho học sinh được đựng sách vở. Cùng với những người đã dùng hai bàn tay để làm ra cái cặp da.

Một hôm em đi học. Trời mưa rất lớn, nên em phải lấy bọc ny-lông mà bọc cái cặp của em cho khỏi bị ướt. Em đến trường thì thấy cặp của bạn em bị ướt hết, nhưng cặp của em thì không sao cả, vì em đã bọc nó trong bọc ny-lông cho nên không bị ướt. Nhưng trên con đường về thì em gặp mấy thằng kỳ thị. Mấy thằng đó xé cái bọc và đẩy em xuống một vũng nước. Em chạy về khóc lóc, và rất đau lòng vì cái cặp da của em đã bị ướt hết. Em mong cái cặp yêu quý của em luôn luôn được như lúc em mới mua.

• Phạm T. Kim Trang
Lớp 6 Heståsan Kristiansand.

Các em thương mến,
 Năm nay kỷ niệm đúng 500 năm Christopher Columbus đến Mỹ châu. Chị chắc rằng phần đông các em đã biết chuyện Columbus đến Mỹ châu rồi, nhưng chị vẫn kể ra đây để những em chưa biết sẽ biết - hoặc những em biết rồi mà không nhớ rõ thì có dịp đọc lại.

Mỹ châu, quê hương người Da đỏ

Christopher Columbus là người Ý (Italia), sinh năm 1451. Tuy là người Ý nhưng Columbus lại là thủy thủ của Tây-ban-nha (Spania). Ông được vua Tây-ban-nha chấp thuận chương trình “đi tìm đất mới” của ông. Thế là ngày 3.8.1492, ông điều khiển 3 chiếc tàu (bé xíu) và thủy-thủ đoàn chưa đến 100 người rời bến cảng Polos, nhắm thẳng hướng tây đi tới.

Ngày 12.10.1492, đoàn tàu của Columbus đến quần đảo Bahama, rồi đến Cuba, Haiti. Lúc đó Columbus cứ tưởng mình đã tới Ấn-độ nên ông đã gọi vùng này là Vestindia và người dân ở đây là Indianere.

Columbus đi qua đi lại Vestindia tất cả 3 lần. Lần thứ tư ông định sẽ khởi hành vào năm 1504 thì ông bị bệnh và qua đời năm 1506.

Sau Columbus, các nhà hàng hải Âu châu đã đua nhau đến Vestindia. Trong số đó có nhà hàng hải người Ý tên Amerigo Vespucci đã đến đây nhiều lần. Do đó vào năm

1507, nhà vẽ bản đồ đã lấy tên của ông Amerigo (Amerique theo tiếng pháp, America theo tiếng Tây-ban-nha) đặt cho vùng đất này. Người Việt chúng ta gọi vùng đất này là Mỹ châu, hoặc Tân thế giới, dịch từ tiếng pháp: Nouveau monde (Mỹ có nghĩa là đẹp, tân là mới; châu là vùng đất).

Từ đó, người Âu châu phần đến Mỹ châu vì bị án tù biệt xứ, phần qua tìm vàng, phần di cư sang vì cuộc sống khó khăn nơi quê nhà...

Người Indianere hay người da đỏ

Các em đã biết tiếng Indianere là do Columbus đã lầm mà đặt cho, chứ thật ra người dân ở vùng đất này đã có những tên của họ, gồm gần 300 bộ tộc. Mỗi bộ tộc đều có tên gọi riêng và tiếng nói riêng. Qua phim ảnh hoặc sách báo, chắc các em đã biết một số tên như Apache (Apacu), Arapahos (Larapihu), Cheyenne... Người da đỏ cùng giống nhau màu da, nước tóc (tóc đen, da đỏ hồng hồng), cách sống tương tự nhau như: lều ở bằng da, quần áo bằng da, vẽ mặt, cắm lông chim trên đầu. Ông tù trưởng thì đội một cái mũ lông chim thật to. Họ ca hát nhảy múa trong những dịp hội hè...

Mỗi bộ lạc cũng chiếm cứ một vùng. Họ săn thú, trồng trọt trong vùng đó để sinh sống. Kẻ nào xâm phạm đến vùng đất của bộ lạc khác thì các chiến sĩ của bộ lạc đó sẽ bảo vệ. Các chiến sĩ mang cung tên, cầm đao, phi ngựa... Trước hết, họ nói chuyện với kẻ xâm lăng, nếu hai bên thuận thảo với nhau thì thôi, bằng không là đánh nhau. Có khi giữa hai bộ lạc da đỏ đánh nhau, có khi người da đỏ đánh nhau với người da trắng (người từ Âu châu đến).

Như chị đã kể là mỗi bộ lạc đều có tiếng nói riêng. Vậy làm sao mà các chiến sĩ của hai bộ lạc hiểu nhau được? Để giải quyết vấn đề này, người da đỏ có một thứ tiếng nói chung để ai cũng có thể hiểu được, đó là cách ra dấu, mình cứ gọi là “nói bằng tay” cho “dui” nghe các em.

Sau đây, chị kê ra một số hình “nói bằng tay”, các em dịch nghĩa rồi gửi về toà soạn cho chị. Trong số các em dịch đúng hết, chị sẽ bốc thăm chọn một để trao giải thưởng 2 quyển truyện tranh thiếu nhi Vẹn và Tam-Thể, Cú và chuột Chít. Kết quả sẽ được thông báo trên số Vượt Sóng kỳ tới.

CHRISTOFER COLUMBUS.

Chúc các em thành công.

Chị Minh thư

Cậu bé Hiavatha

Các em thương mến, nhân dịp nói về Mỹ châu và người da đỏ, chị hân hạnh kể tặng các em thiếu nhi *Vượt Sóng* truyện Cậu bé da đỏ tên Hiavatha của công ty Walt Disney sau đây:

Ngày xưa bên Mỹ châu, trong bộ lạc nọ có cậu bé tên Hiavatha. Hiavatha chỉ thích chơi lang-thang trong rừng. Hầu hết các loài thú đều là bạn của Hiavatha.

Mỗi lần Hiavatha vào rừng, vừa hú lên một tiếng là chim từ đâu bay đến. Nai từ xa cũng chạy lại. Thỏ, chuột ở trong hang cũng chui ra. Tất cả đến chơi đùa, chuyện trò với Hiavatha.

Hiavatha học hát tiếng hót của chim, tiếng kêu của nai,

của thỏ... và dạy cho bầy thú nói tiếng của cậu.

Hiavatha thương mến và hiểu rõ từng loài thú một. Cậu thường khen loài chuột nước cắn cây thật giỏi. Chỉ với 4 chiếc răng cửa thôi mà một chú chuột nước có thể cắn đổ một cái cây to trong chốc lát.

Hiavatha cũng thường hay xem loài chuột nước này làm tổ. Gia đình nhà chuột tha cây xây những cái tổ thật to ở bờ sông, có cái tổ to đến độ lấp kín cả một đoạn sông từ bờ bên này qua tới bờ bên kia.

Các loài thú khác cũng thích những chiếc tổ của chuột nước lắm. Chúng nói với nhau: “Có tổ chuột nước, tại mình qua lại trên sông không sợ ướt, nhỉ?”!

Mặc dù còn bé, nhưng thấy loài chuột nước làm việc giỏi dang, Hiavatha rất mong mình chóng lớn để được làm việc và nhất là được trở thành một chiến sĩ của bộ lạc.

Một buổi tối, cả bộ lạc họp lại bàn chuyện. Họ bàn rằng ngày mai, các chiến sĩ của bộ lạc sẽ đi săn gấu. Hiavatha đã nghe hết.

Sáng hôm sau, Hiavatha dậy thật sớm. Các chiến sĩ đang sửa soạn đi săn, họ mang cung tên, dao dài, rìu sắc, dây nhợ, bình nước và gói thức ăn...

Hiavatha đến gần một chiến sĩ xin:

— Cho cháu đi săn gấu với.

Bác chiến sĩ cười, bảo:

— Chừng nào lớn cháu sẽ được đi săn gấu, còn bây giờ thì ở nhà chơi với các bạn.

Đoàn chiến sĩ ra đi. Hiavatha xiu mặt, đứng buồn so.

Cô bé Solsikke thấy anh buồn, đến rủ:

— Anh đi hái dâu rừng với em không?

Hiavatha lầu bầu trả lời:

— Không! Anh không thích đi hái dâu. Chỉ có con nít mới hái dâu. Anh muốn đi săn gấu.

Nói xong, Hiavatha chạy biến vào rừng. Cậu trèo lên cây cao nhìn theo đoàn chiến sĩ.

Đoàn chiến sĩ xuống thung lũng, băng qua sông. Nhờ có tổ chuột nước, họ qua được bờ bên kia dễ dàng. Đến một con sông lớn khác, họ phải chặt một cái cây thật to để làm cầu qua sông.

Đoàn chiến sĩ khuất dần sau khúc quanh. Hiavatha cũng cố trông theo. Đoàn chiến sĩ đã đi thật xa, không còn thấy bóng dáng mà Hiavatha vẫn dõi mắt nhìn. Đến khi những giọt mưa rơi lộp bộp trên lưng, Hiavatha mới vội vàng tụt xuống, chạy về.

Trời nổi cơn giông bão. Những lần chớp nối nhau sáng loé trên trời, sấm sét ầm ầm, mưa như trút nước... Các loài thú nhanh chân tìm đường ẩn trốn. Hiavatha cũng ba giò bốn cẳng chạy thật nhanh.

Ở nhà, mẹ Hiavatha lo quá vì không biết Hiavatha giờ này ở đâu. Solsikke liền kể với mẹ:

— Hồi sáng con thấy anh Hiavatha chạy vào rừng.

Mẹ hoảng hốt kêu:

— Nguy quá, giông bão thế này mà Hiavatha còn ở trong rừng thì rất có thể bị cây đổ đè mất.

Mẹ vừa nói dứt câu thì Hiavatha vạch lều chui vào, mình mẩy ướt nhem. Mẹ và em gái mừng quá. Mẹ lo lấy quần áo cho Hiavatha thay. Còn Solsikke lấy cho anh tắm mền để quần cho ấm.

Mẹ phơi quần áo ướt của Hiavatha gần đồng lửa rồi lấy thức ăn cho cậu. Hiavatha vừa ăn vừa kể:

— Mẹ ơi, con biết những chiến sĩ đi săn gấu ở đâu rồi đó.

Mẹ thở dài, nói:

— Mẹ mong họ quay trở về, chứ mưa gió thế này thì nguy hiểm lắm. Trời mưa tã tã suốt đêm. Khu lều lênh láng nước. Nước sông dâng lên tràn ngập. Thác đổ ào ào... Cây gỗ bắc cầu bị nước cuốn trôi. Những tổ chuột nước tan thành. Gia đình chuột lênh bênh theo những thân cây trôi trên dòng sông chảy siết...!

Sáng hôm sau, khi những tia nắng sớm xuyên qua lều, mẹ Hiavatha thức dậy, bà mừng rỡ gọi: “Các con ơi, trời tạnh mưa rồi!”

Mọi người lục tục dậy. Họ gặp nhau nói cười vui vẻ. Ai cũng nghĩ đoàn chiến sĩ đi săn sắp trở về.

Nhưng rồi mãi chẳng thấy ai về, các bà, các cô bắt đầu lo. Hiavatha vội chạy ra sông... Hiavatha vui mừng khi thấy các chiến sĩ đang ngồi trên một tảng đá to ở giữa sông. Hiavatha để tay lên miệng làm loa, nói lớn:

— Cháu muốn giúp các bác. Nhưng cháu phải làm gì?

Một chiến sĩ trả lời:

— Cháu hãy chặt một cây to để làm cầu.

Hiavatha chọn một cái cây thật to rồi lấy cái rìu bằng đá của mình ra chặt. Đôi tay yếu đuối của Hiavatha chặt cái rìu bé xiu vào thân cây nghe bộp bộp, chỉ làm trầy vỏ cây được thôi. Thấy vậy, bầy chuột nước xúm nhau cạp cây giùm cho Hiavatha.

Trong chốc lát, cái cây cổ thụ to lớn đổ cái rầm. Hiavatha và bầy chuột kéo cây ra bờ sông làm cầu. Nhờ đó các chiến sĩ đã qua được dòng sông và trở về nhà. Hiavatha và gia đình chuột nước được cả bộ lạc hoan hô.

Ngày hôm sau, cả Hiavatha và Solsikke ra bờ sông giúp gia đình chuột nước làm cái tổ mới. Họ làm từ sáng đến chiều là xong.

• Vũ Thị Nguyên phỏng dịch

Giải đáp đố vui có thưởng kỳ 5/92

- 1. Có tổng cộng 27 hình tam giác
- 2. Lê Long Đình
- 3. Nguyễn Hiền
- 4. Hoàng Hoa Thám

Sau khi rút thăm các em sau đây được trúng giải:

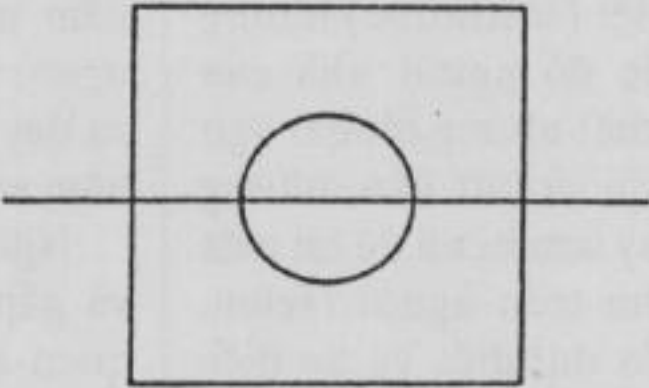
Phan Thị Anh Thư (Gjøvik)

Hà Thanh Vân (Drammen)

Và em Nguyễn Hoàng Thúy Ái (Finstadjordet) được trúng giải khuyến khích.

Đố vui có thưởng kỳ 6/92

- 1. Hãy vẽ hình dưới đây bằng một nét (không được nhắc viết lên).

- 2. Vua nào thuở bé chăn trâu
Trường-yên một ngọn cờ lau tập tành
Sứ quân dẹp loạn phân tranh
Dựng nền thống nhất, sử xanh còn truyền ?
- 3. Hỏi ai thề trước mặt vua
Đầu thân chưa rụng thì chưa nên hàng
Một lời quyết-chiến hô vang
Phá quân Mông-cổ chặn đàng xâm lăng
- 4. Được tin cấp báo, hỏi ai
Xua quân ra bắc, diệt loài xâm lăng
Ngọc-Hà khí thế thêm hăng
Mùa xuân chiến thắng dựng bằng uy danh
Bạt hồn tượng tá Mãn-thanh
Nghìn năm vinh hiển, sử xanh còn truyền?

HELEN KELLER

Chinh phục nghịch cảnh bằng sự kiên nhẫn

Một người lành lặn, tai mắt đầy đủ muốn thành công cũng không phải dễ dàng. Vậy mà một người thiếu hẳn những giác quan cần thiết nhất của con người: vừa đui, điếc và câm như Helen Keller lại có thể thông năm sinh ngữ, đậu một bằng đại học, soạn mười cuốn sách và diễn thuyết khắp nơi. Đó là nhờ cái gì???

Helen Keller sinh ngày 27-6-1880 ở Alabama, tại miền nam nước Mỹ trong một gia đình trung lưu, cha là Arthur Keller làm báo, mẹ là Kate Adams. Tổ tiên Hellen gốc gác Thụy Sĩ và mĩa mai thay, một ông tổ là vị giáo sư đầu tiên dạy những người câm, điếc ở Zurich.

Thuở mới lọt lòng, Helen hoàn toàn là một đứa bé vui vẻ khỏe mạnh nhưng khi được 19 tháng, Helen mắc một chứng bệnh nặng mà thời đó không ai biết là bệnh gì. Có bác sĩ đoán là bệnh hồng nhiệt (scarlatine) nhưng không chắc. Lúc đó người nhà của Helen tưởng là chết nhưng rồi bất ngờ bệnh thuyên giảm và dứt hẳn, nhưng thảm thương thay cơn bệnh để lại một hậu quả ghê gớm trên người Helen. Từ đó Helen hóa đui điếc và do điếc em đã trở thành một người câm. Thế là định mệnh cay nghiệt đã xô cô vào trong cảnh tối mênh mông. Cô trở thành một bóng ma, sống cũng như chết. Thế giới xung quanh cô không còn có một phương tiện thông tin nào để cô có thể hiểu và biết đến nó nữa. Bẩm sinh ra nóng nảy và cương quyết nên khi bỗng nhiên thấy mình đui và điếc, cô phản uất lắm, vùng vằng đập phá nhưng rồi dần dần cô quen với cảnh tối tăm và yên lặng, rồi quên hết cả đời trước của mình. Gia đình cô chán nản và thương hại cô nhưng chẳng biết làm sao.

Muốn phát biểu ý kiến gì cô ra dấu, chỉ gật đầu, lắc đầu, vẩy đi và vẩy lại. Phải một thời gian lâu cô mới biết ra dấu đòi ăn, lấy tay làm bộ cắt bánh mì và phết bơ. Mãi đến năm tuổi, cô mới biết nhận quần áo của mình và gấp lại để cất đi. Cô lơ mơ nhận ra rằng mình

khác với những người xung quanh. Những lần ngồi trong lòng người lớn, cô sờ mặt họ, thấy môi mấp máy, đoán rằng họ có cách trò chuyện với nhau. Những khi không diễn tả được ý mình cô nổi giận, giậm chân la hét đến khi mệt lả mới thôi. Mỗi ngày, gần như mỗi giờ, đều xảy ra như cơn như vậy, liên tiếp trong mấy năm. Tóm lại cô không được bằng một con vật mà như một cục đất. Năm cô lên sáu, cha cô dắt cô đến viện Perkins, một viện nuôi trẻ đui và điếc để nhờ tìm một cô giáo. Năm sau (1887), cô Anne Sullivan được viện giới thiệu đến dạy Helen (cuộc đời cô Anne cũng bất hạnh không kém gì cô; Năm tám tuổi mồ côi mẹ, mười tuổi bị cha bỏ vào viện tế bần cùng với người em trai. Viện quá chật chội, hai chị em phải ngủ trong nhà xác. Sáu tháng sau, em mất. Tới năm mười bốn tuổi cô gần hóa mù, người ta đưa cô tới viện Perkins nuôi và dạy dỗ đến năm hai mươi tuổi, vài năm sau cô nhận dạy Helen).

Ngày đầu cô bắt Helen ăn uống và gấp khăn ăn (vì từ trước đây em quen ăn bốc). Hellen kháng cự kịch liệt, găm rú lên, hai người vật lộn nhau và cuối cùng Helen chịu thua, chịu dùng muỗng nĩa và gấp khăn ăn. Rồi tới việc dạy chữ cũng phải chiến đấu hằng tháng. Có lần Helen kháng cự, vùng tay đập mạnh làm gãy hai răng cửa của cô. Rồi một hôm cô Anne đưa cho Helen con búp-bê rồi viết vào lòng bàn tay Helen chữ "búp-bê" Helen thấy hay hay, bắt chước viết theo, thấy được thích quá, mặc dù em chỉ biết đó là một cảm giác trên bàn tay và nhớ cách gọi lại thế thôi. Và từ đó em bắt đầu học, mãi tới đúng một tháng sau Helen mới quan niệm được thế nào là nước. Khi nước đổ vào tay Helen, cô Anne viết chữ "nước" và Helen bỗng hiểu ý nghĩa của tiếng "nước", Helen sung sướng quá và ra dấu đòi biết tên tất cả mọi vật mà em sờ thấy. Sau đó Helen học viết: lấy ngón tay đưa lên theo những chữ khắc trên gỗ. Học đọc

bằng cách rờ vào những chữ nổi và học đặt câu như vậy trong mấy năm, Helen mới tạm viết và đọc được như một học sinh lớp một. Tồn biết bao công phu cho cả thầy lẫn trò. Riêng Helen thấy vui vì mỗi bước tiến là khám phá thêm được một bí mật mới trong vũ trụ mù tịch xung quanh cô. Những năm sau cô Anne dạy thêm cho Helen học thơ, dạy tính bằng hột cườm, dạy sử ký, thực vật học và cả địa lý nữa. Riêng môn địa lý cô Anne phải làm lấy những bản đồ nổi cho Helen hiểu thế nào là núi, sông và biết được hình thể trái đất và các nước trên thế giới.

Biết mẫu tự La-tinh rồi, Helen học thêm mẫu tự cho người câm và điếc cộng với năm mẫu tự cho người mù. Dùng ngón tay để ra dấu thành những chữ a,b,c (chẳng hạn nắm bàn tay lại là chữ a, xòe bốn ngón r, còn ngón tay cái gấp vào lòng bàn tay là chữ b, v.v...).

Sau một thời gian cô thuộc tất cả những lối mẫu tự đó và muốn học nói, công việc này khó khăn và tốn công nhất vì Helen điếc không nghe được người khác phát âm do đó cô phải dùng xúc giác (chẳng hạn học phát âm chữ o, Helen để tay vào miệng và cuống họng cô Anne, rờ nhẹ xem môi và cuống họng ra sao khi đọc âm đó rồi bắt chước cho giống). Rốt cuộc cô nói được, tất nhiên là lơ lớ không đúng giọng nhưng đủ để cho người khác hiểu. Ngày đầu tiên nói được là ngày sung sướng nhất trong đời cô. Cô thốt lên được mấy tiếng chào cha mẹ. Sau mười một buổi học cô nói được câu: "tôi không câm nữa". Sau đó cô còn nghe âm nhạc và máy thu thanh, bằng cách đặt tay lên nhạc khí và máy. Cô có thể cảm được điệu du dương và dồn dập của khúc nhạc.

(Tiếp theo kỳ sau)

Trang Phụ Nữ

Phụ nữ điểm sách

Truyện tranh thiếu nhi

**Vện và Tam thể
Cú và chuột Chít**

của Vũ thị Nguyên

Quạ và công

của Đỗ thị Kiều Na Stephansen

Thục nữ

Bất cứ công việc nào dù khiêm nhường đến đâu đi nữa mà nhằm phục vụ văn hóa nói chung, giáo dục nói riêng - nhất là giáo dục thanh thiếu niên - đều đáng ngợi khen, cảm phục và xứng đáng được hỗ trợ về mọi mặt.

Trong tháng 8 vừa qua, hai người trong tập thể người Việt tị nạn tại Na-uy đã thực hiện được công việc nói trên bằng những sách truyện tranh màu dành cho thiếu nhi: Chị Vũ thị Nguyên với cuốn **Vện và Tam-Thể, Cú và chuột Chít**; chị Đỗ thị Kiều Na Stephansen với **Quạ và công**.

Hai tác giả này không xa lạ với độc giả Vượt sóng. Chị Đỗ thị Kiều Na Stephansen vừa phụ trách phần trang trí báo, vừa góp bài vở cho trang phụ nữ với nhiều bút hiệu khác nhau. Chị Vũ thị Nguyên, tác giả bộ sách giáo khoa Tiếng Việt yêu dấu, người đã thực hiện cuốn băng nhạc thiếu nhi ca đầu tiên ở Bắc Âu, thường xuyên là bạn thân của các em thiếu nhi Vượt Sóng.

Chúng tôi mạn phép dài dòng một chút giới thiệu "thân thể" của hai tác giả không ngoài ý nghĩa để độc giả hiểu thêm phần nào công việc và mục đích của hai chị khi hai chị cho chào đời các "đứa con tinh thần" của mình.

Tuy nhiên sự quen biết trên phương diện văn nghệ nói trên không ảnh hưởng gì đến

việc nhận định của chúng tôi đối với 3 cuốn truyện hình thiếu nhi này, trái lại tính cách khách quan và trung thực vẫn là các tiêu chuẩn chính yếu của việc điểm sách.

Vũ thị Nguyên với **Vện và Tam-Thể, Cú và chuột Chít**: Các "vai" trong truyện đều là súc vật được nhân cách hóa, nghĩa là các con vật này biết nói, biết suy nghĩ và cảm xúc như người. Truyện **Vện và Tam-Thể** lấy bối cảnh chính ở trong nhà của một cô gái, trái lại truyện **Cú và chuột Chít** lấy rừng rú làm "địa bàn hoạt động". Truyện tóm lược như sau:

Vện và Tam-Thể

Đọc tên truyện, người ta dễ lầm tưởng Vện sẽ là vai chính, nhưng không, Tam-Thể mới là "nhân vật số 1", bởi vì đây là tự chuyện của một con mèo thuật lại những ngày tháng đầu đời của mình: *Xin giới thiệu với các bạn nhỏ, tôi là một chú mèo. Tên của tôi là Tam-Thể. - và về tình bạn giữa chú mèo này với anh chàng chó Vện.*

Tam-Thể có bốn anh chị em mà chàng là út. Sở dĩ chú mèo này được đặt tên Tam-Thể là do màu lông mang trên mình: ...*một khoang vàng, một khoang trắng và một khoang đen.* Các mèo con đang quần quýt

bên mẹ thì bỗng lâm vào cảnh biệt ly, chỉ vì các người bạn của cô chủ *khen chúng tôi đẹp và muốn đem các anh chị tôi về nuôi.* Tam-thể được cô chủ cưng lắm... Một hôm cậu em cô chủ đem về một chàng chó nhỏ mà cậu gọi là *Vện... Trông Vện non choẹt. Chắc cu cậu chỉ bằng tuổi tôi, nhưng thân hình to lớn hơn tôi nhiều...* Chó với mèo vốn không ưa nhau cho nên: *Từ ngày có Vện, cuộc sống của tôi đầy bực bội.* Nhưng sau vài lần cắn lộn hai chàng trở nên bạn thân vì: *Chơi một mình riết cũng buồn.* Hai chàng đã chia sẻ với nhau những vui buồn, cùng nhau nghịch ngợm, cùng nhau chơi đùa... *Rồi tám tháng trôi qua thật nhanh, mỗi đứa chúng tôi đều có bạn riêng nên ít có chơi đùa với nhau như những ngày thơ ấu,* nhưng hai chàng vẫn là *đôi bạn thân.* Câu chuyện kết thúc ở đây, có nghĩa là cả hai đều khởi sự bước vào "tuổi mới lớn", tuổi không còn thích bông đùa nữa mà bắt đầu biết... mộng mơ.

Cú và chuột Chít

Trong truyện này, chuột Chít cũng đóng vai số 1 chứ không phải cú.

Vào truyện tác giả giới thiệu: *Dưới gốc cây đề kia có một gia đình chuột đang cư ngụ, gồm chuột mẹ và 8 chuột con.* Chuột Chít là

em út. Chuột mẹ là một... bà mẹ *rất siêng năng*, nhờ vậy đàn con *chưa bao giờ thiếu ăn*. Trong hang lúc nào cũng *đầy hạt dẻ, khoai rừng*. Một điều duy nhất mà chuột mẹ vẫn nhắc đi nhắc lại là: *Các con chó có đi chơi xa, nhất là vào ban đêm, kéo gập cú là chết*. Các chuột con *nghe lời mẹ chả dám đi đâu*, trừ chuột Chít: *Một buổi sáng đẹp trời, Chít lên ra ngoài chơi*. Cả một quang cảnh tuyệt vời trải ra trước mắt Chít: Rừng xanh bát ngát, mây trắng nhẹ trôi trên lưng trời - và với bao muông chim cầm thú, hoa lá cây cỏ mà trước đây Chít chỉ được nghe mẹ kể. Với đầu óc ham học hỏi, thích phiêu lưu, Chít lại lên ra ngoài vào ban đêm. Lần này Chít được ngất ngây trước cảnh *rừng đêm đẹp tuyệt vời*, nào *Muốn ngàn vì sao lấp lánh*, nào *trăng tròn như cái đĩa trắng*, nào *tiếng côn trùng râm ran*... Nhưng rồi tai họa xảy đến đúng như lời chuột mẹ đã cảnh cáo: Chít bị một nạng cú bắt mang về tổ định ăn thịt. Tuy nhiên nhờ thông minh khéo léo, Chít đã khiến cú vốn *Xưa nay bác vẫn nổi tiếng thông minh giỏi giang* nhưng lại *thích ăn thịt chuột*, cuối cùng đã *cảm động ôm chầm lấy Chít* và hứa *Từ nay bác không ăn thịt chuột nữa. Bác sẽ tập ăn trái cây và các loại hạt*. Nhờ thế chuột mẹ từ đó an tâm, dám cho các con ra ngoài chơi nhưng vẫn nhắc nhở đàn con theo bản tính khôn ngoan cố hữu: *nhớ cẩn thận để tránh những hiểm nguy*.

Phần hình thức

Truyện được hai họa sĩ minh họa: Ngô Thanh Hương (Vện và Tam-Thể), và Phạm Ngọc Tới (Cú và chuột Chít). Cả hai cuốn đều được in trên giấy láng và do tác giả tự xuất bản.

Chúng tôi có thể nói ngay mà không ngại quá lời rằng về phương diện hình thức đây là hai cuốn truyện thiếu nhi đẹp nhất từ trước đến nay trong tủ sách tuổi thơ của người Việt. Nhìn lại quá khứ, những người hữu trách không khỏi xót xa cho thiếu nhi Việt Nam. Không những số lượng sách quá ít ỏi mà các cuốn đã được xuất bản hầu hết lại chẳng được chăm sóc đúng mức. Chỉ nói riêng phần hình thức, người ta đã thấy nhiều khuyết điểm. Các hình vẽ nếu có, lại gần như chỉ chiếu lệ mà thôi. Lối trình bày thường không được đặt vào khuôn khổ nghệ thuật. Có lẽ những người lớn này lý luận: "Trẻ con biết gì mỹ thuật!"? hoặc "chỉ cần truyện hấp dẫn!"? Đó là điều sai lầm. Đối với trẻ nhỏ, hình thức có phần quan trọng hơn nội dung. Chưa cần đọc truyện, trẻ đã lật từng trang xem hình vẽ. Trước khi dùng trí óc để hiểu ý tưởng, tuổi này sử dụng ngay giác quan để cảm nhận đối tượng. Chẳng thế mà sách thiếu nhi Tây phương luôn luôn được các tác giả và nhà xuất bản dành mọi ưu tiên cho phần hình thức, đặc biệt các hình vẽ và lối trình bày. Các sách truyện thiếu nhi của công ty Walt Disney là những chứng minh cụ thể nhất cho nhận xét vừa nói.

Trong hai cuốn Vện và Tam-Thể, Cú và chuột Chít của Vũ thị Nguyên, các hình minh họa không kém phần nghệ thuật và không thiếu tính cách điều luyện. Dù đó là những hình vẽ nhằm cho độc giả thiếu nhi, nhưng người lớn nhìn vào cũng vẫn cảm nhận được sự thích thú và sức lôi cuốn đồng thời như thấy các tấm hình ấy gần gũi với mình. Đó chính là nhờ đặc tính đơn giản. Đơn giản trong nét họa, đơn giản trong cách sử dụng màu sắc, đơn giản trong việc chọn bối cảnh. Quan niệm về cái đẹp, người Pháp cũng đã có câu: La simplicité, c'est la beauté.

So sánh nét vẽ của hai họa sĩ, tôi nhận thấy Ngô Thanh Hương trong Vện và Tam-Thể có khuynh hướng dùng màu sáng, chú trọng nhiều hơn các chủ điểm, nét vẽ linh hoạt, phóng khoáng. Trái lại, Phạm Ngọc Tới trong Cú và chuột Chít dùng nhiều màu trầm hơn, nhắm vào tính cách thơ mộng và lãng mạn của cảnh vật. Cả hai họa sĩ đều có cái nhìn trẻ thơ, do đó các hình vẽ đều sống động, phong phú và đa dạng.

Mỗi hình vẽ được đặt đúng vào từng đoạn của truyện, nhờ đó trẻ em khi đọc như được thấy ngay sự việc và cảnh vật diễn ra trước mắt mình.

Cũng liên quan tới phần hình thức của cuốn sách, tôi thấy khổ chữ trong truyện tương đối... được. Tôi nói "tương đối" bởi vì nếu tác giả chọn cỡ chữ lớn hơn một chút và in đậm hơn một chút thì hợp với "nhân quan" của trẻ em hơn.

Phần nội dung

Phải nói đây là những cốt truyện trong sáng, nhẹ nhàng và có hướng đi khác hẳn với hầu hết các truyện thiếu nhi Việt ngữ trước kia. Các "vai" trong truyện của Vũ thị Nguyên đều là những "nhân vật" rất quen thuộc với tuổi nhỏ: chó, mèo, cú, nhím, ếch, thỏ, chuột, voi... Tác giả cũng chọn các sự việc vốn thường xảy ra trong đời sống hàng ngày, chẳng hạn chó và mèo hề gặp nhau nếu không cắn lộn thì cũng gầm gừ nhau, còn thỏ *chạy nhanh không thể tưởng* hay thú lớn bắt thú bé... Thế nhưng tác giả khéo đưa đẩy các sự việc thông thường này trở thành những chuỗi hành động liên tục và hợp lý khiến câu chuyện có hấp lực, tạo sự hồi hộp cho độc giả thiếu nhi. Thí dụ: Cảnh Tam-Thể và Vện hợp tác bắt chuột, đang đến lúc căng thẳng Tam-Thể sửa soạn vồ chuột thì Vện lại sửa gâu gâu để chuột chạy mất. Cảnh Vện đang đuổi một cô mèo khác thì Tam-Thể gọi để thức tỉnh Vện. Hoặc Vện chạy tới chụp được cái đĩa nhựa thì cũng bị rớt tùm xuống hồ. Cảnh Chít nấp vào đám lá vì thấy mấy bóng đen bay lượn, hoặc tránh ánh mắt đỏ rực của một chú nhái, và nhất là cảnh Chít bị mấy cái móng nhọn, cứng như sắt quắp chặt nhấc bổng lên cao... Bên cạnh đó chen

lần những hoạt cảnh vui tươi dí dỏm như Vện và Tam-Thể chơi đuổi bắt, chơi trốn tìm, hoặc rùa mải nói nên tông vào cây ngã quay đơ, đưa bốn chân lên trời. Ngoài ra cũng không thiếu những cảnh gây xúc động như đoạn tả Tam-Thể tỏ tình thân với Vện, đoạn kể Tam-Thể làm quen với cô mèo Mun, Vện làm quen với Vá, cảnh gia đình chuột hạnh phúc... và nhất là đoạn kể cú xúc động nhớ tới đàn con đã bị ó ăn thịt. Cũng vì đã biết thế nào là đau khổ mà cú thả Chít và nhất quyết không gây khổ đau cho các con thú khác nữa.

Cả hai truyện của Vũ thị Nguyên đều đặt nặng tính cách giáo dục mà căn bản là tình yêu thương và hòa thuận giữa các sinh vật. Những bản năng tương phản đều được hóa giải bằng những tình cảm *Thương người như thể thương thân*: Chó mèo có thể thành tri kỷ, cú biết xót thương chuột... Thế giới của Vũ thị Nguyên là một thế giới nhân bản, ngọt ngào tình thương đồng thời sung mãn vui tươi hồn hậu. Thế giới này đúng là thế giới của tuổi thơ. Nói cách khác, tuổi thơ phải được giáo dục bằng những yếu tố vừa kể trên để mai kia lớn lên các em đem vào đời những hành trang quý báu: Vị tha, quảng đại, thương yêu, lạc quan và nghị lực.

Một ưu điểm khác nữa trong truyện của Vũ thị Nguyên, đó là tác giả đã lồng vào các đoạn tả một cách tự nhiên và tế nhị những kiến thức phổ thông rất cần thiết cho tuổi nhỏ. Điển hình như: loài mèo trung bình sinh 4 con và mèo con chỉ mở mắt sau 12 ngày; những tên gọi chó mèo dựa vào màu lông theo thói quen của người mình: Mun, Vá, Vện... Chuột thì sanh trung bình mỗi lứa 8 con. Hoặc hoa hướng dương: *Những bông hoa to lớn cánh xòe ra, màu vàng tươi, luôn luôn quay nhìn mặt trời*. Hay mất nhái dò mồi trong đêm tối thành *Đốm hồng từ từ đỏ rực lên và Cánh dơi mỏng tanh. Do đó, dù chỉ là tiếng vo ve của một cô muỗi, cánh dơi cũng nghe thấy*. Và cây cối thở mạnh vào ban đêm...

Ý tưởng trong truyện được diễn đạt bằng một lối hành văn trong sáng, ngắn gọn, sống động và tự nhiên. Các từ dùng đơn giản, thông dụng nhưng vẫn được cân nhắc, chọn lựa. Văn của Vũ thị Nguyên trong hai tác phẩm này rất gần gũi với ngôn từ của trẻ em. Các câu trích dẫn rải rác trên đây có thể được coi là những chứng minh, hay nói đúng hơn ta lấy ra bất cứ đoạn nào trong truyện để dẫn chứng cũng thích hợp. Chẳng hạn:

Mun trốn trong một bụi cây. Tôi từ từ đến gần. Thấy tôi, Mun bắt sợ. Tôi hỏi thăm:

— Nhà Mun ở đâu?

— Ở đằng kia. Mun trả lời.

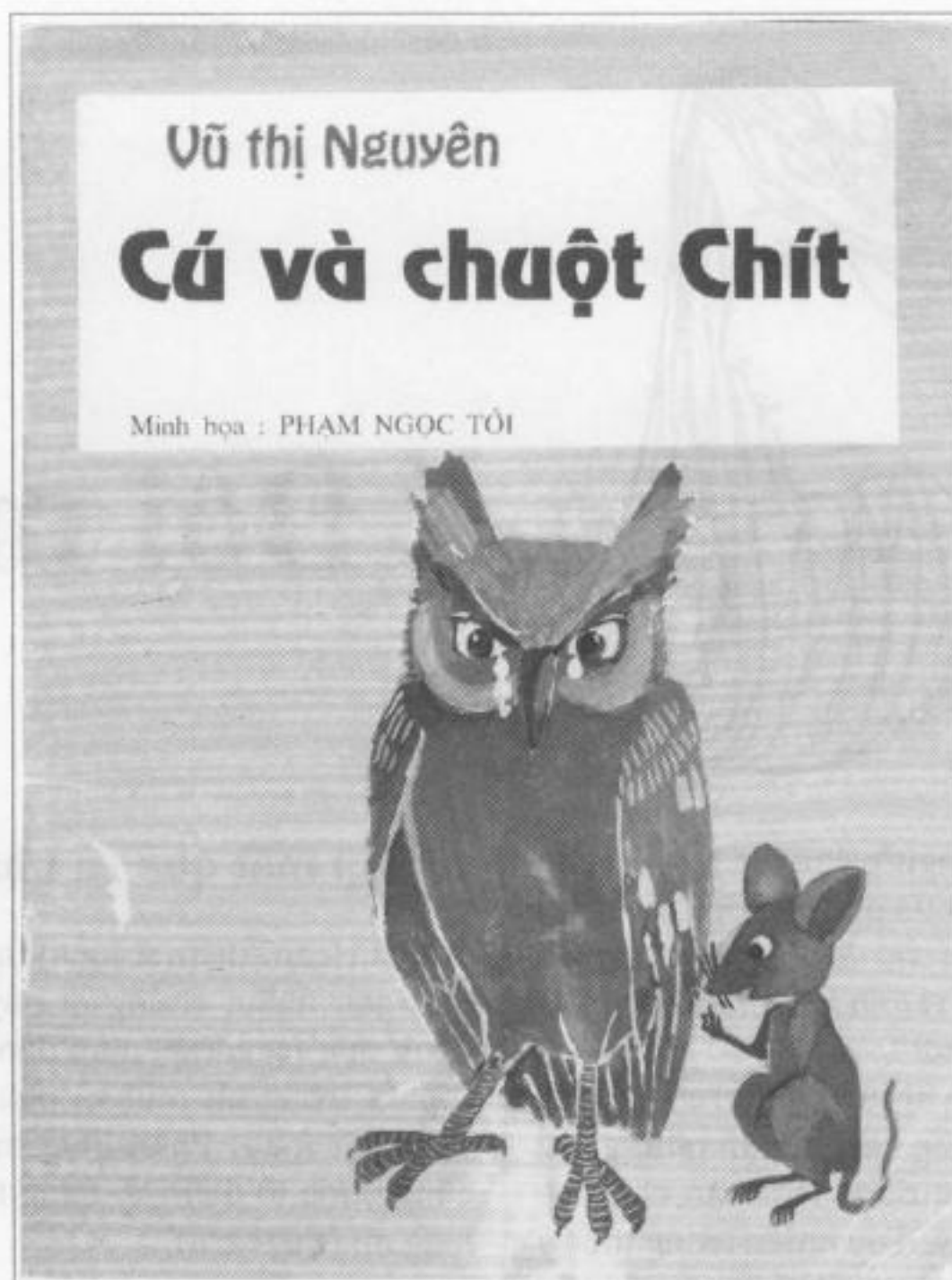
— Mun đi chơi có một mình sao?

Mun gật đầu.

— Chắc hồi nãy Mun sợ lắm phải không?

Tôi hỏi.

Mun gật đầu.

Tôi trấn an:

— *Đừng sợ. Vện chỉ giỡn thôi chứ không cắn đâu.*

Mun liếc nhìn Vện đứng bên cạnh tôi. Vện cũng mỉm cười với Mun.

Tôi hỏi:

— *Mun có muốn đi chơi với chúng tôi không?*

Mun lắc đầu. Tôi ngần-ngừ một chút rồi nói với Mun:

— *Vậy thôi chào Mun nhé. Mai mới mình gặp lại.*

Mun mỉm mỉm cười mắc cỡ, không trả lời.

(Vện và Tam-Thể)

Hoặc:

...Trăng lên cao tít, tỏa ánh sáng trong xanh xuống khắp núi rừng. Tiếng hát côn trùng rộn cả lên. Cây cối hình như cũng đang thở mạnh. Bầu trời thăm thẳm. Một làn mây trắng mỏng như tờ vương lên trăng.

Kìa, đôi cò trắng bay qua, Chít nhìn ngần-ngờ... Đôi cò trắng khuất sau đỉnh núi đen, Chít dường thần-thờ..."

(Cú và chuột Chít)

Trước khi chấm dứt phần nhận định hai tác phẩm của Vũ thị Nguyên, tôi thấy cần nêu thêm một vài ghi nhận nữa tuy nhỏ nhưng thiết nghĩ cũng rất cụ thể và cần thiết:

Cả hai cuốn truyện đều không được đánh số trang, do đó hẳn độc giả đã hiểu lý do việc chúng tôi không viết số trang bên cạnh các câu dẫn chứng theo thông lệ.

Tác giả không đề địa chỉ cũng như giá bán của mỗi quyển sách. Điều này vì thế gây khó khăn không nhỏ cho những ai

muốn đặt mua sách.

Nhân nhắc đến giá bán sách, tôi muốn góp thêm ý kiến sau đây: Sau khi liên lạc với tác giả tôi được biết giá bán một quyển là 100kr. Thú thật lúc đầu tôi cũng hơi... giật mình trước cái giá này, vì tương đối cao so với sách của Na-uy hay những sách Việt ngữ xuất bản ở Hoa-kỳ, Pháp... Nhưng nhờ tìm hiểu tôi được biết các sự kiện sau đây khả dĩ giúp tôi cảm thông được với những khó khăn (có thể cả nỗi khổ tâm) của tác giả: Các phí khoản dành cho việc thành hình một cuốn sách ở Na-uy đương nhiên phải cao: Công ấn loát ở xứ này vốn đã "vượt chỉ tiêu", giá in hình màu, giấy láng... tăng hơn 7 lần giấy thường, in trắng đen. Theo luật ấn loát, số lượng in càng nhiều thì giá thành cho mỗi cuốn càng rẻ. Những sách ở Na-uy mỗi lần in cả 7- 800.000 bản. Đẳng này, với thị trường sách Việt ngữ hiện nay ở đây, tôi đoán tác giả Vũ thị Nguyên bạo gan lắm cũng chỉ in mỗi truyện 500 bản là cùng. Cước phí vì vậy... cao là phải và bị than cũng là... đúng thôi!

Dù gì đi nữa, với thật nhiều ưu điểm như đã phân tích trên đây, tôi tin rằng hai truyện thiếu nhi **Vện và Tam-Thể**, **Cú và chuột Chít** quả thật xứng đáng được dành một chỗ trong tủ sách của mỗi gia đình người Việt - cũng như sẽ trở thành bạn thân của các em thiếu nhi Việt Nam vốn yêu quý tiếng Mẹ đẻ. □

● **Thục nữ**
(28.10.92)

Kỳ tới: Đỗ thị Kiều Na Stephansen với **Quạ và Công**

Đôi mắt là vườn hoa

• Nguyễn Thị Phương Trang

Đào Sơn là người chuyên nghiên cứu về sắc đẹp của phụ nữ cũng xác nhận rằng: “Trang điểm cho đôi mắt là phần quan trọng và thích thú, vì trên khuôn mặt cặp mắt là phần nổi bật nhất”.

Trong chúng ta ai cũng muốn có một đôi mắt lớn, trong sáng và đều đặn nhưng thử hỏi có mấy người được trời ban cho cặp mắt ưng ý như vậy. Tuy nhiên trong thế kỷ này sự phát triển về ngành thẩm mỹ đã cho phép chúng ta có thể cho mọi người thấy cặp mắt của mình trong sáng, ướt át, to và đều đặn không mấy khó khăn.

Cũng như trang điểm cho các phần khác, trước hết chúng ta phải nhận định ưu khuyết điểm của cặp mắt, để tìm cách che dấu những khuyết điểm và làm nổi bật những ưu điểm của cặp mắt.

Chúng tôi xin đưa ra đây một số những cặp mắt tiêu biểu làm thí dụ để các bạn có một ý niệm trang điểm cho đôi mắt của mình. Cũng xin được nhắc lại rằng: không có cặp mắt nào giống cặp mắt nào cả, do đó khi đưa ra những thí dụ này mong rằng các bạn tự tìm ra những cách sửa chữa ưng ý nhất cho cặp mắt của mình chứ không hẳn bắt buộc phải theo đúng những điều chúng tôi trình bày ở đây bởi vì đây chỉ là những điều căn bản. Hơn thế nữa, đã gọi là nghệ thuật thì sự sáng tạo là điều quan trọng và phải được tôn trọng hơn cả.

1. Cặp mắt quá gần nhau

Phần sửa chữa sẽ nằm về phía góc ngoài của mắt mà ta thường gọi là “đuôi mắt”. Hãy dùng phấn đánh mí mắt (shadow) đậm màu từ dưới mắt tới gần giữa mí mắt. Nửa phần mí mắt còn lại phía trong dùng màu phấn lợt hơn. Khi đánh phấn đậm ở phía ngoài, chúng ta cũng đánh lan rộng ra đôi chút về phía ngoài, nhưng phải đánh nhẹ tay hơn làm màu phấn từ từ lợt đi thật tự nhiên.

Những lông mi ở phía ngoài, gần đuôi mắt cũng phải được tô điểm thật kỹ bằng thuốc nhuộm lông mi (mascara).

2. Cặp mắt quá xa nhau

Phần trang điểm sẽ ngược lại với cặp mắt quá gần nhau; chúng ta hãy dùng phấn đánh mắt (shadow) màu đậm cho mí mắt ở phía trong sát mũi và phía ngoài dùng phấn lợt màu. Phần lông mi phía trong cũng được tô điểm kỹ bằng thuốc nhuộm lông mi (mascara).

3. Mắt xếch

Người Âu Mỹ thường gọi loại mắt này là loại mắt Á Đông. Sự thực thì không đúng hẳn như vậy, bởi vì họ bị ảnh hưởng quá nhiều về cặp mắt của người Trung Hoa, do đó hầu hết các sách vở xuất bản ở Âu Mỹ đều gọi mắt xếch là mắt Á Đông. Nếu chúng ta có loại mắt xếch thì hãy dùng phấn đánh mí mắt (shadow) màu trung bình ở phía góc trong mí mắt sát với mũi, đánh luôn cho tới lông mày, với mục đích làm mắt phía đó kéo lên và rộng ra. Đánh phấn mí mắt màu lợt cho phần còn lại ở phía ngoài. Dùng bút chì kẻ mắt vẽ đậm ở phía trên viền mắt. Vẽ đường viền dưới nhỏ hơn đôi chút. Điều quan trọng là phải vẽ bút chì sát với lông mi. Dùng thuốc nhuộm lông mi (mascara) thật ít.

4. Mắt tròn

Nếu các bạn mắt tròn quá, có thể dùng bút chì kẻ mắt vẽ ở phía ngoài đuôi mắt kéo dài ra, đồng thời dùng phấn đánh trên mí mắt theo chiều bút chì kẻ mắt.

5. Mí mắt nặng quá

Trường hợp này là mí mắt có nhiều mỡ nên phồng lên. Hãy dùng phấn đánh mí mắt (shadow) thật đậm.

6. Mắt sâu quá

Dùng màu phấn thật lợt cho mí mắt và vẽ đường viền mắt đậm.

7. Mắt ngắn quá

Dùng phấn đánh mí mắt màu trắng đánh trong góc mắt.

8. Mắt có quầng thâm ở dưới

Trường hợp này rất thường xảy ra cho chúng ta khi bị mất ngủ hoặc lo nghĩ một điều gì quá đáng. Hãy dùng kem lót mắt (foundation) màu thật lợt đánh lên chỗ quầng thâm đó.

9. Mắt trố

Dùng phấn đánh mí mắt (shadow) màu trung bình đánh khắp phần trên mí mắt. Dùng bút chì kẻ mắt ở bên trong lông mi phía dưới (lợi điểm của việc vẽ bút chì phía trong lông mi là làm cho mắt sâu xuống rất nhiều, tuy nhiên về phương diện y học, đây là điều mất vệ sinh và có thể làm tổn thương mắt).

Sau khi trang điểm cho mí mắt, tới phần phấn ngoài (powder). Các bạn dùng phấn đánh mặt màu ưng ý, đánh lên đều khắp mặt để có một màu sắc dung hòa cho toàn vẹn khuôn mặt. Cách đánh phấn cần nhất là đánh làm sao cho thật đều tay. Chúng ta thường đánh phấn bằng miếng nỉ đặc biệt có sẵn trong các hộp phấn, hoặc mua riêng ở ngoài. Cũng có nhiều loại bàn chải mềm dùng để đánh phấn rất tốt. Tuy chung, bất cứ dùng thứ nào cũng phải đánh thật nhẹ tay, vì nếu đánh mạnh quá các phần trang điểm trước sẽ hư. Sau khi đánh phấn ngoài xong chúng ta cũng cần phải xem xét kỹ lại một lần nữa cho thật cẩn thận để chắc chắn rằng phấn lót ngoài da ăn đều một lượt mỏng trên toàn thể khuôn mặt mà không bị nham nhở, trường hợp này gọi là “mốc”.

Xong phần phấn lót ngoài chúng ta tới phần vẽ lông mày.

Vẽ lông mày

Vẽ và nhổ lông mày cũng phải tùy theo những phần trang điểm trước; ta hãy tìm khởi điểm, điểm cao nhất và điểm tận cùng của lông mày.

Khi đã trang điểm xong cho miệng và mắt cân xứng với khuôn mặt, ta hãy tưởng tượng một đường thẳng chạy qua hai điểm chính giữa cằm và điểm góc mắt phía trong. Kéo dài đường thẳng này ra dựng

lông mày, ở đầu đó là khởi điểm; các bạn có thể dùng cây viết chì thay cho đường vẽ tưởng tượng thì dễ hơn. Điểm tận cùng của lông mày là nơi gặp của đường thẳng vẽ từ chính giữaa cằm qua đỉnh đuôi mắt phía ngoài cùng đôi lông mày. Điểm cao nhất của lông mày là điểm mà vẽ đường thẳng từ chính giữaa cằm qua một điểm tưởng tượng giữa hai điểm góc mắt dựng với lông mày.

Điều kỳ nhất trong nghệ thuật trang điểm là dùng bao giờ trang điểm một phần nào thái quá, vì như vậy sẽ đưa khuôn mặt chúng ta trở nên rất hề, vì vậy khi vẽ lông mày cũng phải nương theo hình dạng sẵn có. Nếu chúng ta làm quá lông mày sẽ trở nên trơ trên ngay.

Sau khi vẽ lông mày chúng ta đi đến giai đoạn chót là phần nhuộm lông mi. Phần này tuy được đặt sau cùng nhưng chúng tôi đã trình bày chung trong phần vẽ mí mắt rồi. Vậy chỉ xin nhắc lại là các bạn nhuộm lông mi (mascara) cho khéo khéo làm dính vào mí mắt thì lại phải làm lại từ đầu.

Đến đây chúng tôi xin chấm dứt bài trang điểm cho đôi mắt và xin phép được nhắc lại rằng đây chỉ là một ý niệm căn bản cho sự trang điểm mà thôi chứ không phải là một mẫu mực. Điều mà mang lại cho các bạn một sắc đẹp rực rỡ, nổi bật trước đám đông chính là bàn tay khéo léo và óc sáng tạo của các bạn.

Chúc các bạn thành công.

Rằng đã yêu nhau

• gửi Từ Công Khanh
(kỷ niệm năm học Gimle)

Ừ nhĩ? Sao mình dễ giận nhau
Rồi chia hai ngã để ôm sâu
Anh về lối khác khi tan học
Em đứng nhìn theo đổ lệ trào!

Biết thế mà sao cứ giận hoài
Giành nhau bướm bướm của anh bay
Hay hoa em rụng anh không nhặt
Rồi giận quay đi phụng phịu mày

Hết giận rồi thương lại giảng hòa
Chẳng nhìn cánh bướm nhặt màu hoa
Rồi ra lại nhớ khi hờn giận
Ai nhĩ, thơ ngây vậy đó mà!

Thôi nhé, từ nay chẳng giận hờn
Chẳng giành nhau nữa đấy nghe hôn?
Người ta biết được cười hai đứa
Rằng đã yêu nhau lại giận hờn.

Gia chánh

Dầu cháo quẩy

Vật liệu:

- 400gr bột mì.
- 230gr nước.
- Một muỗng nước tro tàu.
- Nửa muỗng bột khai (horn salt).
- Nửa muỗng muối.
- 50g bột cái.

Cách làm:

- **Bột cái:** Lấy 50gr bột mì, 50gr nước và nửa muỗng bột khai cho vào một cái chén nhồi đều. Sau đó, đem ủ 12 giờ. Ta có được bột cái.

- **Bột bánh:** Đem bột cái hòa với nước, bột khai, muối, nước tro tàu cho đều. Sau đó, cho bột mì vào nhồi kỹ, nhồi đến khi bột mịn và nhẹ. Đập bột xuống bàn khoảng 7 phút cho bột nhẹ rồi đem ủ từ một tới hai tiếng là được.

- Rây bột áo xuống bàn, cán bột đều. Đem cắt từng sợi ngang độ 1,5cm dài khoảng 10cm. Lấy đầu cây dừa thoa nước vào giữa hai miếng bột rồi úp cho hai miếng dính lại. Dùng sống dao ấn vào giữa bột. Rồi đem thả vào chảo dầu đang sôi (nhớ kéo bánh dài ra). Chiên vàng là được. Nhớ trở đều tay. Lượng bột này làm được hơn 30 cái dầu cháo quẩy. Ăn với cháo huyết hay uống cà phê rất ngon. Chúc các bạn thành công.

Ribbe nướng

(Sửa soạn cho bốn người ăn.)

- 1kg tynnribbe
- 2 muỗng cà phê muối.
- 1 muỗng cà phê tiêu.
- 1 muỗng bột ngọt.

Cách làm:

Khứa ca-rô lên miếng da heo. Ướp muối, tiêu, bột ngọt vào miếng ribbe rồi để trong tủ lạnh độ một hay hai ngày rồi mới đem nướng.

Nướng: Cho vào khuôn nướng thịt một ít nước. Đặt miếng ribbe vào khuôn, sao cho da heo nằm dưới đáy khuôn. Đậy tấm giấy nhôm lên miếng thịt đem nướng khoảng hai mươi phút ở lửa 230 độ.

Sau đó bỏ tấm giấy nhôm ra, trở miếng thịt lại cho da heo nằm bên trên. Đem nướng tiếp một tiếng rưỡi nữa ở lửa 175 độ.

Mười phút cuối nhớ hé mở cửa lò ra cho da heo được giòn.

Tính người qua cách tặng quà

Mùa Giáng Sinh là mùa tặng quà cho nhau. Tuy đây là một phong tục tây phương nhưng cũng đã bắt đầu du nhập vào nếp sống của người Việt sống ở xứ người. Quà tặng ở Việt Nam thường có theo thông lệ, tùy theo dịp hơn là tùy theo người, Tết thì cặp rượu, cặp gà, Trung Thu thì cân bánh, cân trà,... "bốn mùa thay đổi bấy nhiêu". Bên này thì quà tặng đa dạng hơn, và cũng nhiều dịp hơn, nào là sinh nhật, nào là đầy tháng, thôi nôi... Quà tặng thì tùy theo mối liên hệ giữa người tặng và người và cũng tùy theo từng dịp, do đó không thể xét theo từng món được. Tuy nhiên cũng có nhiều "trường phái" tặng quà mà qua đó ta có thể suy ra phần nào tính tình, phong thái của người tặng, và đôi khi nhờ đó ta có thể tránh khỏi bị "bê" khi chọn một món quà mà khi mua có vẻ như rất hợp lý nhưng người nhận lại xanh xám mặt mày khi mở quà. Tặng bà cụ nước hoa, áo tắm hay tặng người đẹp xương rồng, ớt hiểm thì tránh sao được chối chà, guốc mộc.

Ấy là tặng quà, còn nhận quà cũng khó khăn không kém. Người tặng có hàm ý mà mình không hiểu thì lắm khi trở nên trái lú, lờ thì. Không phải chỉ có trai gái tặng nhau mà trong tất cả các dịp tiếp xúc, giao tế. Muốn hiểu tâm tính con người nhiều khi chỉ cần xem món quà người ta tặng mình là đủ.

Quà "tilbud"

Xin giải thích ngay cho quý vị ở ngoài Na Uy, đồ "tilbud" trong tiếng Na Uy có nghĩa là đồ hạ giá. Đồ hạ giá không hẳn là đồ hư, đồ bỏ, mà thông thường là đồ không còn hợp thị hiếu, thời trang nữa hay đôi khi chỉ hư hỏng một chút không đáng kể. Nhiều món trông rất là "xịn", có "mặc" hàng hoàng tuy giá nhiều khi chỉ bằng một phần mười bình thường. Người tặng quà loại này muốn tỏ ra cho người nhận là mình nghĩ nhiều đến họ hơn là thực sự. Nói như vậy không hẳn là không quý người nhận nhưng những người này thường đòi hỏi kết quả nhiều hơn công sức tự bỏ ra.

Quà thực tế

Một món quà phải xài được mới là xứng đáng. Bạn áp dụng quan niệm của mình khi chọn quà cho người khác. Nhiều khi, nhất là đối với trẻ con, bạn không tài nào hiểu được tại sao người nhận chẳng tỏ vẻ gì mừng rỡ khi nhận một món quà bốích đến như vậy: sách vở, bút mực thay vì đồ chơi "chán ngay ấy mà!". Bạn quá chú trọng đến những chuyện thực tiễn và quên rằng

đôi khi mình cũng đáng được hưởng một vài niềm vui nhỏ nhỏ trong cuộc đời.

Quà trữ tình

Đây là loại quà mà các cô cậu mới lớn, hay ngay cả các chú thím đã xồn xồn, tặng nhau trong lúc còn đang trong thời kỳ "đá lông nheo": nước hoa, dây chuyền hình trái tim, tiểu thuyết lãng mạn... Tuy là một cách biểu lộ tình cảm rất mạnh mẽ đối với người nhận nhưng nếu thái quá thì cũng đừng nên quá tin tưởng ở lòng thành của người tặng. Bạo phát thì bạo tàn, tuy lãng mạn đấy nhưng thực sự bạn thường tính toán kỹ lưỡng nhiều hơn là hứng khởi tự phát.

Quà khôi hài

Thùng quà thật to, ở trong toàn là giấy báo, hay các món có tính cách đùa giỡn, thường là trong đám bạn. Ai cũng chờ đợi một sự ngạc nhiên khi được bạn tặng quà và bạn cũng không bao giờ làm họ thất vọng. Vì vậy có người nhận có ngạc nhiên thì cũng không lấy gì làm ngạc nhiên cho lắm. Bạn sợ biểu lộ tình cảm thật của mình, nên phải dấu đằng sau lớp vỏ "tiểu lâm". Bạn phải làm cho người khác cười trước đã, và hy vọng rằng qua đó người ta sẽ chấp nhận cả bề trong của mình.

Quà độc đáo

Quà tặng phải "không giống ai", không cứ phải đắt tiền nhưng phải lạ. Vì "chưa ai nghĩ ra" nên không thể nêu thí dụ ra được ở đây. Lúc nào bạn cũng muốn được chú ý, là trung tâm điểm của buổi tiệc. Mà thật, tuy đơn sơ và cũng hết lạ ngay khi tàn tiệc, những món quà này thường vẫn là những món được ghi nhớ lâu nhất.

Cây kiểng

Tặng một chậu cây là chắc ăn nhất. Nếu cây có mau héo tàn thì cũng chẳng phải lỗi của người tặng. Bạn muốn làm vui lòng người khác nhưng lại không hoàn toàn tin tưởng ở sự xét đoán của mình. Cây cỏ là món quà vô thưởng vô phạt. Bạn sợ không muốn làm phật ý ai hết. Ít nhất là khi người chăm bón món quà của bạn, họ sẽ nghĩ đến bạn.

Quà cho chính mình

Bạn ngắm nghía bộ đồ đầm đã lâu và không ngần ngại mua tặng ngày sinh nhật của cô em gái, để ngày hôm sau mượn đi ăn tiệc, hay bạn mua làm quà cho thằng cu tý

cái máy Nintendo "cho nó vui" và ngồi suốt đêm "chơi thử để chỉ cho nó xài". Bạn luôn luôn tự tin, hay áp đảo người khác, tuy có hơi ích kỷ. Bạn không thể tin là có thể có một người nào lại dám chê món quà mà bạn đã chọn.

Quà đắt tiền

Mỗi khi mua quà bạn nhắm thứ nào phải có hiệu nổi tiếng và quan trọng nhất là giấy gói quà phải in đầy những hiệu tiệm sang trọng nhất phố. Bạn thích khoa trương nhưng không chắc mình là người điệu nghệ nên áp dụng câu "tiền nào của nấy": đã đắt tiền thì chắc chắn không thể nào tệ. Tuy người nhận đem quà của bạn đi đổi lấy sáu món khác, họ vẫn còn nhớ đến cách tiêu xài rộng rãi của bạn.

Quà "tái dụng"

Quà nhận của người khác bạn không bao giờ dùng nhưng cất kỹ trong tủ. Khi có dịp cần, bạn xoay qua xoay lại xem món nào còn xài được gói lại đem tặng. "Ăn thua ở cái lòng", và "cái lòng" ở đây là lòng bạn muốn tiết kiệm đồng nào hay đồng đó. Thỉnh thoảng "tổ trác", khi người nhận hớn hờ lên tiếng khen đúng là món họ vẫn thường ao ước khi thấy trưng ở nhà bạn. Khi ấy bạn đành bấm bụng lặn lội tìm mua lại một cái khác giống hệt, trước khi mời họ đến chơi nhà lần sau.

"Cây nhà lá vườn"

Bạn là người dồi dào tình cảm, bỏ thật nhiều công sức để tặng một món quà thật ý nghĩa: chiếc áo đan lầy, bức tranh tự vẽ... Tuy bạn rất cảm động khi thấy người nhận khen tặng món quà của bạn, phần thưởng quý báu nhất vẫn là chia sẻ thành quả của mình với những người mà bạn thân quý. Bạn yêu quý trân trọng nếp sống gia đình theo lối "cổ hủ" riêng của mình.

Quà "trật đường rầy"

Bạn mua tặng rượu cho người đã kích việc uống rượu say sưa hay hộp quẹt Zippo và gạt tàn thuốc cho người hay "kín đáo" ho khan khi bạn châm điếu thuốc. Bạn dùng cách tặng quà để nói lên sự bất mãn của mình đối với người nhận. Quà tặng trong trường hợp này không đem đến niềm vui mà chỉ gây thêm ác cảm dồn nén chờ ngày bộc phát.

Gái Tơ

Vượt Sóng xin dành riêng mỗi kỳ vài trang để đăng các ý kiến đóng góp cùng những dòng thư tâm sự về đủ mọi vấn đề, mà tòa soạn từ trước đến nay vẫn thường nhận được. Những ý kiến này rất nhiều khi đưa lên được suy tư, ước mong của độc giả xa gần trước thực trạng của người Việt tị nạn trong xã hội mới, tình thế ngặt nghèo của người Việt tị nạn còn kẹt trong các trại. Viết dưới dạng tâm tình thân mật với bạn thực hiện, những ý kiến này không bị gò bó trong khuôn khổ của một bài văn, bài thơ hay một bài nghị luận. Tòa soạn xin góp nhặt lại những đóng góp này để trình bày cùng tất cả quý vị độc giả. Nếu đây chẳng phải là ý kiến chung của tuyệt đại đa số thì ít ra cũng có thể xem như là những đề tài nóng bỏng nhất để chúng ta cùng đem ra mổ xẻ, thảo luận dưới một hình thức dân chủ.

Diễn đàn

Đi tìm một thái độ chính trị trưởng thành

• Đào Quang Mỹ

Dân tộc Việt Nam nói chung - tập thể người Việt tị nạn tại Na-uy nói riêng - đang ở vào một giai đoạn vừa khó khăn, vừa tế nhị mà nếu không khéo, sáng suốt và khôn ngoan đầy đủ hẳn chúng ta sẽ phải lãnh nhận những hậu quả tai hại không thể lường được.

Chủ nghĩa Mác-xít đã cáo chung ở Đông Âu; các chế độ cộng sản ở tại các quốc gia cốt cán cũng đều lần lượt sụp đổ. Còn lại Trung Hoa, Cuba, Bắc Hàn và Việt Nam, tuy bên ngoài tỏ dấu ngoan cố, vẫn thế trung thành với Mác-Lê, nhưng thật ra cũng đang chới với trên bờ vực thẳm. Nói như vậy không có nghĩa là người Việt cứ việc ung dung “ngồi chơi xơi nước” rồi đảng cộng sản Việt Nam (CSVN) sẽ “đi tàu suốt” theo lẽ tất yếu. Xưa nay không có cuộc chiến thắng vẻ vang nào mà không cần chiến đấu. Tuy nhiên nói “chiến đấu” ở đây hẳn không chỉ sự dùng vũ lực thuần túy mà còn bằng nhiều phương tiện khác nữa, trong đó phải kể đến cách thức đặc nhân tâm.

Nhận diện kẻ thù của dân tộc

Ta khẳng định ngay rằng chủ nghĩa Mác-xít là kẻ thù của dân tộc. Hồ Chí Minh và tập đoàn lãnh đạo đảng CSVN là những tên phản quốc, kẻ thù của dân tộc.

Đồng bào miền Bắc từ năm 1954 đã trở thành nạn nhân của một chế độ phi nhân tàn bạo, bị lường gạt và tước đoạt từ nhân phẩm, tự do cho tới manh áo, hạt gạo... Người dân bị thường xuyên cưỡng bách gia nhập đảng cộng sản. Để sống còn, khoảng gần một triệu người mà đại đa số đã phải miễn cưỡng tuân theo.

Biến cố 1975 tuy là một nỗi đau thương cho dân Việt, nhưng ở một khía cạnh khác, ta có thể nói đây cũng là một cơ hội bất buộc đảng CSVN phải xuất đầu lộ diện. Nói cách khác nhờ tai ương 30.4.75, đồng bào miền Bắc nói chung và các đảng viên cộng sản nói riêng đã thấy rõ được thực chất lừa đảo, phản phúc của bè lũ lãnh đạo CSVN. Từ đó mọi huyền thoại như “Chủ nghĩa

Mác Lê bách chiến bách thắng”, hoặc “đảng CSVN đỉnh cao trí tuệ loài người” đã bị chôn vùi.

Dựa trên các sự kiện vừa nói cũng như những tin tức và sự hiểu biết của mỗi cá nhân, người Việt quốc gia nào thì cũng hơn một lần nhận định rằng: Chẳng còn ai tin đảng CS nữa - hoặc: Chính các đảng viên cũng đã tuyệt vọng, kẻ thì chao đảo hủ hóa, người thì giặc ngộ đào ngũ - hay: Giờ mà có người lãnh đạo tài đức hô hào nổi dậy chắc chắn mọi người, kể cả đồng bào miền Bắc và các đảng viên sẽ theo ngay, bởi vì ai cũng căm thù cộng sản.

Nhận định trên đây không sai. Vậy thiết tưởng nay là thời điểm của chân lý: *Thù của thù ta là bạn ta!*

Những hiểu biết cần thiết

Vì quyền lợi, các quốc gia ở Tây phương lẫn Á Đông đang dần dần nối lại giao thương với Việt Nam. Ngoài vị trí quan trọng, Việt Nam còn là một thị trường mầu mỡ: Dân đông lại nghèo đói - giàu tài nguyên thiên nhiên nhưng kỹ thuật lạc hậu! Do đó, rồi đây qua các chương trình trao đổi, càng ngày sẽ có càng nhiều sinh viên, nhân công, cán bộ Việt Nam được nhà nước cho xuất ngoại. Những người này có thể là “con ông cháu cha” hay là đảng viên hoặc các kẻ chịu đút lót, hối lộ cho thượng cấp - và cũng có thể là các nhân tài thật sự. Dù thuộc thành phần nào đi nữa, họ vẫn là những người Việt Nam và rồi các *thuyền nhân tị nạn*, trong đó có chúng ta tại Na-uy sẽ không tránh khỏi gặp mặt những người đồng hương này.

Dĩ nhiên chúng ta không thể nông cạn vội vã kết luận rằng bất cứ kẻ nào được chính quyền CS cho ra nước ngoài đều là... “kẻ thù của dân tộc” nên phải xa lánh hoặc tấn công hấu hủ “thái độ chống cộng quyết liệt” mỗi khi chạm trán họ.

Chúng ta hẳn nhớ trước đây đảng CSVN đã đưa hàng trăm ngàn nhân công đi lao động ở Đông Âu. Đặt trường hợp sau khi chế độ cộng sản sụp đổ ở các nước này,

người Việt tị nạn ở Tây Đức chẳng hạn nếu cũng hất hủi, khinh bỉ hoặc áp đảo những đồng bào dó thì thử hỏi tai họa sẽ khủng khiếp đến chừng nào. Nhưng may mắn và nhân đạo thay, bà con mình ở Tây Đức, đặc biệt giới trẻ đã tận tình giúp đỡ, hướng dẫn các “lao công Việt Nam” dó, đồng thời tranh đấu với chính quyền Đức cho những người này được hưởng quyền tị nạn chính trị. Tôi tin tuyệt đối rằng không một người Việt chân chính nào lại có thể vỗ tay reo mừng khi đọc những tin người Việt miền Bắc hay những nhân công Việt Nam làm việc ở Tiệp Khắc hay Đông Đức bị bọn Tân quốc xã đánh đập tàn nhẫn. Ngược lại ai cũng xúc động, xót thương đồng bào mình đồng thời phấn uất trước những hành động đã man của các tổ chức và cá nhân vốn nặng đầu óc kỳ thị ích kỷ hoặc mù quáng trong chủ nghĩa quốc gia cực đoan.

Ngoài ra chúng ta cũng cần hiểu thêm rằng những người được đảng CS chọn lọc cho đi du học hay công tác ở nước ngoài, họ cũng đã can đảm bày tỏ thái độ và quan niệm đối với các lãnh tụ và đảng CSVN. Tôi mạn phép trích dẫn ra đây một vài thí dụ điển hình:

- Trên tờ diễn đàn ở Praha, một sinh viên viết:

“Đảng cộng sản là một tập đoàn lừa bịp”.

“Đối với thế hệ chúng em bây giờ, chúng em hoàn toàn không tin tưởng ở bác Hồ. Tại sao đảng bảo bác Hồ là tài giỏi, là bao dung mà khi bác đang làm chủ tịch lại xảy ra những sự kiện đau lòng dân tộc như tàn sát dân chúng trong cuộc cải cách ruộng đất, tiêu diệt những nhà văn, nhà thơ v.v.”

“Tất cả những bài hát mà bây giờ em còn thuộc, không có bài nào không nói về bác Hồ. Mà thời đó là lúc bác còn sống. Chính bác mê danh vọng, thích người ta tôn thờ cá nhân nên mới cho làm những chuyện dó.”

- Tờ báo Diễn đàn Dân chủ, nội san của những công nhân CSVN ở Đông Đức đã viết trong số tháng năm, 1990 như sau:

Chúng ta đã hiểu sâu sắc nền dân chủ ở Tây Âu. Chúng ta có thể khẳng định rằng chỉ bằng con đường đa nguyên, xã hội Việt Nam

mới phát triển được... Chỉ với một nền dân chủ như vậy Việt Nam mới trở thành một quốc gia phát triển nhanh được... Vì vậy các anh chị em ta hãy tranh đấu vì tương lai của đất nước, vì các thế hệ mai sau và cho sự phồn vinh của dân tộc. Chúng ta hãy bớt chút thời gian để suy nghĩ, hành động làm thế nào để khôi phục tự do, phục hưng nền dân chủ ở Việt Nam. Các bạn đảng viên của đảng hãy suy nghĩ lại những điều đảng đã tuyên truyền... Đến giờ phút này các bạn sẽ không bị cắn rứt lương tâm khi rời hàng ngũ đảng. Chẳng còn nghị quyết nào của đảng mang lại niềm tin cho các bạn hết. Tất cả chỉ là những sự lừa dối và sự lừa dối.” (1)

- Đào Quý Châu, 37 tuổi, nguyên biên tập viên chủ lực của tờ Tự Do xuất bản tại Tiệp Khắc, phó tiến sĩ toán học, công tác nghiên cứu tại đại học Brno, cũng đã viết:

“Là một trí thức hơn 30 năm sống và lớn lên trong lòng chế độ cộng sản, tôi cũng như một số bạn bè, đồng nghiệp cùng lứa tuổi tuy đã chịu sự tuyên truyền giáo dục của chế độ cộng sản từ lúc lọt lòng, mà với sự tuyên truyền này chế độ cộng sản là một chế độ tốt đẹp. Song thực tế cuộc sống dưới chế độ cộng sản dần dần đã làm cho chúng tôi nhận rõ được bản chất xấu xa lừa gạt đầy bất công của chế độ đó” (2)

Khuynh hướng giải quyết thời đại

Ai vẫn theo dõi những biến chuyển trên thế giới trong các năm vừa qua đều thấy rõ rằng ngày nay quốc tế chủ trương tất cả những mâu thuẫn đều có thể được giải quyết bằng đối thoại trong niềm thông cảm, tương kính và với tinh thần xây dựng, ôn hòa và dân chủ.

Hơn nữa không một dân tộc nào có thể tự nhận mình độc lập hoàn toàn, không liên hệ với các quốc gia khác. Sự thật thì các nước trên thế giới đều phải sinh hoạt như trong một guồng máy khổng lồ hay thuộc về một hệ thống giây chuyền, chịu và gây ảnh hưởng lẫn nhau.

Bởi đó một quốc gia khi chiến đấu, luôn luôn cần đến sự hỗ trợ của càng nhiều càng tốt các “khâu” khác. Muốn được sự tiếp tay này, quốc gia đó ắt phải có “mẫu số chung” với các đồng minh. Cũng giống như trong y học, người ta chỉ có thể tiếp máu giữa những người cùng loại máu - và dĩ nhiên không ai thêm tới những kẻ mang nhiều chứng bệnh hiểm nghèo trong huyết mạch.

Thái độ thích hợp

Tôi nhớ vào tháng 7 vừa qua, Hội Người Iran Hồi giáo Tị nạn tại Na-uy lên tiếng chỉ trích chính phủ Na-uy đã tiếp kiến nhà văn Salman Rushdie, tác giả cuốn The Satanic

Verses, người đã bị cố giáo chủ Khomeiny lên án tử hình năm 1989. Lập tức dân chúng Na-uy phản ứng lại bằng các bài báo hay những lời tuyên bố, tựu chung là: Na-uy là nước dân chủ và độc lập, do đó người nào cũng có thể tới được xứ này - Và chính quyền Na-uy không cần ai chỉ bảo phải đón rước người nào hoặc tiếp khách ra sao...

Thiết tưởng người Việt chúng ta cũng nên lấy trường hợp trên đây làm kinh nghiệm một khi chúng ta muốn tìm đồng minh và cần đến sự hỗ trợ của quốc tế trong công cuộc đấu tranh cho một nước Việt Nam tự do, dân chủ và tiến bộ.

Hãy đánh thẳng vào kẻ thù chính của dân tộc

Chủ nghĩa Mác-xít, chế độ cộng sản và tập đoàn lãnh đạo đảng CSVN. Tuy nhiên trên chiến trận này, đồng bào trong nước mới là chủ lực tiên phong, trực diện với quân địch. Còn người Việt ở hải ngoại chỉ có thể giữ vai trò yểm trợ mà thôi. Do đó quả thật mù quáng và đặc tội nếu cố tình gây ra niềm đổ kỵ, ngăn cách giữa “người chiến tuyến” và “kẻ hậu phương”. Chắc chắn rằng đồng bào miền Bắc vốn đã quá đau khổ và thiệt thòi, sẽ là những chiến sĩ hăng say nhất trong cuộc đòi hỏi tự do và triệt tiêu tập đoàn lãnh đạo đảng CSVN để trả mối hận thù bị lường gạt và bị hành hạ dã man trong bao năm trường.

Riêng đối với những anh chị em sinh viên và công nhân được chính quyền Việt Nam cho đi du học hay công tác mà chúng ta gặp ở hải ngoại này, đặc biệt tại Na-uy, xứ dầu hỏa, đương nhiên họ không phải là kẻ thù của dân tộc, cùng lắm một vài người chỉ là “công cụ” của đảng mà thôi. Nếu dám chê họ là “bọn nhà quê” tức là tự nhận mình văn minh thì phải chứng tỏ mình có phong cách của một người văn minh thật sự.

Ở mỗi cá nhân đều có nhân tính, nhân phẩm, do đó việc cư xử giữa con người với con người cũng phải đặt trên nền tảng nhân bản và nhân vị.

Thử đặt trường hợp những anh chị em nói trên còn... quyền luyện chế độ thì đây là lúc thuận lợi để ta “chiêu hồi” họ bằng cách dùng những kiến thức của mình chứng minh cho họ thấy chủ nghĩa Mác-Lê đã hết thời và chính thể dân chủ đa nguyên mới là con đường thích hợp cho Việt Nam. Tôi nghĩ rằng các anh chị ấy được ra nước ngoài, đã thấy tận mắt những tiến bộ của thiên hạ, sẽ không tránh khỏi các tác dụng thuận chiều bởi những lời “thuyết minh” hữu lý của chúng ta. Đó là đấu tranh chính trị vậy.

Lại đặt trường hợp khác nữa, các anh chị em này hiện... bơ vơ giữa “ngã ba đường”,

do dự trước việc chọn lựa chính nghĩa thì nay cũng là cơ hội để ta kéo họ về phía quốc gia mình. Thái độ hẹp hòi, cao ngạo hay đổ kỵ sẽ đẩy những người này dứt khoát ra khỏi chiến tuyến của ta. Mất một đồng minh đã là thiệt thòi cho công cuộc đấu tranh chung hướng hồ chỉ vì vô ý thức mà để vuột khỏi tầm tay bao người ruột thịt của mình!

Nhằm bồi nhậy nghĩa việc chúng ta phải bỏ nước ra đi tị nạn, CSVN vẫn rao rêu rằng đó là những kẻ mất gốc, sợ phải đóng góp vào việc xây dựng tổ quốc sau thời chiến tranh nên tha phương mưu tìm một cuộc sống xa hoa nơi hải ngoại.

Hơn bao giờ hết ta cần chứng minh một cách cụ thể bằng cách tạo cơ hội không những cho dư luận bản xứ mà cả cho những người Việt được CS gửi ra nước ngoài hiểu là các lời tuyên truyền của CS trên đây là láo khoét: Những sinh hoạt văn hóa, những việc làm nhằm bảo vệ, duy trì và phát huy truyền thống dân tộc vẫn là những hoạt động tích cực và thường xuyên của tập thể chúng ta. Hơn nữa, hàng ngày chúng ta vẫn không ngừng hướng tâm trí về cố hương. Những bậc phụ huynh, những người hữu trách vẫn chỉ bảo các thế hệ trẻ và con cháu biết yêu quý ngôn ngữ mẹ đẻ và văn hóa cùng các phong tục tốt đẹp của dân tộc mình. Song song đó trong cuộc sống thường nhật, chúng ta không phê phán bẽ tha, hưởng thụ, trái lại biết coi những năm tháng nơi xứ người chỉ là thời gian tạm bợ để rồi trông đợi một ngày được trở về quê cha đất tổ.

Những người Việt được ra công tác nước ngoài khi trở về nước, sẽ thuật lại những điều mắt thấy tai nghe, sẽ truyền bá những tư tưởng dân chủ và rồi sẽ đòi hỏi tự do, đẹp đảng. Xuất phát từ xã hội cộng sản, tiếng nói của họ sẽ được dư luận tin theo. Đó là điều rất lợi cho công cuộc đấu tranh của chúng ta.

Thành thật nhận xét rằng chụp mũ kẻ khác, tìm cách bôi bẩn những ai không cùng chính kiến hay phe phái với mình hoặc nấp trong bóng tối, đội lốt các mỹ từ này nọ để “đám sau lưng” đồng hương... đều không phải là những hành động chính trị trưởng thành, nếu không muốn nói là dưới mức ấu trĩ.

Nhưng ngược lại, nhờ những kinh nghiệm xương máu của dân tộc và có thể của chính bản thân, hãy chứng tỏ chúng ta đã trưởng thành - trưởng thành trong tư tưởng, trong tình cảm và trong mọi hành động. Được như vậy không những tập thể mình ở hải ngoại tiến bộ mà công cuộc đấu tranh tự do, dân chủ cho đất nước Việt Nam cũng sẽ mau đạt được thắng lợi vẻ vang. □

1) Trích từ tạp chí Thế kỷ 21, số tháng 2.1991

2) Nguyệt san Độc lập, số 2. 1992

Cảm tưởng về ngày bầu cử tân hội trưởng hội NVTN vùng Đông Na Uy

Ngày bầu cử tôi có mặt trong đám đông để đi bầu, vì tôi cũng có trách nhiệm của một người hội viên hội NVTN tại Na Uy, lòng hồi hộp sẽ có nhiều người tới để bầu cử. Lá phiếu của một người hội viên tại xứ Na Uy rất quan trọng trong vai trò mình kiểm được một người có lập trường tỵ nạn chính trị từ đầu tới cuối. Nhưng tôi cảm thấy buồn vì người đi bầu không đầy phân nửa, trên khuôn mặt của người đi bầu hôm đó ai ai cũng mang một khuôn mặt bất mãn cho dân Việt mình. Không lẽ ai cũng thay đổi lập trường rồi sao? Nếu một ngày nào đám người Việt mình nộp đơn xin về với cộng sản để làm ăn thì chắc chắn người Việt còn ở lại sẽ lại thêm một ngày buồn kỷ niệm như là ngày 30.4 vậy.

Cuộc bầu cử xảy ra rất là vui vẻ và công bằng. Hội viên đã chọn một người mà tôi tin rằng lập trường của anh ta chống cộng

và bảo vệ người dân tỵ nạn trên đất Na Uy này có một thể đứng vững chắc không để dân địa phương khinh thường và kỳ thị vì một số người vì quyền lợi riêng tư mà quên đi bốn phận chung.

Tôi và một số hội viên khác tha thiết anh hội trưởng và những người cộng tác hãy vận động với những người có thẩm quyền với dân tỵ nạn, hãy áp dụng sớm với những người thích về Việt Nam du lịch, đi buôn, thăm gia đình, hay một lý do nào khác mà có thể làm hư hại tới thanh danh của người dân tỵ nạn tại nước Na Uy này. Chúng tôi sẵn sàng ủng hộ hội và sẵn sàng tiếp tay với chính quyền, để mình còn biết ai là người mền chuộng tự do dân chủ, yêu mến hòa bình thực sự và có tôn trọng nhân quyền tại xứ sở của mình, lúc đó mình hãy tính chuyện hồi hương để phục vụ đất nước mình giàu mạnh. Có như vậy thì dân địa

phương họ mới kính trọng mình chứ.

Đó là ước nguyện nhỏ bé của tôi, mong hội và những người hội viên cũng có một chí hướng và lý tưởng tự do như tôi. Vậy mặc dù tôi chỉ là một phụ nữ bé nhỏ nhưng lòng tự trọng của tôi vẫn như những người khác là lo làm ăn, hòa đồng với dân tộc Na Uy, học hỏi những gì mình gọi là liêm sỉ, danh dự và làm một người dân gương mẫu trên đất nước mình đang ở, vì tôi biết họ có nhân quyền, biết tôn trọng lẽ phải và bênh vực tôi khi người khác dùng quyền áp bức tôi.

Tôi mong một ngày nào đó, tôi và con tôi cũng được sống như vậy trên đất nước Việt Nam thân yêu của chúng ta.

• D.T.

Thư chúc mừng

Moss 18/11-92

Kính gửi ban chấp hành HNVTN và tân ban chấp hành.

Gia đình chúng tôi thật là cảm kích qua những sự việc điều hành sinh hoạt cộng đồng của quý vị trong thời gian qua.

Kể từ khi quý vị được nhận cái nhiệm vụ do bà con người Việt tại vùng Đông ỳ quyền, tôi có vài nhận xét như sau. Quý anh chị đã dám dấn thân cho cộng đồng, đã không ngại khó khăn giúp đỡ những người đã và đang gặp khó khăn ở môi trường ngôn ngữ trong xã hội Na Uy. Điểm này đã được báo chí địa phương Moss đăng tải và khen ngợi về đường lối ngoại giao quý vị đã mở rộng và đã nói lên tiếng nói của tập thể người Việt, để người Na Uy được hiểu thêm về người Việt. Điểm này vô cùng quan trọng mà những nhiệm kỳ trước đây chưa bao giờ làm được.

Rồi mới đây quý vị đã không ngại mất mát thời gian tư hữu của mình và phải gánh vác thêm một nhiệm kỳ mới nữa. Điểm này càng làm chúng tôi thật là khâm phục. Chúng tôi vô cùng hâm mộ quý vị trong ban chấp hành, đặc biệt là anh Đỗ Văn Thành.

Thành chúc quý vị gặp mọi sự may mắn ở nhiệm kỳ kế tiếp (stả pả!).

Một đề nghị với báo Vượt Sóng:

Theo kinh nghiệm báo Tây phương và địa phương mà tôi đã đọc qua, tôi có nhận

thấy tờ Vượt Sóng còn thiếu mục tự do ngôn luận tức *Ordet Fritt*. Nếu được xin quý vị trong ban biên tập dành cho bạn đọc chúng tôi một trang “Ordet Fritt” để chúng tôi, người đọc, có cơ hội điện thoại vào, hoặc viết vào những điểm ca ngợi hoặc phê bình xây dựng liên quan đến cộng đồng Na Uy?

Cám ơn nhiều nếu được.

Kính chào,

Phạm Văn Nhở

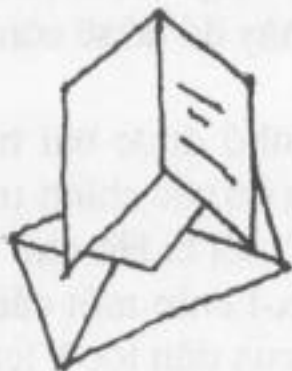
LTS: Như ông thấy, Vượt Sóng trong mấy số vừa qua đã có dành mỗi kỳ không chỉ một trang mà một vài trang để đăng tải những ý kiến đóng góp, xây dựng có liên quan đến hội Người Việt Tỵ Nạn tại Na Uy nói riêng và cộng đồng người Việt nói chung.

Trong những số qua, Vượt Sóng vẫn thường trích đăng thư từ của độc giả còn ở trong các trại tỵ nạn để chúng ta cùng chia sẻ phần nào những tâm tình suy nghĩ mà chúng ta, người Việt tỵ nạn đã an cư tại các nước thứ ba, ít nhiều đã quên đi. Vượt Sóng ước mong quý độc giả ở Na Uy, hay cả ở những nước khác, cũng nói lên những ước nguyện chung của mình để đồng bào còn kẹt trong các trại tỵ nạn không cảm thấy bị quên lãng.

Đĩ nhiên với trang báo có hạn, Vượt Sóng không thể đăng tải tất cả những ý kiến của quý vị mà chỉ trích ra những thư tiêu biểu.

Là cơ quan ngôn luận của hội NVTN tại Na Uy, “Diễn đàn” ở đây nhằm mục đích chính là trao đổi ý kiến của những người đồng tâm nguyện, mục đích của cộng đồng người Việt tỵ nạn cộng sản, chứ không thể là “vùng oanh tạc tự do”, vì vậy Vượt Sóng xin dành quyền đặt ra giới hạn cho những thư được chọn đăng.

Bài viết hoặc thư muốn đăng có thể dùng bút hiệu hoặc tên thật. Vượt Sóng rất thông cảm nếu quý vị ngại cho an ninh của cá nhân và người thân còn ở Việt Nam, nhưng vẫn phải có quyền nói lên tiếng nói của mình. Tuy nhiên nếu dùng bút hiệu, vẫn phải ghi rõ tên thật và địa chỉ. Tòa soạn sẽ giữ kín tên thật dù không có sự yêu cầu.

NHẬN ĐỊNH

Chế độ cộng sản và máy đập

Đang ngồi múa viết để thư từ với bạn bè phương xa và trong khi đang háng tiết vệt về chuyện “du lịch Việt Nam” để cưới vợ, để thăm ông bà già và đàn em nhỏ, và v.v..., người viết mới xức nhớ đến những lời phát biểu rất là “hùng hồn” của các quý vị đã từng làm một hay nhiều chuyến về quê hương, rằng là: Việt Nam bây giờ “đã” lắm, rất dễ dãi, đổi mới, thoải mái, sướng lắm, và nhiều nữa những tính từ rất đáng khích lệ cho cái xã hội mà chủ nghĩa cộng sản đang trị vì này. Qua đó kẻ này liên tưởng đến và so sánh các chủ nghĩa này với cái máy đập hay dễ nhận hơn là cái cối giã. Khi ta sử dụng cối giã thì ta giã lên giã xuống, nhanh chậm tùy theo lúc ta mỏi tay nhiều hay ít. Những lúc chày nện xuống thì những vật trong cối phải oằn oại, đau đớn. Những lúc chày giơ lên thì những vật đó có thời gian để thở. Nếu kẻ cầm chày yếu đuối, mau mỏi, thì thời gian thở của vật ấy nhiều hơn.

Chế độ cộng sản Việt Nam cũng thế! Những ai có trí nhớ dai một tí có thể nhớ được rằng từ 75 đến nay, dân Việt ta tại Việt Nam đã bao nhiêu lần được “để thở”? Và những lần “để thở” ấy kéo dài được bao lâu? Bao nhiêu đợt đánh tư sản mại bản, đổi (cướp) tiền? Và trước những đợt đó có phải là dân chúng Việt Nam rất “để thở” không?

Bản năng sinh tồn của dân tộc Việt Nam rất cao. Điều ấy đã được chứng minh qua bao nhiêu thời đại trong lịch sử của nước Việt Nam. Chỉ có một điều đáng tiếc là đại đa số chúng ta bị cái tật mau quên. Cái chày, cái kẹp của Việt cộng vừa giơ lên, nhả ra và chúng ta có dịp thở là chúng ta quên bống đi là cái chày đó nó sẽ còn đập xuống nữa.

Kẻ này còn nhớ được bài học nhồi sọ ngày nào, trong đó các chính trị viên (chứ không phải gia) nói là Hồ chủ tịch áp dụng chủ nghĩa Marx-Lenin một cách sáng tạo vào hoàn cảnh của dân tộc Việt. Ngày xưa dốt thấy mẹ, chẳng hiểu bài gì ráo! Phải chờ đến khi vượt biên mới thấu hiểu câu phát biểu ấy. Mà đúng thật, kẻ này thấy là cộng sản Việt Nam quả thật đã nắm được và khai thác nhược điểm của đa số dân ta và triệt để lợi dụng. Chúng biết dân ta

chóng quên, xuề xòa, xem cái lợi của bản thân bằng cái bánh xe bò, và vân vân... và vân vân. Chúng mang mỗi ra nhử, và chúng ta đua nhau nhào vào, như thiêu thân lao vào lửa đỏ, như cá cắn câu, như chuột sa bẫy... Đủ mọi tầng lớp, không kể thầy thợ, trình độ cao trình độ thấp, già trẻ bé lớn, chính chị chính em, đều dính. Kẻ không dính nhiều thì dính ít. Người thì hoạt động cho cộng (mà cử tưởng mình đang làm chính trị kiểu đời mới), người thì ủng hộ cho cộng, người thì kinh tài cho cộng (mà cử tưởng mình đang làm ăn kiểu tư bản).

Bà con ta còn ở trong nước, đang bị chúng trực tiếp cai trị, có bị lừa cũng còn có lý do giải thích được. Chứ còn những người đã một lần vượt biên, đã từng dám mang mạng sống của mình ra đánh cuộc với biển cả, để vượt thoát khỏi thiên đường cộng sản ngày nào, nay đã yên lành thụ hưởng được cái không khí tự do rồi mà vẫn còn chịu để bị lừa thì không thể nào giải thích được.

Nếu nói rằng Việt Nam đã đổi mới, thoải mái thế thì sao không về lại Việt Nam luôn đi? Còn trở qua lại cái xứ buồn thảm, khổ

cực này nữa làm gì? Hay là tại ở Việt Nam có tiền mà ở đây không có tiền? Thế thì nói rằng Việt Nam thoải mái, “đã lắm” là nguy ngôn. Nguy ngôn làm chi khi nó không giúp ích gì được cho mình và cho cái tập thể nhỏ Việt Nam hiện đang có mặt tại nơi này. Họ có biết rằng họ làm như thế, để bị lừa như thế, sẽ mang lại hậu quả gì chẳng? Hãy xem gương của người pa-kít đó. Người pa-kít của năm 72 chắc chắn là không dự tính được đến cái phản ứng của người dân Na Uy đối với họ trong thập niên vừa qua.

Tuy nhiên không phải tất cả chúng ta ở ngoài này đều ngu như vậy cả đâu. Cũng vẫn có nhiều người làm việc âm thầm, đơn thân độc mã hay theo nhóm, lợi dụng những cái sơ hở trong các đòn chiêu của Việt cộng. Họ cũng về lại quê hương đấy, với hành động hào hùng như Lý Tống.

Hỡi những ai còn có lòng với tổ quốc Việt Nam! Hãy giữ vững niềm tin, lý tưởng của mình. Hoài bão của chúng ta rồi sẽ có ngày đạt thành.

● Dân đen vùng Tây Nam

Ý thơ

Mắt mê hây hây ngọn gió vàng,
Ngâm sâu để đất báo thu sang.
Chú trai tung cánh bay theo gió,
Em ở quê nhà lắm gian nan.
Bốn mắt nhìn nhau lời thề hẹn,
Phục quê nhà cầu gian san.
Từng đêm khấn nguyện cầu mong chúa
Giữ vững niềm tin bóng cờ vàng.

● Bạch Tùng Linh

Vẫn là tôi

Tôi ngồi trên bãi cát
Quen nhìn dòng suối chảy
Nghe đỉnh núi gió reo
Giữa dòng sông Hinh - Phú Khánh

Công việc tù ở đây
Hàng ngày đổ gỗ, chặt củi, đốn cây
Cơm muối ăn không đủ no
Khó quên chế độ Cộng sản!

Lao động đạt chỉ tiêu
Không ngoài cây rìu và cây rựa
Quen với hoa rừng và chim lạ
Thỉnh thoảng cũng thấy thú rừng
Nhưng chưa bao giờ đổi mặt.

Chưa chết vẫn còn thở...

Hôm nay tôi ngồi ở quầy cà phê,
Ăn bánh Tây, hút thuốc thơm
Tại một thương xá
Của cố đô Na-uy
Sức nhớ,
Rừng già Việt Nam ôi dễ thương
Dù thương xá Na-uy rất tuyệt vời

Nhưng chắc chắn,
Nếu Việt cộng có nền an ninh xã hội như Na-uy
Thì ở đó vẫn là địa ngục.

Tôi rất cảm ơn nhân dân Na-uy
Tổ lòng nhân đạo với loài người - có cả tôi
Nhưng tôi, vẫn là tôi,
Là người Việt Nam tỵ nạn Việt cộng.

Hòa Bình, tôi sẽ chào,
Người bạn thân - Na uy - tốt bụng.

● Nguyễn văn Cường

Ước mong trở về

Bốn phương tuyết trắng một màu
Xa rời cố quốc biết đâu là nhà
Tưởng gần nhưng lại hóa xa
Biết bao giờ mới trở về nước non
Dẫu rằng sông cạn đá mòn
Con tim biển xác vẫn còn vương tơ
Như là lần lữa sớm trưa
Kiếp trần gỡ biết bao giờ mới xong
Hoa trôi nước chảy xuôi dòng
Tấm thân chìm nổi đau lòng hợp tan
Nhời xata đã lỗi muốn vãn
Bao năm lưu lạc cơ hàn bấy nay
Một mình riêng trạnh niềm tây
Năm canh thao thức bấy chầy nhớ mong
Mong sao rạn ánh vùng đông
Nước non hai chữ trùng phùng hồi gia.

● Mùa đông 1992
Hội viên Hội Cao Niên
Nguyễn Tiến Vinh

Gợi nhớ, gợi thương!

Những người làm văn hóa nghệ thuật không một ai quên ca ngợi quê hương của mình, tình quê hương làng mạc, tình yêu lứa đôi phẳng phất nổi trôi nhớ thời trai trẻ... Vốn là đề tài muôn thuở của thi ca nó quen thuộc đến nỗi đối với mỗi người mới cầm bút rẽ hướng nào cũng dấu chân của người đi trước, đôi khi không tránh khỏi chuyện dẫm phải vô tình. Văn chương không nhất thiết người đi sau phải đứng trên vai của người đi trước. Những hòn núi vẫn có trước mặt, nhưng chúng ta cũng có thể vui sướng khi là dòng suối hoặc bãi cỏ thành thơ...

Cũng có những tâm hồn đồng nhạc điệu, nhưng đã bị chế độ cai trị lợi dụng. Dĩ văn tải đạo - phải đúng đạo!!.

Từ ngày bọn Việt Cộng cướp đất Việt tự do biến toàn thể trong thiên đường máu. Dòng thơ văn phục vụ cho chế độ nhằm nhào trộn, bưng bít thô lỗ, đã lỗi thời. Khi làn sóng người Việt tìm tự do ra hải ngoại ồ ạt. Thì khoảng gần mười năm qua chúng lại tung ra thị trường “chiêu” mới, từ sáng tác đến làm “nghệ thuật sao lại” những bài thơ, bài hát muôn thuở ca ngợi tình quê hương, tổ quốc. Dùng thơ văn “gợi nhớ, gợi thương” để che chắn cho một nước cộng sản đồi trụy. Chúng ta thử đọc bài thơ sau đây của Đỗ Trung Quân:

*“Quê hương là chùm khế ngọt
Cho con trèo hái mỗi ngày
Quê hương là đường đi học
Con về rợp bướm vàng bay*

*Quê hương là con diều biếc
Tuổi thơ con thả trên đồng
Quê hương là con đò nhỏ
Êm êm khuya nước ven sông*

*Quê hương là cầu tre nhỏ
Mẹ về nón lá nghiêng che
Quê hương là đêm trăng tỏ
Hoa cau rụng trắng ngoài thềm*

*Quê hương mỗi người chỉ một
Như là chỉ một mẹ thôi
Quê hương nếu ai không nhớ
Sẽ không lớn nổi thành người”.*

Bài thơ “gợi nhớ, gợi thương” rất rung cảm lại nằm trong tính tư tưởng vô nhân của bè lũ Việt Cộng. Bài thơ “Quê hương” mà Giáp văn Thạch đã phổ nhạc và phòng công tác Việt kiều của Cộng sản trung ương ở Hà Nội khai thác làm “nền” cho chương trình phát thanh ra hải ngoại. Chương trình phát đi mỗi ngày vào lúc 22 giờ 30 (giờ Việt Nam) tức là 7 giờ tối ở Âu châu qua trung tâm âm thanh của đài Mat-xơ-va chịu trách nhiệm tiếp âm sang Âu

châu. Kể từ khi Việt Cộng tái bang giao với Trung Cộng. Và ở Liên Xô thay đổi thể chế, không biết trạm tiếp âm rồi sẽ ra sao?

Bài hát “Quê hương” hiện nay cũng đã phổ biến rộng ở trong nước. Các chương trình văn nghệ đều sử dụng bài hát này để mở màn cho phần trình diễn. Ngay những cuộn phim video của tư nhân hay xưởng phim nhà nước cũng bị ngành văn hóa thông tin của chế độ khai thác triệt để.

Sở dĩ bài hát được sử dụng ưu tiên như vậy, là vì bọn Việt Cộng âm mưu dùng “gợi nhớ, gợi thương” để “gợi tiền, gợi hàng hóa và du lịch” của Việt kiều sống ở hải ngoại. Dùng bài hát không mang nội dung màu sắc chính trị, phi thời gian, hòng khóa lấp bộ mặt man rợ. Nhằm lừa bịp những Việt kiều không ý thức. Bởi không xác định lập trường ty nạn chính trị của mình, nên khi nghe tin Việt Cộng rêu rao “đổi mới, tự do” đã vội về du lịch.

Quê hương ta biết bao hình ảnh đẹp đã sẵn có trong tâm hồn trong sáng của mỗi người. Tôi nghĩ, dù có tuyên truyền với bất cứ hình thức nào hay luận điệu nào đi chăng nữa, cũng không lung lạc được tâm hồn của những người Việt chân chính luôn lo nghĩ đến vận mệnh của đất nước. Người Quốc gia vẫn là Quốc gia; thơ vẫn là thơ; bài hát vẫn là bài hát. Mặc dù có ru cảm.

May mắn, mới đây tôi được đọc bài thơ “Quê hương” của nhà thơ, văn Trần Mộng Tú ở báo Pháp Âm số xuân 92 của hội Phật giáo Việt Nam tại Na Uy:

*“Quê hương là con đường cũ
Trời mưa ướt lá me bay
Quê hương sân nhà ai nắng
Hoa bông giấy nhỏ rơi đầy*

*Quê hương là cây cầu khỉ
Khằng khiêu như cánh tay cha
Quê hương gánh hàng nặng trĩu
Mẹ về tất tả chợ xa*

*Quê hương áo bà ba trắng
Khăn lau lệ mẹ vắt vai
Quê hương mồ hôi cha đổ
Cho con miếng ngọt, miếng bùi*

*Quê hương giòng sông trầm lặng
Đợi ai quang gánh qua nhà
Quê hương cánh đồng bát ngát
Đòng đòng lúa đã trở hoa*

*Quê hương là vườn măng cụt
Sầu riêng cha giấu ngọt bùi
Tuổi thơ con ghì vú mẹ
Vỗng đưa ngời giữa ca dao*

*Quê hương là cha, là mẹ
Cho con máu đỏ da vàng*

*Cuống nhau chôn nơi bụi chuối
Nhắc con mãi mãi Việt Nam*

*Quê hương bây giờ xa lắm
Tháng Tư lệ chảy trong tim
Miếng cơm ăn nhờ đắng ngắt
Sầu con, vết cắt còn nguyên.”*

Bài thơ nghe như vẽ lên một bức tranh có hồn có nhạc chứa đựng những tình hoa của đất nước, gom tụ mỗi hình ảnh đẹp, cấu trúc toàn diện mọi sinh hoạt có cảnh có người, một quê hương tiêu biểu. Chắc chắn hình ảnh, màu sắc đó không ngoài Việt Nam quê mẹ thương yêu của chúng ta.

Có ai đọc bài thơ trên mà không thấy nơi chốn quen thuộc đã bắt gặp, đã thụ hưởng, đã san sẻ, chia sẻ ngọt, bùi và để trần trở khi đổ giấc ngủ và luyến nhớ những lúc đi xa. Một quê hương ấm êm thuở thanh bình, quê hương tự hào tuyệt vời của chúng ta đó.

*...“Quê hương bây giờ xa lắm
Tháng Tư lệ chảy trong tim
Miếng cơm ăn nhờ đắng ngắt
Sầu con vết cắt còn nguyên.”*

Ôi, cũng vì bọn Việt Cộng ác ôn đầy xẻo quê hương tan nát. Chúng đón nhận chủ nghĩa ngoại lai vô thần xóa mờ hình ảnh đẹp của quê hương. Một nước Việt Nam có truyền thống dân tộc hào hùng, có nền văn hóa lâu đời của tổ tiên để lại. Một dòng lịch sử gần 5000 năm xây dựng và bảo vệ đất nước. Một nước Việt Nam không ngoại lai, tôn trọng luân thường đạo lý, tự do tín ngưỡng trong hồn dân tộc.

Nhưng quê hương vẫn sống trong lòng của chúng ta. Chúng ta phải có bốn phận và trách nhiệm bảo vệ di sản quý báu đó. Không một ai có quyền băng hoại sản phẩm tinh túy của quốc gia mà tổ tiên đã đổ xương máu gây dựng nên.

Bài thơ “Quê Hương” của Trần Mộng Tú cũng là chất ngọt, cũng là chất liệu... tổng hợp thành bài ca, càng “gợi nhớ, gợi thương”. Chúng ta cứ ngâm, cứ hát thật thoải mái, cứ gởi hồn mình thanh thoát về tận quê hương. Để rồi tự quyết định vận mạng của quê hương.

*...“Quê hương là cha, là mẹ
Cho con máu đỏ da vàng”...*

Quê hương của chúng ta, có anh, có chị, có tôi và tất cả của Việt Nam thương yêu muôn đời. □

Nguyễn văn Cường

Vài nét nhỏ về Lý Tống

Tôi đọc ở trang thời sự báo Vượt Sóng có đăng bài gương anh hùng của cựu trung úy Lý Tống, một chiến sĩ Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa. Tôi sức nhớ lại người anh hùng này đã được thân nhân tôi kể lại lúc cùng ở trại tập trung A30 tỉnh Phú Khánh.

Sáng ngày 05/04/75 con thần sắt của Lý Tống bị thương sau khi đã hạ hai chiếc xe tăng của địch thuộc đơn vị phòng không của sư đoàn K.10 tại ngay đình Khánh Thọ (khóm Hòa Diêm, phường Cam Thịnh, quận Nam, thị xã Cam Ranh). Và Lý Tống đã nhảy dù ra khỏi chiếc A37, anh đáp xuống một đám míaa cạnh núi Hòn Qui, còn chiếc chiến đấu cơ đã chúi sâu xuống giữa địa cá măng của ông Mười Thắng cách thị xã Cam Ranh khoảng 1km về hướng Đông Nam.

Lý Tống đã bị bộ đội Việt Cộng bắt. Và khi cướp xong toàn đất nước anh cũng bị dồn vào trại Lam Sơn (Ninh Hòa). Qua ba tháng thanh lọc và xếp loại. Thành phần “ngụy quyền” thì chúng đưa về trại tập trung A1 Đồng Giăng (Diên Khánh), còn “ngụy quân” chúng chuyển đến trại A30 (Tuy Hòa). Đến cuối năm 1976 thì chúng dồn “ngụy quyền” và “ngụy quân” cùng ở chung trại A30.

Trong thời gian làm tù mất nước, Lý Tống cũng như các bạn đồng cảnh ngộ đều bị ăn chay vì thật sự tù chỉ được ăn ít cơm độn khoai mì xắt lát với muối trắng và canh nước rau. Nhưng riêng Lý Tống thì ăn chay thật, cho đến cuối năm 1978 thì anh đã “diên”, suốt ngày nói nhảm trong miệng, quần áo vá rêu vãi nhiều màu sắc, lật lá rừng, rau dại bỏ vào miệng nhai rồi nuốt luôn. Bọn giám thị và quản giáo đã xác nhận anh “diên” nên chúng chuyển anh từ đội nông nghiệp qua đội trồng rau xanh rồi để mặc anh. Chúng chẳng cần đưa anh đi bệnh viện hay ngó ngàng gì đến anh nữa.

Sáng chủ nhật ngày 12/7/80, căn nhà giam A2 vẫn bình thường cho đến lúc keng báo thức tất cả phải dậy xếp mùng mền rồi điểm danh. Lúc này mới phát hiện Lý Tống “còn ngủ” với mền đắp lên những hộp gỗ và gối (để ngủ trang). Thì ra Lý Tống đã chui xuống hầm ngăn vệ sinh và đào tường ra ngoài rồi vượt qua ba lớp rào kẽm gai kiên cố tẩu thoát — Khi ra được nước ngoài anh đã viết thơ về “thăm” ban giám thị trại.

Kỷ niệm khó quên trong những năm đầu Lý Tống “chưa diên” anh đã thường tâm sự với đồng đội thân quen và lúc nào cũng đưa đề tài gian ác của bè lũ Việt Cộng ra “hâm nóng” để gây căm thù. Nhất là vào dịp xuân, ban giám thị trại thường tổ chức cho mỗi đội làm bích báo, nội dung ca ngợi chủ

nghĩa cộng sản và đánh giá tư tưởng cải tạo của mỗi “trại viên”. Tết năm 77, Lý Tống thay vì viết bài ca ngợi anh đã chửi thẳng chế độ. Lẽ dĩ nhiên bài đã không sử dụng mà anh còn bị bắt làm kiểm điểm và áp dụng kỷ luật nặng (lưu hồ sơ). Bài thơ mang tựa đề “Cuộc Hóa Thân Mùa Xuân”:

*Có thể nào ca ngợi mùa Xuân
Khi con tim ta không hề rung động?
Có thể nào nói đến ngày mai
Khi hôm nay ta quên mình đang sống?*

*Mùa Xuân — Ngày mai
Ta — Hôm nay*

*Có thể nào cầu được cây
Khi những rễ cây không tự mình vươn
đi tìm mạch sống*

*Và người!
Một bọn người vong thân*

*Có thể nào rửa hết được vết nhơ
Trong đâu những con-vật-người hèn hạ
Có thể nào soi sáng được lương tri
Cho người — kẻ mong suốt đời quý lụy.*

*Phải lược vào nước sôi
Phải tắm lửa nắng mưa dầm*

*Như cuộc hóa thân
Của đời hạt lúa*

*Phải tằm lấy cớ
Phải nhổ tróc da đầu
Phải nhận xuống bùn sâu
Như nhánh mạ non
Để đâm xanh
Những nhánh lúa trở*

*Có hạnh phúc nào không vươm lên
từ đau khổ*

*Và thăng hoa nào... không tổn thương?
A30 / xuân 77*

Trong cuộc tranh đấu chống kẻ thù dân tộc. Chúng ta dù nam hay nữ cũng đều có bốn phận và trách nhiệm chung. Chúng ta chưa làm được việc lớn. Lý Tống đã làm được mặc dù chưa thành công. Vậy chị em chúng ta hãy luôn cầu nguyện cho anh vượt qua tất cả tai nạn trong ngục tù cộng sản. Và ngày hòa bình chúng ta cùng với anh chung sức xây dựng đất nước. □

● Dư thị Hoài Thanh

Niềm tin hạnh phúc

*Cánh hoa rìng anh cài lên mái tóc,
Đợi thanh bình sẽ gởi tặng người yêu.
Trời vào thu lá vàng ủa rụng nhiều,
Nơi hải ngoại đêm ngày anh mong đợi.
Trời Âu Á nẻo quan hà diệu vợi.
Giữ lòng son anh vẫn đợi ngày mai,
Đêm từng đêm anh thức suốt canh dài,
Trong tâm trạng luôn vẫn mang hoài bão.
Giọt sương rơi như giọt sầu ảo não
Buổi dâng trình anh khẩn nguyện hoàng thiên
Về Việt Nam thăm em gái ngoan hiền
Từ thuở ấy đã ghi nhiều lâu luyến,
Mãi trông đợi người anh xây cuộc chiến
Mong anh về, anh kể chuyện chiến binh
Bao nhiêu năm anh đầu dải phong trần?...
Buổi dưng quân nhớ viết lời tâm sự,
Gởi về em với tất cả niềm tin
Và mai đây khi đất nước thanh bình,
Ôi! Tay bắt mặt mừng chung hạnh phúc.*

● Bạch Tùng Linh

Thơ Bút Tre

Có một thời gian, không hiểu vì sao Bác bỗng nổi chứng, trở mặt hồ hững hờ với cả chị Bình lẫn chị Định. Trái lại, bác hay vồn vã với đồng chí Trường Chinh, tức Đặng Xuân Khu, mỗi khi đồng chí này đến tư dinh thăm bác. Người ta thường thấy bác và đồng chí Khu hay hện hò, lén lút đi lại, thì thăm to nhỏ điều gì đó coi mò rất thâm tình. Để ý một chút nữa, người ta khám phá ra lúc này bác hay... ngựa(!) hơn thường ngày. Quần áo bác màu mè sặc sỡ hơn mọi hôm. Đáng nghi hơn nữa là giọng nói của bác đột nhiên trở nên the thé, lối nói chuyện của bác yếu điệu hơn, cách đi đứng uyển chuyển, mềm mại hơn. Khi nói thường bẻ người qua lại, then thùng, mắc cỡ trông rất dễ... nổi gai ốc. Lại một điều là ánh mắt của bác nhìn đồng chí Khu rất tha thiết và mỗi khi có ai nhắc đến tên đồng chí ấy, lúc không có mặt đồng chí, thì ánh mắt bác bỗng trở nên xa vắng, mơ màng, như nhớ thương một người nào đó xa xôi lắm!

Vì không biết bác bị bệnh gì, cả bộ chính trị phải họp hành thâu đêm suốt sáng để tìm giải pháp cứu nguy cho bác. Đồng chí bác sĩ Tôn Thất Tùng được triệu đến để giao phó công tác tìm ra căn nguyên chứng bệnh lạ đời của bác. Sau một thời gian dài để hết tâm trí tìm hiểu và khám xét, đồng chí bác sĩ vẫn không sao tìm ra được căn bệnh dị hợm của bác. Cả bộ chính trị lo âu khôn tả, vì bệnh của bác càng ngày có mòì trầm trọng thêm hơn. Bây giờ, bác đã ra lệnh cho đồng chí Khu vào ở hẳn, sớm hôm bầu bạn với bác. Công tác cách mạng, bác không lo. Sự nghiệp cách mạng, bác không màng. Cả ngày bác chỉ biết lục đục trong nhà bếp, quanh quẩn trong phòng ngủ, hú hí với đồng chí Khu thôi.

Đã lấy của bác cả chục lít máu để thí nghiệm mà vẫn không sao đoán được bệnh tình của bác, đồng chí bác sĩ buồn rầu vô hạn. Lật tìm gần hết hồ sơ bệnh lý của bác, với hy vọng tìm ra chút manh mối, nhưng đồng chí bác sĩ ngày càng thất vọng, vì bác hoạt động bí mật quá, thay tên đổi họ lia chia nên giấy tờ bị thất lạc gần hết. Trong chồng hồ sơ bệnh lý của bác, mà đồng chí bác sĩ hiện có trong tay, chỉ xoay quanh một số bệnh ngoài da như: Hoa liễu,

mồng gà, lậu, v.v... mà thôi, chứ tuyệt nhiên không đá động gì đến căn bệnh kỳ cục của bác bấy giờ cả. Thất vọng tràn trề, đồng chí bác sĩ đứng dậy định bỏ đi nhưng vừa dợm mình đứng lên, một tờ giấy nhỏ trong chồng hồ sơ chợt rơi ra. Đồng chí bác sĩ cúi xuống lượm lên. Hàng chữ trong tờ giấy làm đồng chí bác sĩ chú ý. Gắn lại cặp mắt kiếng, đồng chí tò mò đọc:

*Cụ phó bảng Nguyễn Sinh Sắc
Để con rấn mắc tên là Sinh Cung.*

Quái lạ! Ai mà dám hỗn láo chưởi bác rấn mắc vậy cà. Đồng chí bác sĩ đọc tiếp:

*bác Hồ thuở nhỏ chân trâu
Lớn lên chơi đại bị Tàu bắt giam.*

Trời đất! Đến nước này thì hết thuốc chữa rồi. Bí mật quốc phòng mà dám ngang nhiên nói khơi khơi vậy sao. Kẻ nào lớn mật quá vậy cà. Để thử coi câu thơ cuối còn bật mí chuyện động trời nào nữa không:

*bác Hồ khoe bác có kinh
Nghiem trong sử sách có mình bác thôi!*

Thiên địa quỷ thần ơi! bác Hồ có... kinh? Vậy mà còn mang đi khoe nữa! Đọc hết câu thơ đồng chí bác sĩ mới thở phào nhẹ nhõm vì biết mình hiểu lộn. Thật ra đó là một câu thơ Bút Tre, có thể trong lúc quá chén, bác ta đã huênh hoang tuyên bố là bác có thật nhiều kinh nghiệm trong sử sách chỉ có một mình bác thôi, chẳng có ai bằng. Nhưng khi được đưa vào thành thơ Bút Tre thì giống như bác có cái mà mỗi cuối tháng chị em phụ nữ chúng ta thường có. Nhưng cũng nhờ câu thơ trên mà đồng chí bác sĩ đã tìm ra căn bệnh của bác. Bác có bệnh hoạn mẹ gì đâu. Chẳng qua bác luyện Tịch Tà Kiếm Pháp nên bây giờ trở thành Nhạc Bất Quần. Nói bóng bẩy là bây giờ bác chỉ yêu có đàn ông thôi, còn đàn bà thì bác chẳng có thèm! Nói nôm na thì bác là bóng lại cái. Hèn gì mà chị Bình với chị Định bị cho de là phải.

Khi khám phá ra căn bệnh của bác, đồng chí bác sĩ càng thêm lo âu. Bệnh gì thì còn có thể chữa được chứ bệnh đó thì bác sĩ

đành bó tay. Sau khi trình bày cho các đồng chí lớn, đồng chí bé trong bộ chính trị nghe xong, đồng chí bác sĩ mới buồn bã kết luận là bây giờ chỉ còn cách đưa bác qua Nhật... thiến cái của nợ của bác, để biến bác thành... bác gái! Nhưng cả Bộ Chính Trị nhao nhao phản đối. Các đồng chí ấy lý luận rằng thì là bác mà biến thành đàn bà thì kỳ cục lắm. Vì nếu là đàn bà thì sẽ không có râu, mà nếu không có râu ai nhận ra bác nữa! Đi ra ngoài đường lỡ ngó cái mặt lác cắc, con nít ngó thấy nó... bẻ hội đồng thì còn gì là cuộc đời trinh trắng của bác nữa! Và bài hát "Xin bác Hồ cho chúng cháu xin một cái râu..." sẽ không còn giống ai! Không được đâu là không được đâu! Sông có thể cạn, núi có thể mòn, song chân lý đó không bao giờ thay đổi!

Cãi qua cãi lại một hồi vẫn không đồng ý được gì. Cuối cùng cả Bộ Chính Trị phải nhờ đến nhà thơ Bút Tre. Vì tình quen biết bác bấy lâu, có thể dùm câu thơ nổi tiếng của mình khuyên giải bác được không. Vừa nghe trình bày xong, Bút Tre hăng hái nhận lãnh trách nhiệm liền. Ngay chiều hôm đó, Bút Tre đến tư dinh của bác, nhờ người làm trong dinh chuyển một câu thơ Bút Tre vào cho bác. Câu thơ như sau:

*Có tin đồn bác homo¹
Với đồng chí Đặng Xuân Khu Trường Chinh²*
(Bí chú: 1. bóng lại cái; 2. Trường Chinh)

Bác Hồ đọc xong câu thơ giận lắm. Homo hay không với ai là quyền của bác. Đụng chạm đến quyền lợi của ai đâu, mà đồn bậy đồn bạ vậy. Bác cho vời Bút Tre vào dưới trướng, bắt phải làm một câu thơ trả đũa lại tin đồn trên. Bút Tre chỉ chờ có thế:

*Bác Hồ đâu có homo
Với đồng chí Đặng Xuân Khu bao giờ!*

Bác Hồ đọc xong, gật gù nhưng vẫn chưa hài lòng. Bút Tre làm tiếp:

Nhỏ to bàn chuyện đại sự^{}
Chớ đâu bác có homo với Chinh!*

(Bí chú: * đại sự)

Và để giải thích rõ ràng quan hệ giữa bác với đồng chí Khu, Bút Tre tiếp:

*Đặng Xuân Khu tự Trường Chinh
Là đệ tử ruột của Hình Chí Mồ!*

Bác Hồ đọc tới, đọc lui mà vẫn không hiểu Hình Chí Mồ là thằng... chó chết nào. Khi được giải thích đó là tên của Bác nói lái lại cho vần với câu thơ. Bác giận lắm mới la lên như vậy: Mồ với rửa gì, chú mày bây giờ làm thơ tệ quá ghen. Tổ cha nó! Giải thích làm quái gì. Thằng nào đồn tao homo với thằng Chinh, bắt bỏ tù thấy mẹ nó tao! Bút Tre chớp ngay câu nói bất hủ của bác, làm liền:

*Thằng nào đồn tào homo
Tổ cha nó! Bắt bỏ tù thấy mẹ!*

Không hiểu có phải vì những câu thơ Bút Tre làm bác hồi tâm suy nghĩ, thấy việc làm của mình kỳ cục thiệt, nên từ đó bác lần lần thay đổi cách sống. Bác đuổi đồng chí Khu ra khỏi nhà và kêu chị Bình với lại chị Định vào làm việc với bác. Chị Bình với chị Định cảm động lắm, mới giơ tay lên thề là trên đời này hai chị chỉ biết có mỗi mình bác Hồ mà thôi. Bút Tre nghe vậy mới gởi đến hai chị câu thơ sau:

*Chị Bình với lại chị Định
Hai chị đều khoái bác Hình Chí Mồ.*

Tuy nhiên không phải khoái rồi bác muốn biểu hai chị làm gì cũng được. Có những lúc nói mà hai chị không nghe, bác giận lắm mới... Bút Tre thấy vậy, ra câu thơ sau:

*Mỗi khi nói chị không nghe
Bác giận lắm, bác bèn... đề chị ra!*

Bác đề chị ra đây là để nhổ tóc bạc cho chị, chứ không có làm chuyện gì bậy bạ đâu. Bà con cô bác đừng có nghĩ bậy mà tội cho bác.

Trở lại chuyện con cu của bác và cái nón của chị Định. Một hôm cầm cu đi ra đường thì thấy chị Định đội nón đi tới. Bác mới khen cái nón của chị đẹp quá. Lịch sự có thừa, chị Định mới khen lại con cu của bác. Bút Tre ứng khẩu liền câu thơ sau:

*Cái nón ¹chị Định đẹp ghê!
Bác Hồ ngó thấy còn mê nói ài²!
(Bí chú: 1. nón = nón; 2. ài = ai)*

Đó là câu khen tặng của bác, còn câu của chị Định như sau:

*Con cu của bác đẹp ghê!
Chị Định ngó thấy còn mê nói ài!*

Sợ khen như vậy chưa bày tỏ hết lòng ngưỡng mộ của chị, chị Định mới nhào đến

vuốt ve, nựng nịu, hun hít, bông ảm con cu của bác. Bút Tre ghi liền vào giấy:

*Con cu bác đẹp vô cùng
Cháu rờ, cháu vuốt, cháu hun, cháu bông.*

Không những các chị thương mến cu của bác, cả đến mấy anh bộ đội cũng yêu quý cu bác không kém. Để diễn tả sự thương mến của các anh dành cho cu bác, Bút Tre có câu:

Trên đường kháng chiến gian khổ
Có con cu của bác Hồ cũng vui!
(Bí chú: * gian khổ)*

Sau trận Mậu Thân thất bại, bác giận quá học máu mồm mà chết. Vừa nghe tin dữ, Bút Tre chạy vào thấy bác nằm cứng đờ trên giường. Thảm quá, Bút Tre òa khóc văng ra câu thơ như vậy:

*Hôm qua còn sống sờ sờ
Mà nay bác đã cứng đờ cái mình.*

Câu chuyện về thơ Bút Tre còn nhiều và dài. Xin hẹn quý độc giả vào dịp khác. Để kết thúc phần thơ Bút Tre kỳ này, xin cống hiến bạn đọc Na Uy câu thơ của Bút Tre sau khi vừa thăm lăng bác xong:

*Vào thăm lăng bác âm u,
Các chị bộ đội ngả mũ ra chào.
(Bí chú: ngả mũ)*

Nguyễn thị Mọt Ruồi

Từ chồn đẻ ra chó

Sao búa liềm cắm ở đâu
Loài người hóa ngựa trâu ở đó!
Giữ địa ngục có bày chó:
- Công an, thuế vụ, kiểm lâm...
Một lũ hung thần
Lột da dân chẳng phân nghèo khó
Người lại người chết như cỏ
Từ trại tập trung đến kinh tế mới - rừng sâu...
Lúa gạo... có ở đâu
Chúng truy thu đến đó.
Chuyện ác dù to, dù nhỏ
Cũng đều xảy ra từ cờ đỏ sao vàng.
Đất nước làm than
Cũng từ lúc chồn đẻ ra lũ chó!!

• Hàn thị Băng Giang

Vô hạnh

Anh làm hại đời tôi,
giết cả một đời tôi mà lại ngạo ngược nói:
“Tôi không làm hại, chỉ làm xáo trộn cô!”,
như lưỡi dao chém tan nát lòng tôi,
miệng lưỡi con người anh thật quả ư quá ác độc!

Nung nấu, tiềm ẩn trong tâm can, uất hận trào hét lên mấy lời đó qua ác mộng khủng khiếp mà Phương chỉ muốn giết chú — Lối xưng hô trong gia đình — nếu như giết người mà không chịu tội.

Được bảo lãnh qua sum họp với vị hôn phu. Nói rõ hơn là người chồng danh nghĩa trên giấy tờ. Vì nàng đã không ngại tốn kém lo cho bằng được tấm giấy hôn thú để có lý do xuất ngoại càng sớm càng hay. Như đợt tỉnh cơn mê, ngày mong đợi đã đến.

Rời phi cơ, hơn lúc nào hết, nàng quá hồi hộp qua nhịp tim dồn dập. Chỉ lát nữa thôi, nàng sẽ hội ngộ cùng ba má, em gái và nhất là người chồng mong chờ. Hơn hai năm dài dang dở xa cách nửa vòng trái đất, gặp ba má và em, nàng mừng mừng tủi tủi ôm hôn đến rơi lệ. Vẫn chưa đủ theo mong muốn, nàng nhón nhác nhìn quanh, toàn người Âu và mấy người Nhật, không ai đến với nàng nữa. Thế là hết, nàng băng khuông thắc mắc khó hỏi nên lời.

Qua mấy ngày nữa vẫn chưa gặp chồng, nàng băn khoăn... rồi được dẫn đến nhà với sự tiếp đón không mấy vồ vập, qua lời thăm sức khỏe thường lệ với chuyện thời tiết nơi đây: Hai phần ba thời gian trong năm âm u lạnh lẽo tiêu điều, tuyết rơi gió hú... Chuyện băng quơ thế thôi, không lời hứa hẹn.

Cả gia đình chỉ gồm có ba má và em, nay thêm nàng, tất nhiên vui hơn trước. Không ai biết rằng nàng đang âm thầm sầu muộn về người mong chờ không hề lai vãng. Nàng tự coi như bị bỏ quên hay đúng hơn bị bỏ rơi. Tuy nhiên nhà có khách luôn, nên vẫn vui vẻ ấm cúng. Đặc biệt có người khách trẻ luôn qua lại mà ba má coi như em và bảo các con kêu bằng chú. Người chú này tỏ ra thân mật ngay hôm nàng tới phi trường. Chàng được yêu cầu mang máy ảnh chụp lia lịa, nên lúc đó, nàng đã lầm tưởng chàng là nhà báo. Thường chú nhờ má mỗi khi đi chợ mua dùm kí giá đậu, vài quả cam... Được biết chú sống độc thân và mệnh danh là Tý Mì Gói, do chú thường dùng tiện hơn nấu cơm với thức ăn.

Ngày qua ngày coi như bình thường với

ba má và em, nhưng một vài lần nàng cảm thấy có gì khác khác, do chú gần gũi thân mật hơn. Nàng coi như tạm an ủi, vui vui, tạm quên khổ tâm âm thầm gặm nhấm trong lòng. Thế gì cái gì đến phải đến. Chú Tý đã cố tình giăng lưới tình. Và nàng, trong lúc hoang mang về tình duyên đã ngã vào. Tình yêu chớm nở, đã thay thế ai kia dứt khoát dời đi nơi khác xa xôi, đông vui hơn. Thế là không còn vương vấn. Khi chỉ có hai người, họ gọi nhau bằng anh em. Có

những ngày nghỉ, nàng lén lút đến với chàng mà nói dối là đi thăm cô bạn xa. Tình trạng vậy kéo dài cả mấy tháng. Cuối cùng hai người tính đến chuyện thú thực với ba má, rồi Tý chính thức đến xin cầu hôn. Ngạc nhiên trong giây lát, ba nàng nghiêm nghị nói sẽ cho biết ý kiến sau. Kéo dài cả tháng vẫn chưa nhắc nhở đến. Tý đến năn nỉ:

— Chúng con tha thiết yêu nhau, tưởng như trên đời không ai yêu nhau hơn nữa.

Vốn con người thật thà, có lúc nàng vô tình cho Tý biết điểm yếu của ba nàng. Tý mách khéo lợi dụng làm áp lực để đi đến kết quả, nhưng ngược lại ba má nàng coi đó là lưu manh và quyết định không chịu gả con cho Tý. Ba má nàng nói Tý là người vô hạnh, sống giả dối bề ngoài, qua mấy việc hợp tác. Để cho con gái nản lòng, ông cho biết con người lằng nhằng gây tai tiếng

nhieu, chim cả vợ người ta, bạn bè lánh xa, mấy đời vợ và đã có hai con. Đã đau khổ thất vọng, nay lại đến tuyệt vọng, nàng như mất hồn, lơ là ăn uống. Thời buổi này mà còn phong kiến, nàng nghĩ, ở xứ này yêu nhau tự do, cả đến chung sống với nhau cũng tự do luôn. “Sambo” mà! Không do dự gì nữa, theo dự đoán, nàng quyết định cuốn gói theo chàng, sau khi để lại bức thư tạ tội bất hiếu với ba má. Dĩ nhiên nàng đầu dăm về nhà nữa. Lâu lắm, họa hoằn, lúc ba nàng vắng nhà, nàng lén về thăm má, khóc nức nở van xin rộng lượng trước sự đã rồi. Lâu rồi ba nàng cũng nguôi ngoai và bảo phải đi lễ nhà thờ. Mặc dù ông thừa hiểu sống lỏng bông buông thả quen, có theo đạo nào đâu, nhất là đã được người rồi thời dù

Cúi đầu lạy chúa ba ngôi,
Tôi lấy được vợ, tôi thôi nhà thờ.

Chàng chỉ xin được tổ chức tại nhà nàng bữa tiệc vui mời đông đủ bà con bè bạn rồi sẽ tổ chức riêng tại nhà mình. Ba má nàng không chịu. Thế là nàng không ngần ngại cắt đứt liên lạc gia đình, hy sinh bỏ cả đạo, miễn hai người sống trong hạnh phúc. Chàng ngọt ngào: “Không có chuyện chồng chúa vợ tôi”. Nàng rất chịu chồng, kể cả lúc chàng thất nghiệp. Nàng bỏ cả tiền riêng lo cho hai người.

Không bao lâu sau Tý đổi tánh. Có lần, đang vui gãi lưng cho chàng, vô tình nàng để nhẩn làm sụt lưng chàng, chàng nổi giận, bóp dẹp nhẩn và chiếc lác mà em nàng tặng nhân dịp đi nghỉ hè ở Tây Ban Nha về. Tưởng lúc thất nghiệp chàng dễ quạu quọ, nhưng ngay sau khi chàng có việc làm mới khá hơn, nàng thấy chàng càng lúc càng thay đổi tệ hơn. Về đến nhà chàng thường hầm hầm nét mặt, gắt gỏng kiểm chuyện này nọ làm nàng khổ tâm. Chỉ dẫn cho vợ học, thường không quá năm phút đã nhiech mắng:

— Cô giáo gì mà dốt thế!

— Tôi dốt vì được ông thầy là đáng siêu sư phạm. Bỏ qua bài học hôm nay mà bắt tra, viết từng chữ ở bài học cũ năm ngoái, nàng trả lời.

— Tại cô lười, chàng đỏ mặt bảo chữa:

— Hay anh hất hủi hành hạ tôi mà như vậy, nằng trả đũa.

— Cô về nhà cô đi. Tiêu của cô mỗi tháng 1.000 đồng, tôi sẽ trả dần làm 18 tháng, chàng lớn tiếng hét lên.

Lại lúc khác, chàng quăng quần áo của vợ ra khỏi tủ, để nàng ra khỏi nhà ngay. Nàng chỉ biết khóc tức tức, nhất định không chịu đi, mà đi đâu bây giờ? Đối chiến lược, chàng nhỏ nhẹ: cô cứ về nhà cô đi, tôi sang thăm cô trở lại. Cô cứ khóc lóc không chịu rời ở nhà luôn. Nàng biết đó chỉ là cách đuổi khéo, uất ức nàng uống thuốc ngủ tự tử. Không đủ liều, nên nàng chỉ ngủ mê man thôi.

Nàng đã trót hy sinh tất cả để theo chàng. Nàng như hiện đang sống trong tù không lối thoát. Nàng nghĩ đến lời ba má nàng nói chàng là người vô hạnh. Nhưng nàng vẫn hy vọng rồi đây chàng sẽ hồi tâm. Là người đàn bà Đông Phương hiền hòa, tính tình què mùa, cho sự thay vợ đổi chồng có hay ho gì, nếu không nói là xấu xa. Nhất là nàng tự nguyện cưỡng lại lời ba má, trao thân cho chàng. Nàng ăn ngủ không yên, người hốc hác ốm dần. Thường phải đi với chồng, nàng cần trang điểm, chải chuốt diêm dúa, để tỏ ra họ đang hạnh phúc. Nhưng không sao dấu được vẻ tư lự dăm chiêu. Thấy vậy, có bà, thuộc đàn chị, thân mật hỏi han. Nàng đành thú nhận đang sống nhục nhã. Tất cả chỉ là bề ngoài giả tạo. Khi hỏi lấy nhau đã có hôn thú chưa, nàng chán chường đáp:

— Có hôn thú rồi, khi người ta muốn bỏ vẫn bỏ.

Một bà khác an ủi:

— Vợ chồng bất hòa là thường, như anh chị vậy!

Cho đến ngày chàng được lệnh đi công tác khá lâu ở nước ngoài ăn lương đô la, chàng kênh kiệu tự hào cho là vinh dự, gặp ai cũng hớn hờ khoe khoang. Chàng nghiêm chỉnh báo vợ: cô là vợ tôi nên tôi giao sản sóc ông già của tôi, nếu không tôi nhờ người khác. Cô được ủy quyền lãnh tiền cũng như thanh toán các giấy tính tiền trong suốt thời gian tôi vắng mặt. Thỉnh thoảng chàng viết thư về thăm bố và vợ khuyến khích làm tròn nhiệm vụ giao phó. Còn gì vui hơn nữa khi nàng nhận được thơ:

“Phương yêu quý của anh!

Anh biết rằng xa anh, em buồn lắm. Anh cũng nhớ em vô cùng, em biết không? Em là người vợ yêu quý của anh, nhỏ bé, yếu đuối và yêu anh bằng tâm tình nồng nàn. Những ngày tạm xa nhau này làm anh càng thương nhớ em hơn. Em chắc đã nghe câu “gái có công, chồng chẳng phụ” phải không? Anh mong rằng sinh hoạt hằng ngày của em trong những ngày vắng anh không đến nỗi buồn tẻ hoặc nặng nề. Khi anh về, anh sẽ đền bù cho em thật nhiều. Và tạo sự nghiệp cho hai đứa mình ăn ở cùng nhau đến bạc đầu răng long, em nhé!

Phương em, yêu quý vô cùng của anh.

Anh mong rằng hai đứa mình sẽ gặp nhau trong những giấc mộng thật đẹp. Chắc em đã nằm mơ thấy anh rồi, có điều anh vẫn chưa mơ thấy em, đáng tiếc!...”

Tuy nhiên nàng cũng không hẳn vững tâm tin tưởng ở con người đi đến đâu cũng lập “thành tích trắng hoa” đến đó. Đến ngay trước đây, khi đi Stavanger, chàng than không quen biết ai. Vậy mà chỉ mấy ngày cũng quơ được một đào cũng tên Phương, theo thư và hình ảnh sau này gửi về. Sau sáu tháng công tác chàng về. Nàng bình tĩnh, coi như không có chuyện gì xảy ra, dù biết trước có “mèo” về theo. Up up mở mở, biết không dấu diếm được, chàng nói:

— Tôi lo cho cả hai người.

Nàng nghĩ thầm: “Hay hai người lo cho một. Hạng người sống vô trật tự, bừa bãi,

lá mặt lá trái, vốn nợ nần như chúa chổm”. Nàng kia đặc biệt nhân nhượng cho nàng bốn ngày một tuần. Dĩ nhiên nàng đâu có chịu. Cực chẳng đã, nàng đành thổ lộ hết đau khổ với mẹ. Hồi hận trở về gia đình với nước mắt tràn trề. Không biết ngày mai ra sao.

Thật uống phí cả đời sau hơn ba năm chung sống làm mọi không công, lại mất thêm tiền. Đau đớn thấm thía về điều vô hạnh mà ba nàng nói ra, đã thể hiện nguyên tính ở con người nàng trót mù quáng mê lầm...

Xuân Lai

Đêm buồn nhớ mẹ

*Đêm tịch mịch lệ tuôn trào xuống má,
Khuya đêm nay đen tối quá mẹ ơi.
Tiếng côn trùng rên rỉ khắp mọi nơi,
Cảnh hoang vắng lòng con buồn tê tái.*

*Con còn nhớ mười mấy năm trở lại,
Vui sum vầy hạnh phúc với mẫu thân,
Rồi bây giờ con nuôi tiếc bằng xương,
Khi chợt nhớ mẹ con chửi đã thán*

*Một tiếng thán hồn con như tàn mác,
Lá vàng rơi dào dạt giữa dòng sông
Cuộc thăng trầm có phải tự hóa công?...
Hay tại cơ cấu tạo rồi phụ rầy.*

*Tiếng súng kia âm vang còn vang dậy,
Lòng căm thù sôi sục ở trong con.
Trên bàn linh bóng mẹ hiện vẫn còn,
Đang phảng phất mùi hương dây tang tóc*

*Mẹ ơi! Mẹ, nhiều đêm con chợt khóc,
Nhớ mẹ hiền lòng lở vết thương đau.
Mẹ Việt Nam có linh hiển nhiệm màu,
Nhìn đoạn trẻ đang bồng bênh đất khách.*

*Chung con nguyện mai đây về phục quốc,
Cứu đồng bào và nhìn lại nước non.
Khúc ruột quê hương, tim máu, lòng con,
Xin khấn nguyện lời thề dâng hiến mẹ.*

● Bạch Tùng Linh

**Sổ
tay**

**Thụy
Điển**

Thụy Điển đang vào mùa thu. Mùa của suy tư, lãng mạn. Những cơn mưa nhỏ cứ kéo dài rả rích. Gió lộng làm bạn cảm thấy lạnh và băng khuâng hơn.

Mùa Thu với trần mây xám giăng thấp. Với khu rừng thay màu áo. Với những liên tưởng đến một thời thơ ấu nào đó trong bài văn cảm động lòng người: “TÔI ĐI HỌC” của Thanh Tịnh: “Hằng năm, cứ vào cuối thu, lá ngoài đường rụng nhiều và trên không có những đám mây bàng bạc, lòng tôi lại nao nức những kỷ niệm hoang mang của buổi tựu trường...”

Trong âm vang gợi sâu, gợi cảm như thế, nền kinh tế Thụy Điển đang đứng trước một “ngã rẽ tâm tình” cực kỳ hỗn loạn. Tháng 9/92, Thống đốc ngân hàng quốc gia đã tăng tiền lãi cho các ngân hàng vay đến 75%. Một ngày sau, tư bản ngoại quốc ào ạt tuôn vào Thụy Điển. Nền kinh tế đã được cứu nguy. Nhưng chỉ một tuần sau đó, đồng bạc Thụy Điển lại mất giá. Giống như bị “hấp tinh đại pháp”, kinh mạch kinh tế bị tấn loạn. Thống đốc ngân hàng quốc gia phải vội vã sử dụng tuyệt chiêu: tăng tiền lãi cho các ngân hàng vay lên một con số kỷ lục: 500% (!). Nhờ vậy mà kinh mạch lại tạm điều hòa. Và hiện nay tiền lãi đang giảm xuống còn 15,5%.

Nhờ kinh tế suy thoái trầm trọng mà chính trị được “trăm hoa đua nở”. Các lãnh tụ đảng đã có được những cái bắt tay thân mật, nồng ấm và thông cảm hơn. Thủ tướng Carl Bildt (M = Moderat) và cựu Thủ tướng kiêm lãnh tụ đảng đối lập Ingvar Carlsson (S =

Vượt Sóng vượt biên!!!

Độc giả của Vượt Sóng ở Thụy Điển từ lâu vẫn chịu cảnh “vợ lẽ nằm không”, nay không chịu nổi nữa nên đã vùng lên xin Vượt Sóng một miếng đất cắm dùi. Vượt Sóng hoan hô hết mình và biết đâu Vượt Sóng mai đây không chỉ là cơ quan ngôn luận của hội Người Việt Ty Nạn tại NA UY mà sẽ thành cơ quan ngôn luận của người Việt ty nạn tại BẮC ÂU, ÂU CHÂU rồi THẾ GIỚI... và sau cùng sẽ là cơ quan ngôn luận của hội Cựu Người Việt Ty Nạn tại Việt Nam.

Bước đầu thận trọng nên bài vở còn khiêm nhường, có tính cách dò dẫm nhưng Vượt Sóng tin chắc là rồi đây các nhân tài ở nước láng giềng sẽ mọc lên như nấm!

Socialdemokrat) đã ngồi lại để cứu nguy dân tộc. Những kế hoạch để dành, tiện tặn hàng chục tỷ quan được soạn thảo. Chương trình thất lừng buộc bụng đang từng bước thực hiện. Và do đó, dân ngu khu đen sẽ bị đau khổ hơn. Chính phủ sẽ nhẹ nhàng móc túi dân bằng các loại thuế mới...

Thụy Điển là một trong những quốc gia sản xuất vũ khí tối tân nhất thế giới. Kỹ thuật của Thụy Điển có thể đương đầu với Mỹ, Nga, Tàu... Nhưng một chuyện làm nhức óc giới chính trị lẫn quân sự Thụy Điển là những chiếc tàu ngầm bí mật cử lảng vảng quanh khu vực Stockholm. Hải, Lục, Không quân đã được huy động để truy lùng. Nhưng tàu ngầm đó như một bóng ma, vẫn biệt vô âm tín. Chi phí cho một ngày hành quân lùng và diệt địch suýt soát cũng gần nửa triệu quan. Thật là xa xỉ giữa thời buổi củi que gạo châu này! Có lần, sùng quá Thủ tướng Carl Bildt đã tuyên bố thẳng thừng với báo chí là những chiếc tàu ngầm này của Nga. Chuyện dài Bóng Ma Tàu Ngầm còn hứa hẹn nhiều sôi nổi.

Vượt Sóng số này mang chủ đề TỰ DO, một danh từ mà dân tộc Việt Nam phải trả một giá quá đắt.

TỰ DO ở trong thế giới tự do đã được lạm dụng triệt để. TỰ DO ở thế giới Cộng sản đã bị hiếp dâm tới bời. Còn nhớ, 70 năm về trước, khi Hồ Chí Minh là Nguyễn Ái Quốc, lê lét xứ người, đã từng gào thét: “Chúng tôi không có quyền tự do báo chí và ngôn luận. Ngay cả quyền tự do hội họp và lập hội cũng không có. Chúng tôi không có quyền sống hoặc đi du lịch ở nước ngoài”. Biết chửi bới, đã đảo thực dân Pháp, nhưng đến khi mình cướp được chính quyền thì những quyền tự do căn bản của người dân lại càng bị Hồ và đồng bọn trói buộc ghê rợn gấp trăm lần bọn thực dân. Đừng nghe những gì Cộng sản nói. Nhất là lúc thập tử nhất sinh này!

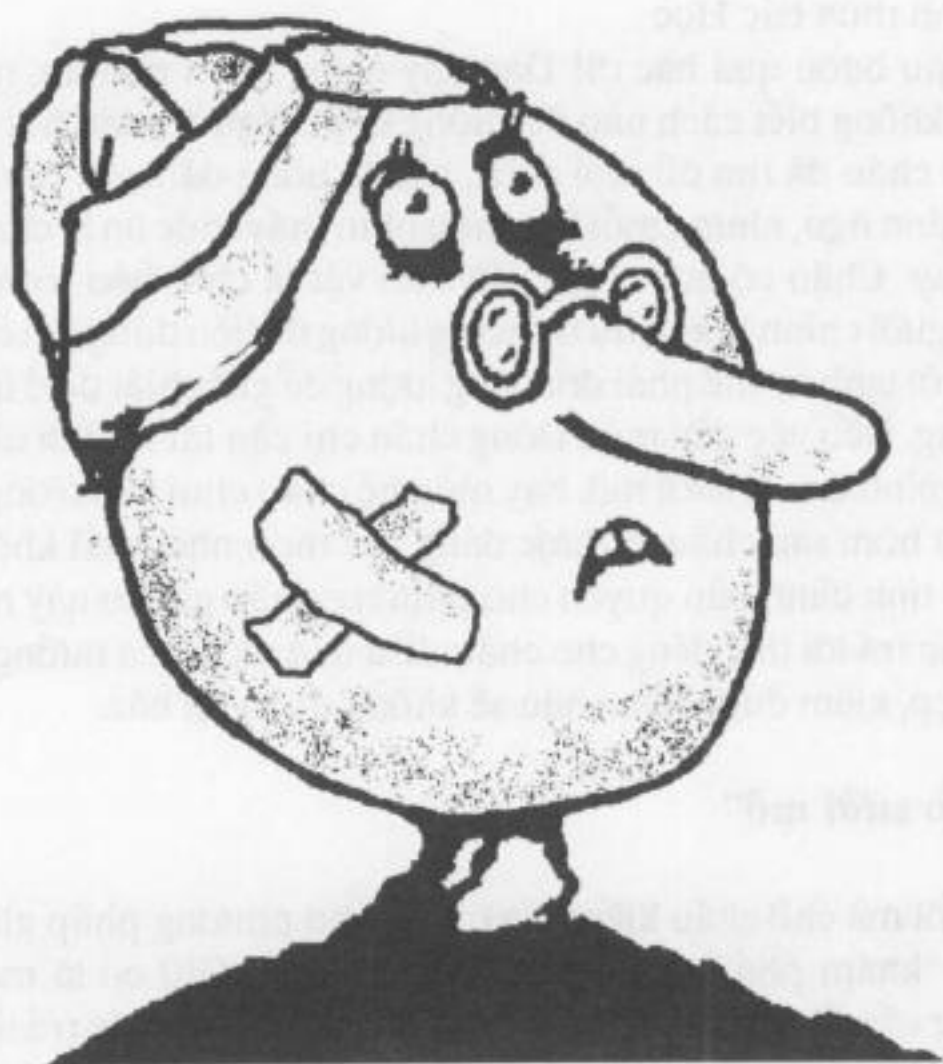
So với láng giềng Na Uy, dân Việt ở Thụy Điển sống khiêm nhường về nhiều mặt. Sinh hoạt cộng đồng yếu. Tỷ lệ học hành “bái tổ vinh quy” lại càng yếu hơn.

Tôi vẫn ngưỡng mộ các tài năng trẻ ở Na Uy đã làm rạng rỡ danh dự người Việt Nam.

Hội Văn Hóa Việt Nam tại Thụy Điển còn son trẻ. Hoạt động chưa được cùng khắp. Nhờ sách vở, báo chí ở khắp nơi trên thế giới gửi về cho gia đình cặp danh sĩ sống thần Trần Dạ Từ & Nhã Ca, Hội Văn Hóa Việt Nam tại Thụy Điển mới có cơ hội làm được một chút công tác bảo tồn văn hóa Việt Nam và phát triển tinh thần dân tộc.

Ông bà Từ & Nhã hiện đang “tha phương cầu thực” tại Mỹ. Quê hương của Alfred Nobel, mà các giải thưởng cao quý về khoa học, kinh tế, văn chương, hòa bình... đang được công bố, không phải là đất dụng võ của Từ & Nhã. Hai ông bà cùng với bạn bè thân hữu đang chủ trương tuần báo “Việt Báo Kinh Tế” ở Cali. Chúc Từ & Nhã may mắn thành công!

Người Thụy Điển 10/92

Các cháu thân mến,

Chắc các cháu rất thắc mắc là tại sao trong mấy số báo rồi bác không gỡ rối tơ lòng cho mấy cháu. Qua thư từ nhận được của các cháu (sau khi lọt qua hàng rào kiểm duyệt của bác Học gái), bác rất

cảm động thấy mấy cháu lo lắng quan tâm đến sự sống còn của bác. Số là cách đây mấy tháng bác Học gái nhặt được mấy lá thư gửi cho bác mà ngoài bì thư lại là tên con gái. Bác Học gái liền lời bác ra thăm vấn. Trong lúc vợ chồng thủ thỉ tâm tình, bác Học gái có lỡ tay khiến bác lâm trọng thương. Sau một thời gian trị dưỡng, hôm nay bác đã cử động

được hai ngón tay nên vội ngồi vào bàn trả lời cho mấy cháu. Nhân đây bác cũng nhắc mấy cháu gái yêu quý của bác là có gửi thư cho bác thì nhớ dùng tấm nước hoa (xịt dầu thơm) và vẽ hình trái tim bị mũi tên xuyên qua ngoài bì thư, kẻo bác Học gái đâm ra thắc mắc tội cho bác lắm.

CON MẮT THỨ BA

Kính thưa bác Học,

Hồi này trời đã vào mùa Đông, ngày ngắn đêm dài, cháu tự nhiên thấy trong người uể oải. Hồi còn mùa Hè trời sáng cả ngày, có hôm cháu ngồi chơi gần tới sáng, chỉ ngủ có một chút xíu mà cháu vẫn không thấy mệt. Chả bù với bây giờ cháu ngủ miệt mài, li bì, mà sáng hôm nào đi học cũng trễ. Vào lớp thì lúc nào cháu cũng ngáp vẫn ngáp dài, chỉ mong tới giờ tan học. Tại sao như vậy hả bác? Thời tiết ảnh hưởng tới sức khỏe con người như thế nào?

• Lê Thị Sầu Đông

Cháu Sầu Đông đáng thương của bác,

Thời tiết, hay nói đúng hơn trong trường hợp cháu nêu ra là ánh sáng mặt trời, có ảnh hưởng rất nhiều đến mọi vật trên trái đất này. Việc này cũng chẳng có gì là lạ vì sự sống có được cũng là do năng lượng mặt trời mà ra. Cây cỏ hấp thụ ánh nắng để tăng trưởng. Thú vật ăn cây cỏ để sinh sống. Người ta vừa ăn cỏ vừa ăn thú vật.

Ảnh hưởng của ánh sáng mặt trời đối với con người có rất nhiều mặt, vừa tâm lý, vừa sinh lý. Người ta đã khám phá ra phần nào cơ năng trong con người tạo ra sự mệt mỏi khi thiếu ánh sáng. Phần

bác Học trả lời

lớn các loài động vật đều có, ngoài hai con mắt bình thường, một con mắt thứ ba trên đỉnh đầu. Con mắt này là mắt thật chứ không phải nói theo nghĩa bóng. Tuy nhiên có lẽ vì nằm chỗ vô trật tự như vậy, suốt ngày bị chói nắng, nên con mắt này đã bị thoái hóa không tiếp nhận trực tiếp ánh sáng nữa. Ở một vài loại lươn biển con mắt thứ ba này vẫn còn, với đầy đủ tròng mắt và con ngươi. Ở trong các động vật khác, kể cả con người, con mắt này đã bị teo lại và che phủ bởi xương sọ.

Nhưng vai trò của con mắt này như thế nào mà bác lại kể vào đây? Người ta khám phá ra rằng trong óc ngay trên đỉnh đầu, chỗ con mắt cũ nằm, có một tuyến gọi là “tuyến tùng” vì có chóp nhọn hình dạng giống như cây thông. Tuyến này tiết ra một loại kích thích tố đặc biệt tên là melatonin. Gọi là “kích thích tố” thì hơi sai vì melatonin không “kích thích” gì cả, mà trái lại gây cho cơ thể cảm thấy mệt mỏi. Tuyến này hoạt động mạnh nhất khi nhận được tín hiệu từ mắt cho biết là không có ánh sáng. Ở một vài người tuyến này không tiết ra melatonin nhưng vẫn không có tai hại gì. Những người này vẫn ăn ngủ bình thường như mọi người khác.

Trong một vài loại bò sát như kỳ nhông, các kẻ ở Tân Tây Lan (New Zealand), con mắt thứ ba này vẫn còn và nằm ngay dưới lớp da. Tuy không có hắc con ngươi như hai con mắt bình thường, con mắt này cũng nhận ra được màu sắc chung quanh và truyền cho cơ thể điều tiết ra các sắc tố làm da đổi màu cho tiếp với cảnh vật.

Trở lại tuyến tòng của con người thì tuy được điều khiển bởi tín hiệu từ mắt nhưng tuyến này dần dần cũng hoạt động theo chu kỳ của một ngày, tức là chiều tối vẫn bò ra hoạt động dù là trời sáng 24 trên 24 như ở miền bắc Na Uy. Khi di chuyển từ múi giờ này sang múi giờ khác, giờ giấc thay đổi, cơ thể con người phải cần vài ngày mới thay đổi được chu kỳ này cho thích ứng.

Melatonin ngoài việc làm cho cơ thể mệt mỏi còn gây ra tác động tâm lý, khiến cho con người cảm thấy bi quan, chán đời, bức dọc. Ở một vài người ảnh hưởng này có khi quá mạnh làm mất hết sinh khí. Chứng bệnh tâm lý này vì vậy có thể chữa được bằng cách dùng các loại thuốc để làm giảm bớt mức sản xuất và ảnh hưởng của melatonin. Các cuộc nghiên cứu gần đây cũng cho thấy là mức hấp thụ dinh dưỡng của cơ thể cũng giảm thiểu vào mùa đông, do ảnh hưởng của độ melatonin trong cơ thể. Vào mùa đông ta thường có khuynh hướng ăn ít hơn bình thường.

Hoạt động của tuyến tòng không hoàn toàn xấu, đó là một cơ năng giúp cho con người trong cuộc đấu tranh sinh tồn. Mất không tinh vào ban đêm, lại không đủ nhanh nhẹn và sức khỏe để đối phó với những hiểm nguy vào lúc đêm tối, thì cách tốt nhất là con người nghỉ ngơi, dành sức lực lại cho lúc sáng trời.

ĐÁNG ĐỒNG TIỀN BÁT GẠO?

Kính thưa bác Học

Mỗi lần cháu lượm được đồng bạc 10 øre là bạn cháu nó lại bảo là cháu dại vô cùng vì 10 øre không đủ để bù lại số năng lượng cháu phải dùng để cúi xuống lượm đồng bạc. Bác làm ơn cho cháu biết số năng lượng cháu xài là bao nhiêu, có đáng công lượm tiền không? Và nếu không thì cháu phải lượm bao nhiêu mới đáng?

• Lâm Thiên Tường

Cháu Thiên Tường thân mến,

Muốn tính số năng lượng cháu dùng đáng giá bao nhiêu rất là phức tạp. Số năng lượng dùng thay đổi tùy theo chiều cao và sức nặng của cháu vì gân cốt và bắp thịt cháu phải co giãn để tạo thành những cử động khi cháu lượm tiền. Ngoài ra muốn định giá số năng lượng này ta còn phải biết năng lượng từ đâu đến. Nếu cháu ăn thịt bò thì giá khác mà cháu ăn rau cỏ lại một giá khác nữa. Cháu không cho bác biết chi tiết làm sao bác tính được. Một điều chắc chắn là số năng lượng bác bỏ ra để tính không đáng công.

Thay vào đó ta có thể tính bằng một cách khác. Tính theo lương giờ thì nếu cho lạnh tay lẹ mắt, cháu có thể dùng khoảng 5 giây để lượm một đồng. Một giờ có 3600 giây, cháu có thể lượm được 720 đồng 10 øre, vị chi lương giờ của cháu sẽ là 72 kroner. Tính trung bình một tháng 4 tuần, một tuần 5 ngày, mỗi ngày 8 tiếng, lương tháng của cháu sẽ là 11.520 kroner. Tuy việc làm có hơi cực nhưng bù lại giờ giấc làm việc tự do lại không phải trả thuế. Đáng hay không thì tùy cháu.

GIỮ EO THEO PHƯƠNG PHÁP KHOA HỌC

Kính thưa bác Học

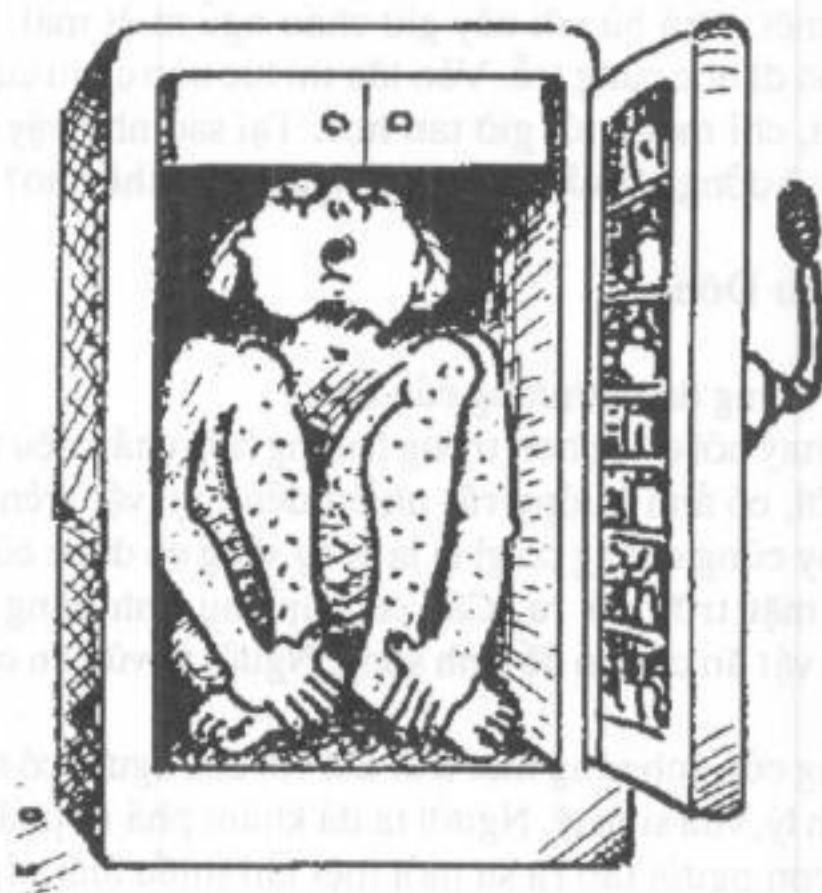
Cháu buồn quá bác ơi! Dạo này cháu “đêm mất ăn, ngày mất ngủ” không biết cách nào để xuống kí-lô. Người cháu hơi bụ bẫm, tuy là cháu đã tìm đủ mọi cách, nào là uống dấm, ăn chanh, nhịn ăn, tránh ngủ, nhưng mỗi lần cháu nhìn thấy thức ăn là cháu lại lên kí ngay. Cháu có học trong giờ sinh vật là chất béo trong cơ thể con người chính là kho dự trữ năng lượng để tiêu dùng khi cần thiết. Mà trời lạnh cơ thể phải đốt năng lượng để giữ nhiệt độ ở mức bình thường. Nếu vậy đến mùa Đông cháu chỉ cần tắt lò sưởi điện, hiến thân mình làm lò sưởi mở, hay mùa hè cháu chui vào trong tủ lạnh ngủ là hôm sau cháu sẽ được dáng vóc thon nhỏ phải không bác? Cháu tính dành bản quyền cho phương pháp giữ eo này nên cháu xin bác trả lời thư riêng cho cháu. Khi nào mở khóa hướng dẫn giữ sắc đẹp, kiếm được tiền cháu sẽ không quên ơn bác.

• “Lò sưởi mở”

Ngồi mà chờ cháu kiếm được tiền nhờ phương pháp giữ eo của cháu “khám phá” ra thì bác chết đói mất. Giữ eo là một trong những vấn đề quan tâm hàng đầu của nữ giới nên bác trả lời chung để cho tất cả các cháu cùng biết. Cháu đã muốn giữ eo mà lại muốn tránh hoạt động, tập thể dục. Chỉ có hai cách duy nhất để xuống kí, một là năng vận động, hai là bớt ăn. Nếu phải lựa một trong hai cách thì cháu nên chọn cách thứ nhất. Trở lại vấn đề chịu lạnh để giữ sắc đẹp thì cháu lý luận gần đúng. Cơ thể con người quả là có tiêu thụ năng lượng nhiều hơn khi phải giữ thân nhiệt để chống lạnh. Tuy nhiên, cháu không tiêu thụ đúng thứ năng lượng mà cháu đang muốn loại trừ. Nếu chỉ nằm ngoài trời lạnh thì cơ thể cháu không đốt mỡ để tạo năng lượng mà dùng đường glucose trong máu. Ngoài ra, khi trời nóng cơ thể cũng vẫn phải dùng năng lượng để giữ cho thân nhiệt khỏi gia tăng quá mức. Vậy lạnh hay nóng không thành vấn đề. Như thế khi nào thì cơ thể mới xài đến mỡ?

Cơ thể chúng ta có trải qua nhiều trạng thái khi tiêu thụ năng lượng. Ở trạng thái “nghỉ ngơi”, như đã nói ở trên, cơ thể dùng glucose trong máu. Nếu vận động một thời gian, cơ thể sẽ “sang số”, chuyển sang dùng mỡ để tạo số năng lượng cần thiết mà bắp thịt đang cần gấp vì mỡ cho nhiều năng lượng gấp 18 lần đường. Chính vì vậy, nếu cháu có tập thể dục cháu sẽ thấy là sau khoảng 15, 20 phút tự nhiên cháu cảm thấy cử động nhẹ nhàng hơn và đỡ mệt nhọc hơn lúc đầu. Một ưu điểm nữa của việc tập thể dục là sau khi tập cơ thể vẫn còn trong trạng thái “lao động” và sẽ tiếp tục dùng mỡ làm nguồn năng lượng thêm khoảng một tiếng đồng hồ nữa trước khi trở lại tình trạng “nghỉ ngơi”.

Bớt ăn cũng là một cách để xuống kí. Bác nói “bớt ăn”, chứ không phải “nhịn ăn” vì lẽ cơ thể còn thêm “số de” nữa. Khi thiếu dinh dưỡng, cơ thể ta sẽ cố gắng tiết kiệm năng lượng thay vì dùng cho

hết, vì vậy cháu sẽ mất đi khả năng hoạt động trước khi xuống kí. Thêm nữa nhin ăn quá độ còn gây rối loạn cho hệ thống dinh dưỡng, có thể hại đến tính mạng.

Mức độ tiêu hóa và tạo mỡ không điều hòa trong ngày mà thay đổi tùy theo giờ giấc. Ban sáng khi ta hoạt động nhiều, cơ thể có khuynh hướng đổi chất dinh dưỡng ra đường glucose. Cháu mà hay ăn đêm thì khó mà tránh khỏi phát phì vì khi cơ thể nghỉ ngơi thì những gì cháu ăn vào sẽ biến ngay thành mỡ. Khi ăn cơ thể cũng có hoạt động (nhai, cắn, xé) nên nếu cùng một lượng thức ăn, cháu rải đều ra, thay vì ăn ít bữa thật no nê, thì nên ăn thành nhiều bữa nhỏ trong ngày. Điều này không có nghĩa là bác khuyên cháu nên ăn vặt luôn miệng vì thường các thức ăn vặt như kẹo bánh cho rất nhiều năng lượng.

Nói tóm lại cháu phải năng vận động vừa khỏe người vừa giữ được vóc dáng yêu kiều. Lo giữ eo trong khi ở bên nhà không đủ ăn thì nghe có vẻ như “rừng mỡ”, nhưng thật ra đây là một vấn đề cần lưu ý vì ngoài phương diện thẩm mỹ, việc phát phì không đúng chỗ còn có thể đưa đến nhiều bệnh tật khác. Tập thể dục có nhiều phương pháp cháu hãy tự tìm phương pháp thích hợp nhất cho mình. Bác đang xin bác Học gái mua cho bác cuốn video dạy tập thể dục của nàng Cindy Crawford làm quà Giáng sinh, vì bác cũng đang muốn ngực nở, eo thon như cô giáo.

VỆ SINH

Kính thưa bác Học

Cháu có một thắc mắc canh cánh trong lòng từ bao lâu nay không tìm được ai phân giải, mong bác soi sáng, mở đường cho cháu. Tại sao xà-bông lại sạch? Cháu giặt đồ có khi thì sạch bóng, có khi thì phải dùng thuốc tẩy mới hết dơ. Cái gì xà-bông trị được còn cái gì thì không?

● “Bên cầu giặt lụa”

Chất liệu trong xà-bông tạo thành khi hỗn hợp alkali đun nóng tác dụng với dầu mỡ thực vật. Hỗn hợp này gồm hai thành phần chính — một thành phần không hòa tan, gồm các chuỗi carbon dài có tính acid, thành phần thứ hai dễ hòa tan trong nước, thông thường là kim loại alkali. Thành phần không hòa tan bao bọc các sợi vải và đất cát. Thành phần hòa tan thì lôi nước vào giữa, tạo thành điện trường làm ngăn cách vải và đất. Dưới tác dụng của các chuyển động cơ học, nói nôm na là chà, vò, vắt, ta có thể kéo chất bẩn ra khỏi quần áo. Vậy đúng ra là xà-bông phải dơ thì mới sạch được.

Nguyên tắc chung là xà-bông hấp dẫn đất cát hơn là quần áo, vải vóc. Tuy nhiên các chất bẩn có chứa protein như máu, sữa, trứng... dầu có để dụ, các phân tử protein có cấu tạo rất phức tạp lại khó hòa tan nên dính rất cứng vào vải làm cho xà-bông mất hiệu quả. Vì vậy muốn loại các chất này phải dùng đến các loại enzyme trong thuốc tẩy. Các enzyme này thường có trong bộ phận tiêu hóa của các loại động vật và có khả năng phân hóa các phân tử protein có trong thức ăn.

CÁI RĂNG CÁI TÓC LÀ GỐC CON NGƯỜI

Kính thưa bác Học

Cháu có thể là sẽ để tóc thề, không bao giờ hớt, nhưng sao tóc cháu chỉ mọc đến một độ dài nhất định là ngưng không dài thêm nữa. Bạn cháu nó nói là râu tóc muốn cho dài và nhiều thì phải “tía ngọn” giống như là cây cối vậy. Có đúng vậy không bác? Mà làm sao tóc biết là mình cắt nó mà mọc thêm? Cháu có hay thấy quảng cáo trong TV các loại xà-bông gội đầu có chứa protein để nuôi tóc. Theo ý bác dùng loại nào tốt nhất? Còn tại sao tóc lại bạc? Có người còn trẻ tóc vẫn bạc như thường còn có người đến già tóc vẫn còn xanh (như bác chẳng hạn). Có cách nào để trị hay phòng tóc bạc hay sói đầu không bác. Bạc tóc có phải là chứng di

truyền không bác. Có phải là suy nghĩ nhiều quá, qua một đêm sáng ra có thể bạc trắng hết cả đầu không bác?

● “Sợi vắn sợi dài”

Tóc râu hay nói chung là lông trên cơ thể là những tế bào chết thành thử ra cháu đừng có tin theo lời quảng cáo phí tiền vô ích, đã chết rồi thì nuôi làm sao được? Loại xà-bông gội đầu nào tốt thì còn tùy vào từng loại tóc, có người tóc nhiều dầu, có người tóc khô, hay có nhiều gàu, mỗi bệnh một thuốc. Thường mỗi hiệu đều có nhiều loại thích hợp cho từng thứ tóc, cháu để ý trên nhãn mà chọn. Quan trọng nhất là thứ nào làm sạch tóc chứ đừng tìm “thuốc bổ tóc”.

Tóc mọc từ trong mọc ra, tức là từ da đầu đẩy dần dần ra, chứ không phải tế bào mới sinh ra ở ngọn đầu mà cháu đòi tía ngọn cho tóc mau ra. Tóc lúc nào lúc nào cũng mọc hết nhưng vì nhiều sợi dài hơn sợi vắn nên cháu thấy tóc dài chứ không phải cắt đi tóc mới mọc thêm ra. Tóc người ta mọc theo từng chu kỳ mọc thật nhanh một vài tuần rồi nghỉ một vài tuần.

Màu sắc của tóc là do sắc tố melanin từ cơ thể tiết ra trong một “đường lạch” nhỏ nằm giữa cọng tóc. Màu sậm hay sáng (tóc vàng) là do kích thước và thành phần cấu tạo của những sắc tố này. Tóc đen (hay nâu) là do trong sắc tố có chứa nhiều chất đồng đỏ. Đôi khi tự nhiên các hạch tiết ra những sắc tố này bị nghẽn, không ai biết rõ tại sao, khiến cho tóc không còn màu sậm nữa mà trở thành trắng. Sắc tố đã nằm trong cuống tóc thì vẫn còn đó nên không thể tự nhiên mất đi chỉ khi nào phần trắng bên trong từ từ đẩy ra thì tóc mới bạc dần. Chuyện “ngủ một đêm sáng ra tóc bạc” có rất nhiều nhưng chỉ là truyền thuyết. Bên Tàu thì có “Ngũ Tử Tư tâm sầu bạch phát”, suy nghĩ việc nước quá sáng hôm sau đầu bạc. Bên Tây thì có hoàng hậu Marie Antoinette, thời cách mạng Pháp, đêm trước khi lên đoạn đầu đài, kinh hoảng quá nên sáng hôm sau đầu bạc trắng. Nhỏ tóc bạc để “mọc tóc mới” cũng chẳng ăn thua gì vì các tuyến tạo sắc tố gọi là melanocyte đã ngưng hoạt động.

Người ta cũng nghi ngờ tóc bạc sớm là do di truyền và đã có nhiều cuộc nghiên cứu, tuy nhiên những cuộc nghiên cứu này đưa đến kết quả khác hẳn nhau nên cho đến nay người ta vẫn chưa quả quyết là điều này đúng hay sai. Liên quan giữa tóc bạc và sói đầu cũng vậy. Dĩ nhiên là nếu tóc cháu bạc nhiều quá mà cháu đòi nhổ hết tóc bạc thì có sói đầu thì cũng chẳng lấy gì làm lạ.

Một vài chứng ung thư cũng có thể làm cho bệnh nhân rụng hết tóc. Có một vài bác sĩ cho rằng dùng một loại sinh tố B tổng hợp hoặc sinh tố E có thể ngừa được rụng tóc. Tuy nhiên điều này vẫn chưa được hoàn toàn đồng ý. Gần đây nhất có một khám phá mới là một loại thuốc trị áp huyết cao là Minixidil có một biến chứng là làm cho tóc mọc lại. Tuy nhiên loại thuốc này vẫn chưa được công nhận, và có một khuyết điểm phải dùng thường xuyên, nếu ngưng một vài tuần thì sói vẫn hoàn sói, và chỉ có hiệu quả cho những người mới rụng tóc sơ sơ thôi chứ còn đã sói sợi hằng chục năm thì thuốc cũng chẳng ăn thua gì.

● bác Học

Tâm sự của đá

Bé là viên đá nhỏ
Đầu triền núi xa xôi
Bạn cùng cây với cỏ
Tương an phận thế thôi.

Bỗng một hôm giống bão
Bao phủ khắp núi đồi
Hòn đá nhỏ xấu số
Bị dòng nước cuốn trôi.

Đá phải lìa xa mẹ,
Cùng cha em lên đường,
Xuôi về nam đẩu lạ,
Tìm chốn thân náu nương.

Cuộc đời giờ thay đổi.
Lưu lạc mãi xứ người,
Nhớ sông hiền, bến ngọt.
Viên đá nhỏ ngây người.

Xứ lạ quê hương mới
Đá vẫn ngậm ngùi,
Nhớ về đầu triền núi,
Mất xa xôi xa xôi.

Đá nhỏ thầm tự nhủ
Ráng học hành đời mài
Đến ngày đá khôn lớn,
Có sự nghiệp tương lai.

Vì quê hương của đá,
Vẫn tràn ngập đắng cay
Bồi cùi gồng quỹ đỏ
Chẳng có một ngày mai.

Rồi đá thêm lần khổ.
Khi tuổi trẻ xanh non,
Tiễn cha về đất tổ,
Chưa xót biết bao ngần.

Thêm một lần côi cút
Bé đá bỗng trầm ngâm
Bé không còn nước mắt,
Bé nuốt đắng vào tim.

Giữa chợ đời ô trọc,
Bé gắng chí lớn khôn,
Tuổi thơ trông khó nhọc.
Ngày tháng trôi câm hờn.

Bé đá nay đã lớn
Máu nóng chảy trong tim
Khung trời mênh mông lớn
Chỉ đá dầm dò tìm.

Đá nôn nao dần bước
Tìm lối về quê hương
Mong diệt loài bán nước
Cởi xiềng xích đau thương.

Lòng đá đang hăm hở,
Nhưng trời có nào thương,
Thêm một lần mất nước
Thêm một lần ly hương.

Theo dòng đời cuốn chảy
Đành để lại sau lưng
Bao yêu thương triu mến
Vời ruột đứt đoạn trường!

Nước cuốn đá ra biển,
Thân đá giờ nổi trôi
Sóng biển gầm giận dữ
Thương kiếp đá cút côi.

Rồi qua bao sóng gió
Đá trôi giạt bến bờ
Nơi đây toàn xa lạ
Đá ra ngán vào ngờ.

Phó mặc cho năm tháng
Số phận mãi đầy đuta
Đá còn nuôi chí lớn
Ngày trở về quê xưa.

Ba năm trời ở đảo.
Đá ngậm ngùi đắng cay
Nào khổ thương nào nhớ
Nào toan tính chất đây...

Nhưng cuộc đời dâu bể
Đâu nguyện ước bấy nay
Khi chưa đi, hăm hở.
Khi đến được, lá lay.

Tìm đâu ra đồng chí?
Giữa chốn đất khách này,
Người tham danh háo lợi,
Kẻ yên phận hôm mai.

Quê hương ơi! Khốn khổ.
Đồng bào ơi! Xót xa.
Mẹ già đêm trần trở,
Cay đắng ngậm qua cơn.

Rồi đá buồn ủ rũ
Mù mịt lối tương lai
Phó mặc cho mệnh số
Chẳng còn biết ngày mai.

Rồi đá qua sàng lọc.
Rồi đá được đến đây,
Một chui ông giàu có,
Nuôi đá qua tháng ngày.

Đá vẫn buồn muốn thuở
Trần trở suốt ngày đêm,
Đá ngậm ngùi dang dở
Tóc bạc điểm, bạc thêm.

Bây giờ đá thành đá.
Tuyệt lạnh ướp con tim
Hắn còn mơ biển cả?
Hắn còn nhớ núi sông?

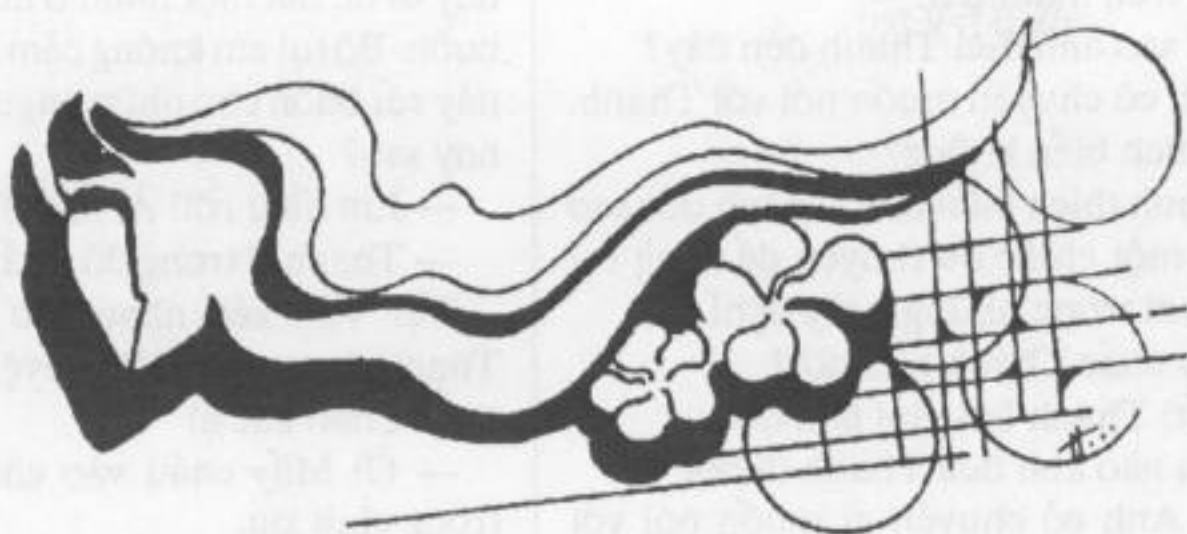
Đá mơ mùa hè đến,
Trong lòng kẻ ly hương.
Để đối lên ngọn nến,
Hâm lại máu Rồng Tiên.

Đá mơ mùa xuân đến,
Mở hội trên quê hương.
Sạch bóng loài quý đỏ.
Không ác mộng đêm trường.

Chỉ còn hoa với bướm
Chỉ còn có tình thương
Tương lai bình sống lại
Mùa xuân của quê hương.

● Xứ lạnh 18.09.92
BÌNH SA

Kỷ niệm đầu

— Chết rồi! Trời mưa như vậy làm sao mà về, cho tao đi chung với nha Thanh, tao không có đủ.

— Lẹ lên đi không ướt hết bây giờ. Ấy chết! Không được! Tao đột nhiên nhớ có chuyện phải làm. Mày về với tụi nó đi!

— Nhỏ nhiều chuyện! Tụi mày cho tao đi chung với, nhỏ Thanh có hẹn với bồ rồi.

— Nhỏ Vân nham nhở! Không thèm nói chuyện với tụi mày nữa.

Thanh nói rồi chào đám bạn đi băng qua đường. Mưa rơi nhiều quá, như muốn phủ kín đường về. Thanh dừng lại trên lề đường, bên cạnh quán cà-phê.

— Tại sao anh lại đến đây nữa?

— Tôi đến để xin lỗi cô.

— Tôi đã nói với anh nhiều lần rồi, tôi không giận anh.

— Tuy cô nói vậy nhưng trên ánh mắt và cử chỉ của cô vẫn cho tôi thấy cô hãy còn giận tôi.

— Vậy anh muốn gì?

— Tôi muốn mời cô đi uống nước với tôi. Nếu cô nhận lời có nghĩa cô đã hết giận, còn không thì tôi cứ đứng chờ cho đến khi nào cô chịu.

— Như vậy là tôi hết đường chọn!

— Cũng có thể nói như vậy!

— Như vậy không muốn đi cũng phải đi!

— Đúng vậy!

Nói rồi cả hai cùng nhìn nhau cười rồi đi vào quán nước kế bên.

— Cô uống gì?

— Nước cam.

Minh kêu một ly nước cam và một ly cà-phê.

— Cô Thanh à! Minh có thể bỏ qua chuyện cũ, làm bạn được không?

— Tôi thì ai cũng có thể làm bạn. Nhưng anh biết không, lần anh chạy xe đụng tôi và lần gặp anh ở nhà nhỏ Vân đó! Lúc đó thấy anh thật dễ ghét, bướng bỉnh, ngang tàng, ngông nghênh, hách dịch, lấu cá.

— Còn gì nữa không?

— Tôi chưa nghĩ ra! Tại sao anh cười!

— Tôi đang suy nghĩ coi có thể kiếm ra được từ nào khác ngoài những từ cô miêu tả tôi để miêu tả lại cô.

— Anh nghĩ ra chưa?

— Rồi!

— Sao?

— Kiêu căng!

— Sai! Tôi chỉ lạnh lùng với những người lạnh lùng chứ không phải kiêu.

— Cô nói chuyện khéo quá!

— Cám ơn anh. Tôi chỉ nói những gì tôi học được ở nhà trường và trong sách vở.

— Tôi đồng ý với cô, nhưng mình phải biết sử dụng lời văn mới trở nên phong phú và hay. Còn nếu không biết sử dụng thì cho dù ngôn ngữ có hay đến đâu cũng thành dở.

Thanh nghĩ thầm, không biết sao hôm nay anh chàng nói chuyện dễ thương lạ. Nhớ hôm gặp anh lần đầu, lần đó anh chạy xe đụng Thanh. Thanh té xuống anh vội vàng dừng xe lại, đỡ Thanh lên. Thanh bị trầy tay chút xíu nhưng vì ghét lối chạy ẩu của anh nên Thanh đã cãi nhau với anh một hồi. Rồi lần đến rủ Vân đi ciné, cũng gặp anh ở đó, anh là bạn của anh Vân. Vân rủ anh đi chung, Thanh thì không muốn chút nào hết. Bỏ về thì kỳ nên đành phải đi. Lúc đi anh cứ tìm cách chọc Thanh nên mấy lần sau gặp anh Thanh không thèm nhìn, cho nên anh nói Thanh kiêu. Nhưng không biết mấy hôm nay sao anh cứ đứng trước cổng trường Thanh. Anh nói có chuyện muốn nói với Thanh, Thanh không thèm nghe. Chắc tại hôm nay trời mưa, Thanh cảm động nên mời anh đi chung.

— Cô Thanh à! Minh có thể khỏi cần khách sáo một chút được không? Dùng chữ cô cô, chú chú nghe có vẻ người lớn và xa lạ quá phải không?

Thanh nghĩ thầm, sao hôm nay anh dễ thương thế! Thanh nhìn anh mỉm cười gật đầu.

— Thanh uống hết nước cam đi chứ!

— Muộn rồi, Thanh muốn về.

— Minh đưa Thanh về.

— Thôi đi! Thanh sợ giống lần trước.

— Minh bảo đảm sẽ không như vậy nữa. Lần trước vô tình, không tính!

— Vậy Thanh tin Minh lần này.

Minh đưa Thanh đến nhà. Thanh xuống xe chào Minh rồi đi vô nhà.

— Thanh à! Minh gọi.

— Chuyện gì vậy?

— Minh có thể rủ Thanh đi chơi được không?

Thanh ngẫm nghĩ một lúc.

— Cũng được! Nhưng đừng nghĩ ra kế gì

để chọc Thanh nữa nhé!

— Thanh lấu lỉnh như vậy muốn chọc cũng không được!

— Minh về đi. Thanh nói xong đi thẳng vào trong nhà. Ba mẹ đi vắng. Anh Tuấn ngồi ở ghế salon đọc báo. Thấy Thanh anh bỏ báo xuống.

— Nhỏ Thanh ghê quá nha! Chốc về anh mét ba mẹ!

— Chuyện gì?

— Còn giả bộ nữa, chắc giờ nhỏ khỏi cần anh đưa về nữa rồi!

— Anh nói gì vậy? Anh chàng có chuyện muốn nói với em, rồi tiện đường đưa em về luôn.

— Không tin!

— Không tin kệ anh, em lên phòng học bài. Nói rồi Thanh đi thẳng lên phòng, quăng sách vở vào góc, nằm dài trên giường. Thanh nghĩ lại những câu nói hời hợt của anh Tuấn và lúc nói chuyện với Minh, tự nhiên Thanh thấy lòng hoang mang. Xin đừng! Mẹ bảo em đừng vội nghĩ gì hết, chỉ cần học thôi. Nghe lời mẹ nên em tìm cho mình giấc ngủ dễ dàng.

*

— Anh Minh đến đón Thanh đó hả?

— Đúng vậy! Nhưng anh có chuyện muốn nói với mấy nhỏ.

— Ủa, chuyện gì vậy?

— Anh muốn mời mấy nhỏ tối nay đến nhà anh chơi, không biết mấy nhỏ có chịu không?

Nhỏ Tuyết lấu lỉnh:

— Đương nhiên là chịu rồi, anh Minh mời mà!

— Gớm, mấy nhỏ ỷ đông ăn hiếp anh ha.

— Ấy! Tụi em đâu dám, nhỏ Thanh đứng bên anh mà!

Thanh liếc xéo nhỏ Yến:

— Ê! Nhỏ Yến nói gì đó.

— Thấy chưa! Thôi tụi em đi đây! Không có mai đến trường nhỏ Thanh lại không cho kẹo.

Minh chở Thanh đến bãi biển. Bây giờ trời đã xế chiều nên bãi biển không có ai, chỉ có Minh và Thanh. Tiếng sóng vỗ về trên bãi cát trắng rì rào. Hình như sóng biển đang nói chuyện. Một vài con hải âu

bay lượn trên mặt biển.

- Tại sao anh đưa Thanh đến đây?
- Anh có chuyện muốn nói với Thanh. Thanh thích biển không?
- Thanh thích biển lắm, Thanh ước sao mình có một chiếc du thuyền để cùng tụi bạn đi chơi trong những ngày nghỉ.
- Vậy chắc Thanh biết bơi?
- Biết! Thanh bơi giỏi lắm đó!
- Bữa nào anh đưa Thanh đi bơi.
- À! Anh có chuyện gì muốn nói với Thanh?

— Thanh còn nhớ mấy người bạn của anh mà Thanh đã gặp ở nhà Vân không?

— Nhớ chứ!

— Lần đó họ gặp Thanh, nói chuyện với Thanh, nhưng thấy vẻ lạnh lùng của Thanh nên họ đánh cá với anh, đổ anh làm quen được với Thanh, nghĩa là, Thanh là người yêu của anh, chắc Thanh cũng biết anh đương nhiên là chịu rồi, vì lúc đó anh với Thanh coi nhau như kẻ thù. Rồi anh hỏi thăm Vân về Thanh, Vân kể cho anh nghe về Thanh, rồi anh thường đến trường chờ Thanh, mục đích là muốn làm quen với Thanh. Anh quen được Thanh, làm bạn với Thanh rồi trở thành bạn thân. Càng thân với Thanh anh càng thấy trong cử chỉ kiêu sa của Thanh có những nét dễ thương khiến cho người ta thích, và chính tụi bạn của Thanh cũng nói như vậy. Và anh đã không biết anh yêu Thanh từ lúc nào nữa. Anh chỉ cảm thấy những lúc một mình anh rất nhớ Thanh. Anh đã thử lòng mình nhiều lần, coi anh có thật sự yêu Thanh không, bằng cách tự nhốt mình trong nhà, và anh đã không kiềm chế được lòng mình. Có một lần má anh nói - không biết thằng này mê con nhỏ nào rồi mà cứ ngơ ngẩn vậy!

- Tại sao anh nói cho Thanh biết?
- Thanh đừng giả vờ ngây thơ như vậy! Làm anh khổ lắm!
- Kệ anh!
- Sao Thanh ác thế?
- Vì em không muốn làm trái lời mẹ, mẹ nói biết yêu sẽ khổ lắm!
- Tình yêu thì phải có vui buồn, nếu không thì bây giờ đã không có em!
- Anh ăn nói bậy bạ gì thế?
- Cho em hết lấu lỉnh!

Minh dìu Thanh đứng dậy, dắt Thanh đi dạo trên bãi biển. Thanh vừa đi vừa lấy chân nghịch cát. Lâu lâu gặp được con sò Thanh nhặt lên bỏ vào túi. Họ đi bên nhau cho đến khi trời tối hẳn. Chim hải âu đã đi đâu mất họ mới về. Nhưng tiếng sóng vẫn rì rào như gọi đôi tình nhân ở lại.

*

- Cám ơn mấy nhỏ đã đến đây. Chắc má anh vui lắm.
- Anh mời tụi em sao má anh lại vui?
- Vì má anh rất thích anh dắt bạn về chơi. Với lại nhà chỉ có mình anh, anh lại

hay đi để má một mình ở nhà nên má thấy buồn. Bộ tụi em không cảm thấy cuộc sống này rất buồn cho những người như má anh hay sao?

- Em hiểu rồi! À, nhỏ Thanh đâu?
- Thanh ở trong đó. Mấy nhỏ vào đi.
- Tụi Vân kéo nhau vào phòng khách. Thanh đang ngồi nói chuyện với bà cụ.
- Chào bác ạ!
- Ồ! Mấy cháu vào chơi đi. Bác vào trong chút xíu.
- Ê, Thanh! Bà cụ già rồi mà trông còn trẻ ghê!
- Bốn mươi cái xuân xanh.
- Tao tưởng ba mươi. Anh Minh đâu rồi? Vân lấu cá.
- Chuyện gì đó mấy cô nhỏ?
- Tiếp khách kiểu gì đây! Ai cho mấy ông kia đến đây?
- Nhà của cô sao không cho người ta đến?
- Đúng đó, có sao không?
- Quê, nhỏ Vân nhận vợ! Nhỏ Thanh sả bồ em ra đó!
- Thôi đi! Mấy nhỏ uống gì? Minh nói.
- Cái gì cũng được, có gì mang hết ra đây!
- Tuyệt tham ăn như vậy, mấy cậu thấy được chạy hết!
- Kệ tui! Mắc mớ gì anh hủ anh cao bồi?
- Anh Huy bị nhỏ Yến đặt cho cái tên là cao bồi vì anh mặc đồ và cắt tóc giống như cao bồi.
- Nhỏ Thanh sao nãy giờ ngồi yên quá vậy? Anh Huy hỏi.
- Em nhường chỗ cho mấy anh nói hết.
- Nghe nhỏ Vân nói Thanh làm cho anh chàng nào ở lớp B buồn lắm phải không?
- Mắc mớ gì em chớ?
- Nhỏ này lúc nào cũng giả vờ ngơ ngẩn như vậy, làm cho người ta bức mình! Yến nói.
- Xin lỗi nhé! Em vốn không biết chuyện đó.
- Nhỏ nào rảnh vào giúp anh với! Minh từ trong bếp gọi vọng ra.
- Chỉ có Thanh rảnh thôi, tụi em mắc bận.
- Không có anh ở đó, mấy người ăn hiếp Thanh ha! Nhưng anh cần những mấy cô lặn!
- Thanh đứng dậy nắm tay Vân với Yến kéo vào bếp.
- Mà làm gì vậy Thanh? Ở đây đông người mà! Yến nói.
- Thanh cốc lên đầu Yến:
- Nham nhở!
- Ngoa! Anh Minh có gì ăn mà thơm quá vậy? Vân nói.
- Giúp anh đi.
- OK, em mà ra tay là xong ngay!
- Tụi Thanh giúp Minh đem đồ ăn lên, Vân giúp Minh nêm cái nồi ở trên bếp. Tất cả đều xong hết rồi! Minh nói.
- Ai nấu súp mà ngon quá vậy? Tuyệt hỏi.

- Má anh!
- Hèn chi mà ngon, tao còn tưởng mày nấu, tại thấy mày dưới bếp. Anh Tuấn nói.
- Còn món nấy ai nấu vậy?
- Đâu đâu, cái đó ai nấu đó nhưng em nêm. Vân lấu tấu.
- Vậy thì Vân ăn hết đi, anh chưa muốn chết.
- Gì vậy? Anh Hùng nói.
- Nước dấm!
- Hả?
- Không có hả gì nữa, mau ăn hết đi. Anh Tuấn nói.
- Thử món này coi, hy vọng không phải nhỏ Vân làm!
- Anh Minh với Thanh làm cái đó! Vân nói.
- Minh à, muốn giúp mày cũng không được, vì cái này là gà trộn muối chứ không phải gà chiên! Anh Tuấn nói.
- Thế là màn ăn uống thật sôi nổi. Tụi anh Tuấn và mấy nhỏ bắt Minh và Thanh phải ăn hết mấy đĩa thịt gà. Còn Vân thì no bụng vì uống nhiều nước. Chỉ có món súp của má Minh làm là hết sạch, còn mấy thứ khác thì để lung tung trên bàn.
- Cám ơn thịt gà của mày Minh ạ! Bây giờ ăn xong rồi tụi mình chơi gì đi. Anh Hùng nói.
- Chơi đồ đi! Tuyệt nói.
- Được! Mọi người cùng đồng ý ý kiến của Tuyệt.
- Bây giờ mỗi người nói ra một câu đố, và người ra câu đố phải nói ra phần thưởng của mình cho người trả lời được. Bây giờ ai hỏi đi! Thanh nói.
- Em đố trước! Yến nói — Cái gì hai cổ rổ mắt mà mấy bà mẹ và mấy em bé vẫn dùng, ai trả lời được đãi ăn cơm tây.
- Tao biết rồi! Thanh nói, là cái võng mấy bà vẫn dùng ru em bé ngủ.
- Giỏi, bây giờ đến mày.
- Đố ai định nghĩa được hai chữ “tình yêu”, ai trả lời được muốn gì cũng được! Nhưng chỉ thắng khi em không trả lời được nữa.
- Tình yêu là do tình cảm của người con trai và con gái kết lại mà thành. Yến nói.
- Đúng, nhưng nhiều khi cũng do cha mẹ sắp đặt.
- Tình yêu lạ kỳ lắm, không có câu trả lời. Anh Huy nói.
- Cũng đúng, nhưng em có câu trả lời.
- Vậy em nói đi!
- Em nói nếu mọi người chịu thua.
- Ê, Minh! Sao mày không nói gì vậy?
- Nếu mọi người nói xong rồi thì đến tao. Tình yêu là do chữ tình và chữ yêu ghép lại, nó vốn chỉ có như vậy, đúng không em? Minh nói.
- Tại sao anh biết?
- Minh choàng tay qua vai Thanh:
- Em nghĩ gì mà anh không biết!
- Ê, giải thích đi chứ! Huy nói.
- Bộ tình yêu không phải do chữ tình và chữ yêu ghép lại à?

— Câu hỏi ăn gian, câu trả lời cũng ăn gian luôn. Tuấn nói.

Thế là màn đồ vui cứ tiếp tục cho đến khuya mới xong.

— Bác à, tội cháu về, cảm ơn nỗi súp tuyệt vời của bác. Mà sao bác không xuống ăn chung với tội cháu? Tuyết hỏi.

— Bác ở trên lầu. Bác chỉ thích coi tội cháu chơi thôi. Bác già rồi!

— Đâu có, cháu thấy bác trẻ hơn nhiều bà cũng bằng tuổi bác vậy. Hùng nói.

— Tội mày đưa mấy cô ấy về dùm tao được không?

— OK!

— Tội cháu đi đường cẩn thận nhé! Minh à, con đưa Thanh về đi.

— Dạ má!

Minh đưa đám bạn ra và chở Thanh về. Đúng là tuổi trẻ, đi đến đâu là nhộn đến đó, ra đường mà vẫn còn la hét um xùm.

*

Ngày tháng vẫn trôi qua êm êm. Tình yêu của Minh và Thanh vẫn tha thiết, mặc dù họ cũng giận hờn, cãi vã. Minh thường đưa Thanh về nhà chơi vì ba má Minh rất thích Thanh, thương Thanh cũng như Minh. Còn gia đình Thanh thì coi Minh như người trong nhà. Mấy anh em của Thanh rất thích Minh. Cha mẹ Thanh cũng quý Minh và nhờ Minh giúp Thanh và mấy đứa em Thanh học. Minh và Thanh đã dặt cho tình yêu của mình biết bao kỷ niệm êm êm, khó quên. Bạn bè của Thanh vẫn thường nói Thanh hạnh phúc có một gia đình êm ấm, có người yêu lý tưởng.

— Tao thiệt hâm mộ mày quá Thanh ơi! Có mấy người thương mày, nhưng mày đâu thèm để ý đến họ!

— Sao dạo này mày nói chuyện nham nhở thế hả Tuyết?

— Tao nói thật đó! Anh Hùng thương mày trước Minh, nhưng không dám nói. Bây giờ có nói ra thì cũng đã muộn rồi. Còn mấy anh nhóc trong lớp mình nữa, cứ theo tao hỏi hoài: “Bộ Thanh có người yêu thật hả Tuyết?”.

— Thật hả? Tao đâu có biết gì đâu!

— Mày lúc nào cũng vậy, đâu thèm để ý đến những gì xung quanh. Thấy thiệt dễ ghét!

— Làm bạn với tội mày lâu rồi, sao tội mày không hiểu tao vậy? Tao có cha mẹ, anh chị em một gia đình hạnh phúc. Còn tội mày cũng như tao vậy thôi! Cũng có thể nói, tao may mắn hơn một trong mấy đứa mày và hơn một vài người khác, nhưng vì số mệnh đã an bài rồi. Tao cũng muốn chia sẻ cái hạnh phúc của tao cho mọi người. Tao cũng muốn mọi người ai ai cũng có hạnh phúc. Nhưng tao đâu biết làm sao. Tao đâu phải là thánh nhân muốn gì được đó. Tao chỉ làm những gì có thể làm được. Còn tình yêu thì phải do hai người tâm đầu

ý hợp mới vui về hạnh phúc.

— Thôi thôi! Tao chỉ có nói mấy chữ, mà mày đã nói nhiều như nhà triết học rồi. Nói thêm mấy câu nữa chắc chết!

— Tại mày nói đó, còn nói tao nói nhiều. Nhưng nói thật nha, chuyện anh Hùng tao không biết gì hết. Tao coi ảnh như anh Tuấn vậy.

— Tao cũng không ngờ một anh chàng lãng tử như vậy mà si mày. Anh tâm sự với tao, chờ đợi nào tao tin.

— Vậy cũng đỡ. Anh là người mang tên lãng tử nên đỡ lo. Nếu một trong mấy đứa mày yêu Minh thì tao sẽ không biết làm sao nữa.

— Mày nói tao không hiểu mày, nhưng mày cũng có hiểu tao đâu hả Thanh? Mày có biết là tao cũng rất thích Minh, nhưng tao giữ kín trong lòng không nói ra, vì tao biết Minh chỉ thương mày thôi. Vả lại tao cũng sợ mất mày nữa! Tao sợ nhìn ánh mắt lạnh lùng của mày lắm. Tuyết nói thầm, rồi quay qua nhìn Thanh — Nhỏ dễ thương như vậy nếu mình là Minh, mình cũng sẽ thích nó.

Thanh ngồi chống tay lên cằm, nhìn ra ngoài nghĩ lung tung. Trong đầu Thanh cứ văng vẳng hình bóng anh Hùng và mấy anh bạn học chung lớp.

— Tại sao mấy người làm khổ Thanh quá vậy, bắt Thanh phải suy nghĩ mệt người. Thanh nói thầm.

— Suy nghĩ gì đó! Anh thầy dô rồi kìa! Thanh.

Thanh quay lại nhìn lên. Thầy Kiệt đang đứng trên bảng. Mắt thầy nhìn soi mói vào đám học sinh. Thầy Kiệt vừa trẻ lại đẹp trai, nên tội Vân kêu thầy bằng anh thầy. Thầy giờ quyền sở ra. Lại lên bảng nữa rồi. Tuyết nói. Thầy biết Tuyết ghét Vật lý, nhưng cứ kêu Tuyết lên bảng đều.

— Ánh Tuyết!

Tuyết nhăn nhó.

— Thưa thầy Tuyết vắng. Cả lớp quay sang nhìn Tuyết cười ồ.

Minh đến Thanh buổi chiều. Nhà đi vắng hết, chỉ có nhỏ Du đang ngồi coi tivi.

— Chị Thanh ở trên phòng.

— Du không đi đâu chơi à! Cuối tuần mà.

— Dạ không! Em thích ở nhà.

— Anh lên lầu tìm Thanh nhé! Minh nói xong và đi lên lầu. Mở cửa phòng Thanh đi vô. Thanh đang ngủ, tay ôm cái gối ôm thật bự. Bên cạnh còn có con gấu trắng nữa. Minh định đánh thức Thanh dậy, nhưng nghĩ lại cô nhỏ lo học thi nên mệt, để nhỏ ngủ thêm chút nữa. Minh lại bàn ngồi

xuống tìm sách đọc. Không ngờ nhỏ lại có nhiều sách như vậy. Minh nói nhỏ. Mấy cuốn lịch sử, tám chín cuốn tiểu thuyết, mấy cuốn nhạc, vài cuốn này, mấy cuốn nọ, nhiều lắm, nhưng đặc biệt không có cuốn sách nào dạy nấu ăn hay thêu thùa gì hết. Chắc con nhỏ không muốn mai mốt trở thành bà nội trợ ngoan hiền. Minh nói. Minh lấy một cuốn tiểu thuyết đọc. Đọc được vài trang, thấy chán Minh vất xuống tìm cuốn khác. Đột nhiên, Minh chú ý đến cuốn sách nhỏ nhỏ xinh xinh. Nhật ký! Chuyện riêng của người khác, mình không được đọc. Minh nói thầm. Nhưng không biết cuốn sách có sức quyến rũ gì đó, khiến Minh không thể nào bỏ qua được. Minh cầm lên đọc.

21.3...

18.9...

Hôm nay nhỏ Vân cho mượn cuốn tiểu thuyết, đọc buồn chết người. Thật tội nghiệp cho cô đó. Một chuyện tình đẹp như vậy, mà kết cuộc hai người lại phải chia tay. Anh chàng vì nước ra đi, cô nàng hứa sẽ chờ khi chàng về sum họp. Nhưng vì có chút nhan sắc, dễ thương và hiền dịu, nên cô nàng đã vĩnh viễn ra đi, vì cô muốn giữ trong tâm hồn người yêu hình bóng đẹp đẽ của cô. Nếu mai mốt Minh có ra đi như anh chàng trong chuyện, chắc mình sẽ khóc thật nhiều, buồn thật nhiều và mình sẽ thương anh nhiều hơn nữa. Còn nếu Minh bỏ mình theo người khác thì mình sẽ ghét Minh, hận Minh, không thèm nói chuyện với Minh nữa và nhất định sẽ không thèm khóc. — Cô nhỏ coi vậy mà dữ quá! Minh đọc tiếp. Hết cuốn nhật ký mà Thanh vẫn chưa dậy. Minh đứng dậy lại coi Thanh ngủ. — Tội nghiệp cho nhỏ quá! Lo học mặt nổi lên mấy cái mụn nhỏ mà không biết. Ngủ vẫn dễ thương! Minh nói thầm — Nhưng cô nhỏ dễ thương quá làm mình cũng hơi lo, tuy biết rằng nhỏ thương mình thật tình. — Thanh à! Em có biết là em dễ thương lắm không. Nhất là khi em cười, hai lúm đồng tiền của em cũng đủ làm cho bao anh si mê. Còn cặp mắt của em nữa! Nhìn người ta soi mói. Anh chỉ nói như vậy thôi, chứ anh tin em lắm. Em cứ ngủ tiếp đi, anh đi về đây. Minh đứng dậy định đi về thì lúc đó Thanh cũng vừa thức giấc.

— Anh Minh!

— Ủa! Em dậy rồi hả?

— Tại anh mở cửa làm đánh thức người ta dậy đó.

— Còn nói nữa hả? Bắt người ta ngồi chờ mấy tiếng đồng hồ.

— Hả? Mấy giờ rồi anh?

— Mới có năm giờ à! Còn muốn ngủ nữa không? Để anh ru cho. Nói rồi Minh lại bên giường lấy tay vỗ nhẹ nhẹ vào lưng Thanh, làm như ru em bé ngủ.

— Vậy sao anh không đánh thức em?

— Thấy em ngủ như con mèo. Anh không nỡ kêu dậy.

— Hôm nay, em không muốn đi đâu hết.

— Vậy anh ở nhà với em. Nhà đi đâu hết rồi rồi đó. Nãy anh đến, chỉ thấy Du ở nhà. Nhưng bây giờ cũng đi đâu luôn rồi.

— Chị Sáu đâu hả anh?

— Hình như ở dưới bếp.

— Vậy anh xuống kêu chị Sáu làm cơm đi. Em đi tắm.

Minh ở lại chơi với Thanh cho đến tối. Ba mẹ và mấy nhỏ đã về. Thanh rủ Minh với anh Tuấn ra ban-công hóng gió. Anh Tuấn ngồi một lúc, anh nói có chuyện phải làm, nên đi vô. Chỉ còn Minh và Thanh, Thanh ngồi sát bên Minh nghe Minh hát. Thanh dựa đầu vào vai Minh. Hát chán rồi đếm sao trời. Lâu lâu, một vì sao rơi xuống, Thanh chấp tay lại cầu nguyện.

— Tại sao trong tủ sách em chỉ có một loại tiểu thuyết không vậy?

— Vì em thích đọc chuyện Hoa Phượng.

— Ủa, sao anh chưa nghe thấy tiểu thuyết Hoa Phượng bao giờ vậy?

— Làm sao anh biết được, vì em tự nghĩ ra mà!

— Kể cho anh nghe đi!

— Vì sách đó viết về tuổi trẻ và tuổi học trò. Họ viết về chuyện tình của những anh chị sinh viên, về những cô nữ sinh, về quê hương mình, nên em thích.

— Em thích viết văn không?

— Thích chứ! Em thích viết về tuổi trẻ như mình vậy nè, để mai mốt về già đọc lại những ngày thơ ấu của mình cho đỡ buồn. Em sợ về già lắm. Nhất là cuộc đời thường nhiều thay đổi. Em thường ước sao thời gian có thể đi ngược lại mười mấy năm về trước, để được hưởng cuộc sống sung sướng, tự do, như ba mẹ kể.

— Bộ bây giờ em không hạnh phúc hả?

— Tuy là vậy, nhưng em cảm thấy mình vẫn không được vui cho lắm, khi biết bao người vẫn còn đang vất vả khổ sở.

— Định mệnh an bài sẵn rồi.

— Tại sao định mệnh lại an bài cho người mình như vậy. Vốn không công bằng mà!

— Thanh nè! Nếu một ngày anh bỏ em ra đi, em có đối xử với anh như em viết trong nhật ký không?

— Anh đọc nhật ký của em? Xấu!

— Ngồi chờ em chán quá, tìm sách đọc, vô tình thấy nên đọc.

— Em nghĩ em sẽ làm như trong nhật ký. Và nếu anh lảng nhãng thì sẽ không còn tha thứ.

— Sao em dữ thế?

— Cho anh sợ.

— Sao bay kìa, em cầu nguyện đi! Thanh nhìn lên chấp tay cầu nguyện.

*

Vào một buổi chiều mưa thật nhiều, Thanh ngồi bên cửa sổ nhìn mưa rơi. Anh Tuấn vào đưa cho Thanh một lá thư. Thanh cầm thư của Minh. Anh nói: —

Minh đi rồi! Những gì Minh muốn nói đã viết trong lá thư đó. Em đọc đi, anh sẽ nói chuyện với em sau. Minh đi rồi? Minh đi rồi?! Thanh nói đi nói lại mấy lần, rồi gục đầu xuống bàn khóc. Tại sao vậy?! Tại sao anh lại làm cho em buồn? Thanh mở thư Minh ra coi mất nhòa lệ...

Anh biết em sẽ buồn và nhớ anh nhiều lắm. Anh cũng vậy. Nhưng em còn nhớ câu nói của ba anh không? “Làm người phải biết hy sinh!”. Anh đã thức nhiều đêm để suy nghĩ có nên đi hay không và cuối cùng anh đã chọn đi. Anh sẽ không bao giờ quên những ngày tháng êm đềm mà em đã cho anh. Anh nguyện sẽ không bao giờ quên và suốt đời chỉ yêu mỗi cô Vũ Hoàng Ngọc

Thanh. Và hình bóng của em sẽ là người dẫn đường cho cuộc hành trình của anh. Anh đi rồi, xin em đừng buồn và đừng khóc. Hãy vui vẻ lên và làm những gì em đã nói với anh hứa với anh, để anh yên

lòng.....

Lá thư còn dài nhưng Thanh không thể nào đọc được nữa. Nước mắt đầm đìa trên mắt, trên môi trên má Thanh và cả trên trang giấy người yêu. Thanh buông mình xuống giường nức nở.

— Anh khuyên em đừng buồn và đừng khóc sao được, khi em đã trao trọn tâm hồn mình trong mối tình đầu. Em sẽ cố làm như lời anh dặn, mặc dầu biết rằng rất khó ai bảo em nghe lời bằng mẹ. Bầy đặt làm người lớn, để rồi bây giờ phải đau khổ.

Chuyện tình của Minh và Thanh thật buồn, Ai cũng vậy, khi yêu họ thường dâng trọn tâm hồn mình cho mối tình đầu, nên tình đầu đã trở thành mối tình khó quên.

Minh Huyền 30.09.92

NHỚ NHUNG!

Ngoài kia mưa tuyết lất phất bay
gió bắc từng cơn mây bữa rày
mang máng chợt nghe lòng tê tái
bóng dáng người yêu bỗng chợt về

Trắng xóa một màu thắm tuyết bông
bó gối ngồi trông đến thần thờ
buồn đầu đem đến những nhung nhớ
để mãi hồn ta cứ đại khờ

Thoang thoang đâu đây tiếng thì thầm
nghe như khúc nhạc của mưa đông
tí tách đan thành giai điệu cũ
nặng trĩu sầu đông ở chốn này

Trời đông hoang vắng đến lạnh lùng
gieo lòng xa xứ nỗi nhớ nhung
mơ về quê chốn người xưa ấy
nhắc mãi làm chi một tiếng sầu...

LÊ NGUYỄN
Oslo, 20.12.92

Khung trời mơ mộng

Em sợ mất bạn trai!!

Em có một chuyện muốn hỏi chị Thanh Tâm. Năm nay em mười tám và đang thương một người. Anh ta rất đẹp trai, dễ thương. Gia đình em cũng thích anh ta lắm. Gần một năm qua anh ta thường ghé nhà em, và rủ em đi chơi. Anh ta cũng thường hay gọi điện thoại nữa. Cho chị Thanh Tâm biết thêm là anh ta có nhiều người khác để ý lắm.

Gần đây xem chừng anh ta không còn tha thiết với em như xưa nữa. Anh ta ít ghé nhà, chỉ còn thường xuyên thăm hỏi em như xưa. Hiện nay em buồn lắm, và sợ mất anh ta lắm. Không hiểu em có làm điều gì lầm lỗi khiến anh ta đôi chút xa cách với em như vậy. Hay anh ta có bạn gái khác chăng?

Hoặc anh ta nghe lời dèm pha của ai đó không thương em nữa? Mong chị Thanh Tâm giúp em càng sớm càng tốt...

● Người em tương tư Trondheim

Đáp:

Tương Tư mến!

Nghe em tả sơ qua về anh bạn trai của em chị thấy “phê” quá. Sau khi tìm hiểu vấn đề em nêu ra trong thư. Thanh Tâm thấy những lo lắng và băn khoăn của em không phải là không có lý do.

Quen một người đẹp trai, dễ thương thì hạnh phúc quá còn gì nữa, nhưng điều Thanh Tâm lo ngại thay cho em là chuyện anh bạn em đang được nhiều “bóng hồng” khác để ý tới. Đây mới chính là điểm chị quan tâm đến, và đặt dấu hỏi cho trường hợp của em.

Đừng buồn quá làm phai tàn nhan sắc Tương Tư à! Vấn đề nào cũng có khe hở của nó để chúng ta tìm ra nguyên nhân. Chớ đâu để anh bạn em chơi “tình lơ” như vậy được.

Nếu thật sự hình bóng em đã chiếm trọn trái tim anh ta, thì chị tin chắc rằng không một bóng hồng nào có thể lay chuyển anh ta được. Ngược lại nếu em chỉ là một cô gái anh ta đang ở trong giai đoạn tìm hiểu (tình cảm chưa đến thật sự) thì sự cảm dỗ của các nàng tiên khác, chắc chắn sẽ là trái mìn nổ chậm đến với anh bạn em.

Thanh Tâm không biết chuyện tình cảm

giữa em và anh ta đang nằm ở giai đoạn nào (em không kể rõ) để chị phân tích kỹ hơn. Thật tội cho em gái của chị, nếu thật sự em đang ở trong tư thế của kẻ lái xe chạy một chiều, mà điểm đích em đang lao tới là anh bạn đẹp trai đang đua xe với các nàng tiên khác..

Sở dĩ chị nêu ví dụ trên chỉ là muốn em gái của chị có một khái niệm nhỏ về tình cảm một chiều mà một số các bạn nam nữ đã mắc phải.

Chuyện em sợ mất anh ta vì nghĩ rằng mình có làm gì sai trái, lầm lỗi, hoặc vì lời dèm pha của ai đó khiến anh bạn em chơi “tình lơ”. Theo nhận định của Thanh Tâm mấy lý do này không thực tế cho lắm.

Em nên biết trong tình yêu khi người ta thật sự thương ai thì họ sẽ yêu luôn cả điểm xấu của người mình yêu, cho nên em hãy yên tâm xóa đi những ý nghĩ xấu có hại cho tình cảm của em.

Ngược lại em nên xây dựng tư tưởng bằng sự lạc quan và yêu đời. Biết đâu trong thời gian gần đây anh bạn em bận bịu học hành hoặc đang gặp khó khăn gì chăng? Nếu em thật sự thương anh ta thì hãy mạnh dạn liên lạc với anh ta xem sao. Có thể viện nhiều lý do, hỏi thăm về sức khỏe, công việc. Biết đâu vì một cú phôn mà em biết được nhiều điều bổ ích hơn em nghĩ thì sao?

Thử liên lạc với anh ta xem sao em nhé, chúc em đạt điều mình mong ước. Chào em.

Nên rút lui hay tiếp tục!?

Em đã quen và yêu một người cách đây hai tháng. Anh ta tên Huyền, năm nay 24 tuổi. Anh ta rất yêu em và chúng em dự tính đám cưới sang năm tới. Một chuyện gần đây làm em hết sức khổ tâm.

Trước đây anh ta có ăn ở với một người, mặc dù không dám cưới đạo đời, nhưng đã có với nhau một đứa con. Hai người đã xa nhau hơn ba năm. Theo chị Tâm em nên rút lui hay tiếp tục tiến tới hôn nhân như dự tính?

Em có nên thưa chuyện này cho gia đình em biết hay không? Mong chị Thanh Tâm trả lời cho em sớm, thân ái...

● Cecilia Nguyen

Đáp:

Một thiếu sót lớn lao nghiêm trọng, đưa đến tình trạng rắc rối, khó xử, khi hai kẻ yêu nhau muốn tiến đến chuyện hôn nhân.

Không tìm hiểu kỹ lưỡng về đời tư của người mình yêu trong thời gian cả hai quen nhau. Để rồi khi tình cảm của đôi bên đã thật sự chín mùi, thì một trong hai người mới khám phá ra rằng người yêu của mình không trung thực và hoàn hảo, như mình nuôi mộng bấy lâu nay. Đến lúc này vấn đề nên tiến hay lui không phải là chuyện đơn giản, nếu ai là kẻ trong cuộc. Trong trường hợp của Nguyễn, Thanh Tâm nghĩ rằng em đang ở trong tình trạng “tiến thoái lưỡng nan”.

Phải giải quyết thế nào cho hợp lý, khi Nguyễn là một cô gái chưa có những kinh nghiệm về đời sống lứa đôi. Đối với phái yếu chúng mình, Thanh Tâm thiết nghĩ chúng ta cần dè dặt và thận trọng khi chọn bạn trăm năm, nhất là trong vấn đề hôn nhân.

Hạnh phúc hay đổ vỡ trong mái ấm gia đình sau này, không ai trong chúng ta đoán trước được, nhưng để khỏi phải ân hận về sau, cách tốt nhất Nguyễn nên tỉnh táo đặt nhiều câu hỏi cho vấn đề này.

Đừng vội vàng Nguyễn nhé! Thời gian quen nhau giữa em và anh bạn chỉ mới mấy tháng, chưa thể nào đôi bên hiểu nhau thấu đáo được. Em cần có thời gian để tìm hiểu anh bạn nhiều hơn trước khi đi đến quyết định.

Em thắc mắc có nên cho gia đình biết chuyện này hay không? Theo ý chị thì em không nên dấu giếm, cứ mạnh dạn đem ra bàn với ba má và những người thân tín trong gia đình. Chị tin rằng ba má em là những người lớn tuổi chắc chắn sẽ có những đóng góp quý báu, giúp ích nhiều cho em trong chuyện này. Mến...

● Thanh Tâm

Thơ Năng Việt

Tình yêu toán học

Yêu là gì tôi xin định nghĩa
là đoạn thẳng của chiều cao
hai tâm hồn đồng dạng hiểu nhau
từ đó ta suy ra định lý

Yêu nối tiếp tình yêu chung thủy
yêu đối lứa hai kẻ phụ nhau
kẻ trung thực yêu rồi chịu đau khổ
tình đổ vỡ chia đường phân giác

Mắt nhìn nhau giao điểm tiếp xúc
anh phân góc trực tiếp cạnh huyền
gần thật đấy nhưng trùng sao được
nhớ em nhẽ điều ta quy ước.

Tình yêu là một cái compa
một vòng tròn dù nhỏ hay to
cũng đều có tâm và bán kính
tâm ở đây là tinh thần cố định

Bán kính là nỗi nhớ niềm thương
muốn tìm ra bí mật của yêu đương
xin hãy lấy hình chiếu nụ cười
nhân cho chiều dài của khóe mắt

Em đi rồi định lý sẽ sai đi
giai đoạn nào không ước bờ mi
thời cử đờ mai thành cố thể
em biến thiên giữa lòng tôi cử thể

Tôi muốn đời khối trục em đi
nhớ thương em nói không nên lời
tôi ước mơ trục số tuyệt đối
kể từ dạo em về vô cực
tôi thần thờ mặt phẳng đồng qui.

Tình cha

Cha ngồi cặm cùi viết thư
gởi con đang ở phương trời rất xa
những giòng chữ nhỏ ghi ra
là bao chan chứa tình cha lúc này
thương con đất lạ tháng ngày
nhờ con cha chỉ chấp tay nguyện cầu
dù cho biển rộng sông sâu
con ơi nhớ giữ nhịp cầu quê hương
mai này kết lại đôi đường
chờ cha con đừng bên vườn gió xuân

Tiền bạn

Vui mấy thì vui tiệc cũng tàn
bạn về bên ấy có buồn không
tiền nhau dăm bảy câu sai vắn
đãi khách đôi chung rượu ấm lòng
Muốn tặng mùa xuân, xuân chưa chín
dua đòi nét vẽ, vẽ không xong
Thôi thì đãi khách bao giờ gặp
nhân hộ giùm ta chút hương tình

22.10.92

Nhiệm Màu Ôn Giáng Sinh

Đêm nay con Chúa xuống dương trần
ban ơn cực thánh xuống muôn dân
muốn người hoan hỉ đón nhận lấy
cầu độ bình an Chúa xuống ban.

Khúc hát ngợi khen tiến Chúa đây
vang trong đêm thánh máng cỏ hèn
muốn lòng hiệp ý dâng của lễ
đón nhận tình yêu thánh chứa chan.

Giáng Sinh đêm thánh hóa nhiệm màu
tình yêu Thiên Chúa xuống nơi đâu?
Bê-lem hang đá còn ghi mãi
thánh tích năm xưa dấu hầy còn.

Đêm thánh cùng nhau ước nguyện cầu
thanh bình vui vẻ đến với nhau
chiến tranh, đau khổ không còn nữa
thắp sáng tình yêu mãi được màu...

LÊ NGUYỄN
OSLO 12.92

Nụ cười của những người mất tự do

Người tình không hộ khẩu siêu tâm

Cười đó là cái duy nhất còn lại của những người có miệng nhưng không có quyền nói, có mắt nhưng không quyền thấy, có đầu óc nhưng không có quyền suy nghĩ. Cười lên để quên ngày tháng nhưng cũng cười chọc quê những con người tồi bại, những hành động ngu xuẩn. Cười ngạo mạn, khi dễ, cười bất khuất, không phục, cười bất hợp tác, cười làm đảo điên kẻ thù. Dân chúng Đông Âu đã cười để chế độ hung tàn cộng sản phải tan vỡ. Chúng ta hãy cùng nhau cười với đồng bào nơi quê nhà, cười thật lớn để bọn man rợ cộng sản Việt Nam phải kinh hồn, cười thật nhiều cho quê hương Việt Nam sớm tự do dân chủ. Vượt Sóng đang cố gắng siêu tâm những nụ cười đó và sẵn sàng đón nhận tất cả những nụ cười của các bạn độc giả.

Ba chủ nghĩa

Nếu bạn muốn chính quyền lo cho bạn, bạn theo chủ nghĩa xã hội. Nếu bạn muốn đảng lo cho bạn, bạn theo chủ nghĩa cộng sản. Nếu bạn không lệ thuộc ai hết, bạn theo chủ nghĩa tư bản.

Tình hữu nghị Ba Lan - Liên xô

Một người thợ hồ Ba Lan vừa làm vừa nói chuyện với một anh bạn đồng nghiệp đang leo trên nóc nhà:

- Anh có nghe tin tức không? Người Nga đã lên Cung Trắng rồi.
- Cái gì? Tất cả hả? Anh bạn hỏi ngược lại.
- Hồng chỉ có ba tên hà!
- Ôi vậy cũng nói làm chi!

Xe đạp

Ba Sikov cuối cùng được giấy đi mua xe đạp mà bà ta đã nộp đơn xin mua từ hơn ba năm. Khi tới nơi thì vỡ lẽ ra là một chiếc xe đạp ba bánh.

- Cái gì kỳ vậy! Tôi đặt mua một xe đạp thường mà! Bà tức giận phản đối.
- Có gì mà bà làm dữ vậy. Chạy vài ngày thì thế nào cũng có một chiếc bánh sẽ bị hư mà. Anh cán bộ cửa hàng xe đạp trả lời tỉnh bơ.

Tự do

Anh chàng công nhân Nga Prokof nhờ lao động giỏi được Đảng cho đi thăm các

nước anh em. Tuần đầu, Prokof gửi thiệp cho bạn bè như sau: “Một lời thăm từ Warsaw tự do”. Một tuần sau đó, một thiệp lại về với “một lời thăm từ Praha tự do”. Thiệp chót từ Luân đôn như sau: “Một lời thăm từ Prokof tự do!”.

Cả nước sung sướng

Trên một chuyến bay vô Nam để ăn mừng chiến thắng 75, bốn tên trùm Việt cộng: Duẩn, Chinh, Đồng, Giáp thành thói ngồi chơi bài với nhau. Đồng muốn được lòng Duẩn giả bộ thua để Duẩn ăn năm chục đồng.

Duẩn hí hửng, tay cầm tờ năm chục in hình “già Hồ nhìn thẳng” mắt nhìn xuống xóm làng xơ xác phía dưới rồi quay lại nói với các tên kia:

— Bây giờ tôi thả tờ năm chục này xuống người dân nào lượm được ắt hẳn là sung sướng vô cùng!

Đồng nghênh nghênh cái bản mặt nhăn quện cười ruồi:

— Nếu đồng chí đổi ra 10 tờ năm đồng thả xuống sẽ có 10 người dân sung sướng!

Chinh muốn tỏ ra mình cũng thông minh cười híp mắt thêm vào:

— Nên đổi ra 50 tờ một đồng thì 50 người được sung sướng!

Bốn tên chớp bu đại bịp gật gù tán thưởng. Giáp nãy giờ ngồi tư lự, bèn chụp cơ hội hể hể nịnh bợ:

— Các đồng chí thật thông thái xứng đáng là “đỉnh cao trí tuệ loài người!” Năm chục “nhân rân” ta sung sướng nhé!

Viên phi công nhăn mặt khó chịu về cái “dòm dời” của bọn chó má, miệng lẩm bẩm:

— Ông mà liệng cả bốn tên chó chết tụi này xuống thì cả nước sung sướng biết bao!

Câu cá

Hai anh chàng Đông và Tây Đức đứng câu cá hết hai bên bờ sông ranh giới. Anh chàng Tây Đức câu được liên miên, hết con này tới con nọ trong khi anh chàng Đông Đức thì đứng thất nghiệp. Một hồi lâu, anh chàng Đông Đức thở dài tuyên bố:

— Anh câu được nhiều cá là phải rồi! Còn phía bên tôi, nay tới cá còn không dám hở miệng thì làm sao câu được.

Bài học chính trị

Trong một lớp học, cô giáo hỏi học trò Ivan:

— Em hãy kể về nước Mỹ.

— Ở Mỹ, tất cả công nhân đều thất nghiệp. Chỉ có các tay tư bản giàu sang mới có thức ăn. Không ai có phương tiện để ăn học và tất cả đều rất khổ sở.

— Giỏi lắm, trò hãy kể về nước Liên xô của chúng ta.

— Nước ta không có nạn thất nghiệp, ai cũng có việc làm và có đủ lương thực. Trường học miễn phí và tất cả đều hạnh phúc.

— Đáng khen! Trò Ivan có học bài đó. Trò có biết khẩu hiệu chót nhất mà đảng ta vừa đề ra không.

— Thưa cô biết: Liên xô ta nhất định nỗ lực để bằng hoặc hơn Mỹ!

Ba người

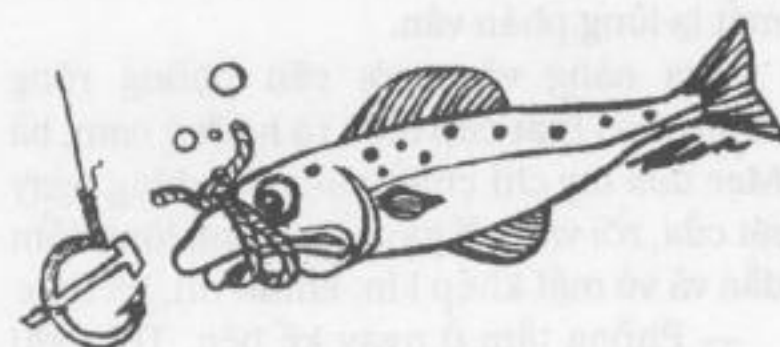
Trong một trại tập trung ở Liên xô, ba người ngồi chung quanh một cái bàn ọp ẹp và tâm sự dưới ánh đèn leo lét. Người thứ nhất hỏi:

— Tại sao các anh lâm vào nông nỗi này?

Người thứ hai trả lời: Tôi bị nhốt vì không chịu bầu cho Slanski!

Người thứ ba cho rằng: Còn tôi thì vì tôi bỏ phiếu cho Slanski, nhưng còn anh thì tại sao?

— Tôi chính là Slanski.

Một Lần Gặp Gỡ

Truyện dài phóng tác của Sa Vi

CHƯƠNG BA

Hai tay ôm mặt, Hải Nhu ngồi xuống giường để mặc nước mắt tuôn trào. Bàng hoàng, kinh hoàng, phần nộ, chua xót... - lòng ngổn ngang trăm mối, nàng đau đớn lịm chết trong sầu khổ. Suốt đời có lẽ nàng sẽ không bao giờ quên được giây phút đầu tiên gặp mặt Hà Niên. Bỏ chồng theo trai đã là chuyện tồi bại nhưng đứng đắn đành lòng dứt đoạn bỏ mặc không đếm xỉa đến con thơ là chuyện không thể tưởng tượng được! Biết rõ tính Hương Nhâm nhưng nàng vẫn không ngờ chị lại có thể tồi tệ, vô nghĩa bất nhân đến thế! Trong tất cả những việc dè tiện, táng tận lương tâm Hương Nhâm đó giờ đã làm, đây có lẽ là việc đốn mạt nhất. Không trách Đạt Luân đã khinh miệt, oán hận!

Giờ nàng mới hiểu được tất cả những sự thù hận, cay đắng và những lời buộc tội gay gắt hằn thốt ra. Thật không còn gì đau đớn bẽ bàng cho bằng khi phải ngỡ ngàng khám phá ra mức hời hợt, ích kỷ vô độ lượng của người mình đã thương yêu, tôn thờ!

Nàng còn nhớ thoáng vẻ ngạc nhiên phốt hiện trên mặt Đạt Luân khi hắn nhìn thấy thái độ ngỡ ngàng của nàng trong phút đầu ghen lời bàng hoàng. Là người từng trải nhạy tính, hắn nhiên hắn đã hiểu ngay rằng phản ứng kỳ hoặc của nàng không phải đơn giản chỉ vì nhìn thấy Hà Niên mau lớn đổi khác.

Cũng may lúc ấy bà Mạc quản gia đã cất tiếng, giọng xa cách lạnh băng cho thấy mức độ bà ưa thích Hương Nhâm:

— Mời mợ theo tôi. Tôi đưa mợ về phòng.

Không một lời, lòng nhẹ nhõm mừng thầm, Hải Nhu theo người đàn bà lên lầu, bỏ mặc Đạt Luân đứng đó nhìn theo, ánh mắt lạ lùng phân vân.

Đưa nàng vào một căn phòng rộng chưng dọn thật đẹp nhìn ra hướng nam, bà Mạc đưa tay chỉ chiếc va-ly đặt đứng ngay sát cửa, rồi vẫn với giọng nói lạnh lùng dăm dẩn và vẻ mặt khép kín, khinh thị, bà bảo:

— Phòng tắm ở ngay kế bên. Tôi nghĩ chắc mợ không nhớ nổi nơi này ra sao vì lần cuối mợ trở về đây cũng không ở được mấy

ngày.

Có rúm người dưới tia nhìn phê phán khắt nghiệt, không tìm được lời để bào chữa, Hải Nhu chỉ đứng lặng yên. Nàng nhắm mắt thở ra nhẹ nhõm khi bà Mạc đã bỏ đi. Buông mình ngồi xuống giường, Hải Nhu ôm mặt nghẹn ngào, run rẩy nghĩ đến sự thật phũ phàng. Một hồi sau thật lâu, cố gượng lòng, nàng đứng lên mở soạn đồ trong va-ly. Trong nhà hoàn toàn yên lặng. Nhưng khi nàng vừa tắm xong, và đã thay vào một chiếc áo đầm màu lam nhạt ngấn tay thì cửa phòng chợt mở. Hà Niên bước vào.

Sững người trong nỗi bất ngờ, Hải Nhu lặng yên. Qua thoáng ngỡ ngàng, nàng e dè cất tiếng:

— Hà Niên...

— Dạ - mắt tròn to tinh anh linh hoạt, Hà Niên đưa ngón trỏ lên môi, cố nói thật nhỏ. - Bà Mạc bảo con phải ở dưới bếp. Bà cũng nói cô không muốn gặp con.

Đóng cửa phòng lại thật nhẹ, Hà Niên đi từng bước đến bên cạnh Hải Nhu. Rõ ràng cô nhỏ đang có mưu tính chuyện gì.

— Ai cũng nói cô chỉ ở đây vì bà đi bị bệnh. Nhưng con biết *cô có muốn gặp* con. Liền thoáng nói xong một hơi, đứa bé mở rộng miệng cười, để lộ hàm răng sún mất hai chiếc răng sữa.

Hải Nhu mềm lòng giao động. Không phải là con nhưng dù gì Hà Niên cũng là cháu ruột của nàng mà! — Đúng vậy đó Hà Niên. Cô thật muốn gặp con.

— Con biết mà! Thật sự cô là má của con phải không? Bà Mạc nói cô không thích hợp làm má của ai hết.

Mắt mở to kinh ngạc, Hải Nhu nhớ lại những lời Đạt Luân đã nói.

— Bà Mạc nói với con như vậy à?

— Dạ không, con nghe bà nói với chị Kỳ làm ở dưới nhà bếp. Nhưng cô thật sự là má của con mà, phải không?

Nghĩ đến sự quyết định và những lời dằn dò của Đạt Luân, Hải Nhu do dự. Nàng sẽ không yên với hắn nếu sự việc không tiến triển đúng như hắn đã dự tính. Nhưng phải nói láo với Hà Niên, nàng thật không làm nổi.

— Hà Niên, con không nên để ý nghe

chuyện người lớn nói. Thôi thì nói như vậy : rằng cô rất muốn được làm một người bạn của con và cô mong con chịu làm bạn của cô, được không?

— Dạ được, Hà Niên dễ dãi. — Nhưng con biết cô thật sự là má của con, vì cô giống y như bức hình để trong phòng ngủ của ba lúc trước.

Hắn nhiên tánh tình Hà Niên không khỏi bị ảnh hưởng bởi sự cưng yêu nuông chiều nhưng cô bé dễ thương với vẻ hồn nhiên, lạnh lợi. Hải lòng, con bé hết riu rít kể chuyện đi vườn mầu giáo lại nói về đám bạn nhỏ ở nơi ấy. Sau cùng, thật đúng với ý thích của Hải Nhu, Hà Niên đề nghị dẫn nàng đi xem vòng quanh vườn.

Nắm lấy tay nàng, Hà Niên tung tăng kéo Hải Nhu xuống lầu, đi xuyên qua phòng khách rồi ra sân thượng nhìn bao quát ra vườn hoa rộng. Vẫn chưa đến chín giờ, bầu trời xanh ngắt và không khí vẫn còn man mát lạnh hơi sương. Vườn thật bao quát, được chăm nom chu đáo với những luống hoa nở rộ rực rỡ xen kẽ mỹ thuật với các khóm cây kiểng cắt tỉa vén khéo. Giữa vườn là một hồ sen với hòn non bộ. Hà Niên vui thích chỉ Hải Nhu xem những con cá vàng nhớn nhợ lội quanh những cánh sen hồng lao xao theo gió. Khung cảnh thần tiên, êm đềm chợt biến mất với sự xuất hiện của Đạt Luân. Với những bước dài cương quyết, hắn băng xuyên qua thảm cỏ, đi nhanh đến hai người.

— Hà Niên, vào nhà ngay đi! Đạt Luân nghiêm khắc ra lệnh. — Bà Mạc kiếm con tự nãy giờ. Bà đã nói là con không được làm rộn cô Nhâm!

— Dạ con đâu có làm rộn, nụ cười lém lỉnh trên môi, cô bé tẩn mẩn giải thích. — Con chỉ muốn chỉ má xem cá vàng với hồ sen và... Nếu chỉ bảo rằng Đạt Luân nổi giận thì thật quá nhẹ! Hải Nhu có rúm người khi nhìn thấy vẻ mặt hắn.

— Vào nhà ngay lập tức Hà Niên! Cộc lốc, gay gắt, giọng Đạt Luân cứng rắn đánh thép gạt ngang.

Xúc động mạnh vì đó giờ có lẽ cô bé chưa từng bị cha mắng rầy dữ dội như vậy. Nước mắt dâng lên ngập mi, bờ môi run run, Hà Niên tức tưởi quay người bỏ chạy vào nhà.

Bất nhẫn, Hải Nhu quay lại nhìn thẳng Đạt Luân, đầu ngẩng cao cương quyết.

— Anh đâu cần phải nói nặng với nó như vậy chứ! Và trước khi anh bắt đầu lớn tiếng với tôi, anh nên biết rằng: tôi không có nói gì hết! Thật vậy.

— Và cô chờ đợi tôi sẽ tin ngay như vậy, không còn lòng sôi cơn giận như trước, giọng Đạt Luân giờ trầm mặc sắc lạnh.— Phải mà, cô đâu muốn trở về đây, và đây là cách cô trả thù chứ gì! Được rồi Hương Nhâm, cảnh cáo cô trước, nếu Hà Niên có bị ảnh hưởng mảy may gì vì việc này thì tôi hoàn toàn không chịu trách nhiệm mọi hành động của mình.

— Tôi... rúng động bởi sự dữ dội trong lời hấn nói, tiếng không cất cao nhưng gần mạnh đe dọa từng chữ, Hải Nhu ngập ngừng e ngại.— ... Tôi đề nghị anh nên hỏi thẳng Hà Niên cho rõ ai đã nói chuyện đó. Đồng thời anh nên tự hỏi mình xem hành động như vậy có được ích lợi gì. Nếu anh khinh khi, thù ghét tôi dữ như vậy thì hãy để tôi trở lại Sài Gòn cho rồi đi!

Dứt lời, nàng quay người bỏ đi nhưng Đạt Luân đã đưa tay ngang hông ngăn nàng lại. Hành động đột ngột bất ngờ khiến Hải Nhu loạng choạng suýt ngã nếu hấn đã không nhanh tay choàng ôm vai giữ nàng lại.

Chỉ trong thoáng chốc Hải Nhu đã cảm nhận thật rõ vòng tay rắn chắc ôm quanh

người. Biết rằng sẽ phải hối tiếc hành động của mình nhưng không dần cường lại được, Hải Nhu ngược mắt nhìn lên. Thà rằng hấn giận dữ, thà rằng hấn khinh miệt, thà rằng hấn oán hận điên cuồng,... vậy mà nàng có thể đối phó được. Đằng này... U ầu, kỳ bí, ánh mắt Đạt Luân chất chứa một nỗi niềm gì đó khó hiểu, thu hút mê hoặc giữ chặt ánh mắt Hải Nhu. Trong phút giây, nàng sống người bất động, chơi vơi hụt hẫng. Rồi bừng tỉnh dậy, Hải Nhu vùng vẫy, cố thoát ra nhưng vẫn bị hấn bắt giữ lại, lần này nắm thật chặt ở cánh tay.

— Đâu dễ dàng như vậy được. Đừng quên vì sao cô phải có mặt ở đây. Di Linh rất muốn gặp cô. Y tá nói đêm rồi tương đối yên giấc, và di vui mừng lắm khi hay biết cô đã... trở về với tôi. Giờ mình vào thăm di. Tôi nhắc lại lần nữa: bốn phận của cô là phải đóng cho trọn vai trò một người vợ yêu chồng, ngoan ngoãn dễ thương hiền lành và... hối tiếc những lỗi lầm xưa kia.

— Còn nếu tôi từ khước không làm thì sao? Lời phản kháng yếu ớt nhỏ bé thốt ra chưa hết thì Hải Nhu đã nghe nỗi đau hấn đập trên da thịt theo vòng tay xiết chặt của Đạt Luân.— Đúng là anh chỉ biết hăm dọa thôi mà! Anh vẫn chưa hiểu rằng anh chỉ cần một lời nhờ hỏi giản dị thôi sao chứ?

— Không, không thể hiểu, không thể tin và không bao giờ tin nổi! Với cô, muốn có được kết quả, chỉ có một phương cách duy

nhất là phải trấn áp bằng quyền lực sức mạnh! Sao, cô không đồng ý à? Hấn nói rồi buông thả nàng ra.

Vừa lách tránh xa Đạt Luân, Hải Nhu vừa vòng tay xoa chỗ đau. Nếu Hương Nhâm bị hấn đối xử như vậy hấn chị đã có cách đáp trả lại dữ dội không kém, Hải Nhu thầm nghĩ lúc cả hai đi vào nhà. Tâm hồn vẫn còn xao động bởi cuộc xung đột vừa qua nên may thay nàng không kịp dẫn đo lo âu cho dịp chạm mặt đầy thử thách sắp xảy ra.

*

Bà Cang Linh nằm ở một căn phòng cũng quay về hướng nam. Trưng bày đẹp thanh nhã, căn phòng khoáng khoáng sáng sủa, tràn ngập ánh nắng tràn vào từ cửa sổ mở rộng. Ánh mắt Hải Nhu dừng lại ở bóng dáng nằm trên giường. Nàng chờ đợi sẽ nhìn thấy một người đàn bà nhỏ bé với mái tóc bạc phơ, đôi má hồng hào và cặp mắt già nua, mệt mỏi. Nhưng thật ra không điểm nào nơi bà Cang Linh đáp đúng với sự dự đoán của Hải Nhu. Rõ ràng bà đang mang bệnh nặng vì làn da mượt xanh trắng bạch và người gầy còm chỉ còn trơ xương. Mái tóc chỉ mới điểm sương được bởi gọn vén khéo và khuôn mặt trang điểm kín đáo. Đôi mắt đang nhìn Hải Nhu chăm chú vẫn còn tinh anh, minh mẫn. Bối rối, thật không biết Hương Nhâm sẽ hành động như thế nào trong hoàn cảnh hiện tại, Hải Nhu chỉ biết liều làm theo lòng mình. Gạt bỏ mọi nỗi niềm phân vân do dự sang bên, nàng tiến đến bên giường, ân cần nắm lấy bàn tay gầy guộc đưa ra đón chào.

— Cuối cùng rồi con cũng thật sự trở về đây mà! Quả tình ban đầu khi nghe thẳng Luân nói có con ở đây, di nửa ngờ nửa hoặc không dám tin. Giờ con có đây thật mà, tươi đẹp hơn bao giờ hết! Giọng nói chỉ là một âm thanh khàn đục, khó hiểu và giờ đây đứng kề bên, Hải Nhu nhìn ra mái tóc và khuôn mặt súa soạn chỉ là lớp vỏ bề ngoài cố che giấu một người đàn bà già yếu triu nặng bệnh tật. Một niềm thương cảm từ đầu chợt dậy lên ngập lòng, không dần lại được, Hải Nhu cúi xuống hôn lên đôi gò

Trước khi Hải Nhu kịp đoán ra hắn định làm gì, Đạt Luân đã quay sang bắt lấy môi nàng, giam kín trong một nụ hôn dài. Sững người bất động, Hải Nhu không quay đầu tránh né được phần bất ngờ, phần bị tay hắn kèm giữ chặt sau gáy. Không gian như quay cuồng, nàng nghe chơi vơi, chơi vơi...

má nhăn nheo. Bà Linh rút bàn tay gầy đang nằm trong lòng tay Hải Nhu đưa lên vuốt nhẹ má nàng.

— Có được con ở đây thật vui mừng quá! Ở lại đây nói chuyện với dì nghe. Đã lâu lắm rồi dì không có dịp nói bàn về cái thế giới dì quen thuộc, về những điều mà phụ nữ mình ưa thích để ý tới.

Ngước lên, bà nhìn sang Đạt Luân - tự này giờ không một lời, chỉ đứng lặng yên theo dõi.

— Luân, dì muốn nói chuyện riêng với Hương Nhâm. Được không con? Ngần ngại, do dự, Đạt Luân dẫn đo chân chờ không lên tiếng ngay. Rõ ràng hắn vẫn chưa tin nàng! Một ý nghĩ tình quái chợt hiện ra trong đầu, Hải Nhu nắm lấy tay Đạt Luân, khẽ xiết chặt. Đồng thời nàng nở một nụ cười thật xinh, nũng nịu:

— Đừng lo mà anh, em hứa không làm dì mệt đâu!

Sâu sắc như soi thấu tận hồn nàng, tia nhìn Đạt Luân như ngăm báo trước nàng sẽ phải trả giá cho hành động tình nghịch của mình. Thật trầm tĩnh hắn chỉ đáp:

— Được rồi cưng. Nhưng đừng lâu hơn mười phút nghe.

Nói rồi hắn cúi xuống trườn mền vuốt nhẹ tay bà Cang Linh. Trước khi Hải Nhu kịp đoán ra hắn định làm gì, Đạt Luân đã quay sang bắt lấy môi nàng, giam kín trong một nụ hôn dài. Sững người bất động, Hải Nhu không quay đầu tránh né được phần bất ngờ, phần bị tay hắn kèm giữ chặt sau gáy. Không gian như quay cuồng, nàng nghe chơi vơi, chơi vơi... Đạt Luân ngẩng đầu lên, nhìn thấy vẻ mặt Hải Nhu đỏ hồng thảng thốt, cười khẽ rồi lại hôn vào má nàng trước khi bỏ đi.

Bâng khuâng, xao xuyến, Hải Nhu lặng người, nụ hôn như vẫn còn nồng đậm trên môi. Tâm tư đảo lộn rối bời, hồn ngẩn ngơ cuống quýt theo bước đi người ra khỏi phòng. Chừng nhịp tim đã tạm trở lại bình thường, nàng quay người về phía giường, bất gặp bà Linh đang nằm nhìn nàng mỉm cười thông cảm.

— Chồng hôn mà đỏ mặt xúc động như vậy thì con chắc phải thật lòng thương yêu nó lắm!

Lời nhận xét bộc trực lại càng làm cho Hải Nhu hổ thẹn, má hồng đậm hơn thêm. Nụ cười ngượng ngập trên môi, nàng gắng gượng chuyển đề tài:

— Đạo này đi ra sao?

— À... dì hỏi? Dì vẫn còn khỏe lắm! Mới có tẻ bệnh chút xíu mà ai nấy cũng làm như là đi sẽ theo ông bà lúc nào không biết. Nhất là thằng Luân, cứ lo lắng quanh quẩn bên chăm chỉ chu đáo như mẹ gà vậy.

— Anh Luân quý trọng dì lắm! Hải Nhu chân thành nhấn mạnh.

— Dì biết vậy, và dì cũng cảm ơn Trời Phật lắm! Nhưng cứ phải nghĩ đến vấn đề sức khỏe hoài đôi khi dì nghe cũng mệt mỏi quá. Bà lại nắm lấy bàn tay Hải Nhu, khẽ xiết chặt. — Con và Đạt Luân dần xếp hòa thuận lại với nhau được, dì mừng lắm! Lúc nào đi cũng hy vọng, cầu mong chuyện đó. Thằng Luân có thể chịu đựng được nhưng tội nghiệp con Niên hãy còn nhỏ quá!

Lòng xốn xang bất an, Hải Nhu lại đỏ mặt khi nghe bà Linh đề cập đến vấn đề riêng tư của vợ chồng Hương Nhâm. Hiểu lầm về mặt nàng, bà nói tiếp:

— Mẹ mà đứng đưng bỏ mặc con thơ thì thật là không phải... nhưng dì biết con cũng đã hiểu được điều đó rồi phải không?

— Dạ, làm như vậy thật là quấy, Hải Nhu hoàn toàn đồng ý. — Nhưng giờ con đã trở lại.

— Và dì biết chắc lần này là vĩnh viễn. Lúc nào đi cũng tin tưởng rằng rồi sẽ đến một ngày nào đó, con quay về đây. Dì cứ nói với thằng Luân hoài, rằng con thật sự không phải vậy. Chỉ tại con còn trẻ dại quá. Cứng đầu, ngồng cuồng, không nghĩ xa nhưng rồi với thời gian con cũng sẽ hiểu ra và quay về mà thôi. Thời gian đâu nó oán hận con ghê lắm!

— Con không nghĩ ngờ điều đó. Ảnh làm vậy là phải rồi, nguyên nhân chánh đáng quá mà!

Thật là lạ lùng! Rõ ràng bà Cang Linh đã bị Hương Nhâm trắng trợn lường gạt. Không rõ chỉ có một phần nào đó hay Đạt Luân đã giấu kín tất cả, không để lộ cho dì biết chút nào sự thật đảo điên tàn nhẫn về đời sống vợ chồng đầy trắc trở.

— Nghe nói con ở Sài Gòn phải không?

Giọng bà Linh chợt yếu đi. — Hồi đó đi cũng thích cuộc sống ở nơi đó lắm, nhưng giờ chắc có nhiều đổi khác.

— Dạ, đổi khác thì cũng có. Nhưng Sài Gòn tự chung vẫn náo nhiệt rộn rịp như bao giờ. Mới đây...

Từ giờ trở đi cuộc viếng thăm ngắn ngủi diễn tiến một cách dễ dàng êm xuôi, không còn những câu hỏi, những vấn đề phức tạp tế nhị nữa. Mãi mê trò chuyện với bà Cang Linh, Hải Nhu không ngờ thời gian đã qua mau. Chỉ thoáng chốc mà nàng đã ngồi lâu hơn dự định. Quên giờ khắc, nàng chỉ giật mình hay biết khi thấy cửa phòng mở ra khe khẽ. Đạt Luân ló đầu vào, ngạc nhiên khi nhìn thấy cảnh tượng hoà nhã thân ái giữa hai người.

— Ngày mai trở lại nữa nghe con, bà Linh dặn dò lúc Hải Nhu đứng lên đi.

— Dạ thế nào con cũng trở lại chứ!

Ra khỏi phòng, vẫn còn miên man nghĩ đến bà Cang Linh, Hải Nhu tạm quên đi thân phận, hoàn cảnh nghiệt ngã khó xử của mình. Nàng quay về phía Đạt Luân, nói thật khẽ:

— Chắc tôi không làm dì mệt đâu. Hình như dì còn hài lòng nữa. Dì không thể nào bị bệnh nặng đến vậy được. Thật ra bác sĩ nói như thế nào vậy?

— Tôi đã kể cô nghe hết rồi. Tôi không phóng đại cơn bệnh để dụ cô về đây.

— Không, dĩ nhiên là không. Nhưng chỉ tại... có vẻ như dì còn sáng suốt bình thường quá.

Quên cẩn thận dè dặt, Hải Nhu đã nói một cách thật tự nhiên, chân thành. Chừng bất gặp ánh mắt Đạt Luân nhìn nàng lạ lùng dò hỏi, nàng mới chợt nhớ lại. Lầm lẩn nối tiếp lầm lẩn, một lần nữa nàng lại không hành động giống như Hương Nhâm thường làm. Vội vàng nàng làm bộ thờ ơ nhún vai, gắng gượng khóa lấp:

— Anh bắt tôi phải tử tế với dì, không phải sao?

— Phải vậy rồi, nhưng tôi không ngờ cô lại đóng kịch tài tình như vậy!

— Tôi không giả đồ, cũng không đóng kịch!

— Thật à, không một giây phút nào hết? Nghe nói mừng lắm. Môi khẽ mỉm cười,

ánh mắt Đạt Luân như khiêu khích trên chọc. Sức nhớ lại, Hải Nhu đỏ bừng mặt hổ thẹn. Phải rồi, ý hấn muốn ám chỉ lời nàng âu yếm nũng nịu và nụ hôn không tránh khỏi sau đó. Không một lời, nàng quay người bỏ đi về phòng mình.

— Có một điều tôi thật sự vẫn không hiểu nổi vì sao cô lại làm được. Tiếng Đạt Luân vang lên sau nàng.— Làm sao một người đàn bà mà có lẽ trong suốt cả cuộc đời chưa từng biết xấu hổ là gì lại bỗng dưng có thể đỏ mặt theo ý mình muốn?

Không nghe Hải Nhu trả lời, Đạt Luân tiến đến sát kề bên. Tiếng hấn thật khê bên tai:

— Nếu cô không phải là Hương Nhâm mà là bất kỳ một người nào khác, tôi cũng đã tưởng rằng tôi đã làm cô khó chịu hổ thẹn. Hải Nhu cảm nhận hơn là nhìn thấy sức ám toát ra từ thân hình cao lớn đứng bên mình. Hơi thở hấn thổi nhẹ lên mái tóc nàng, mênh mang.

— Nhưng chữ hổ thẹn đối với cô đâu có ý nghĩa gì, phải không Hương Nhâm? Vì cho dù tôi tệ đến mức độ nào đi nữa, cũng không có người đàn bà nào đành lòng bỏ... Giọng nói chợt đành lại, rần như thép. Toàn thân Hải Nhu cảm nhận sự hiện diện đe dọa của Đạt Luân, nàng biết nàng phải tìm cách rời xa.

— Tôi muốn đi dạo một vòng... được không? E ngại, nàng dò hỏi.

— Dĩ nhiên là được. Miễn cô đừng đi quá xa thì thôi.

— Tôi sẽ không bỏ trốn đâu! Hải Nhu cố làm giọng vui vẻ.— Cả đến việc này, anh cũng không tin tôi nữa sao?

Lời vừa thốt ra, Hải Nhu đã biết mình lại một lần nữa nói hổ. Nàng ân hận nhìn nụ cười nửa mai mĩa nửa kinh ngạc lạ lùng trên môi Đạt Luân.

— Tin cô à? Đạt Luân hỏi lại, gần mạnh từng chữ.— Và điều đó cô lại dám trơ tráo đòi hỏi? Sai lầm đó tôi đã lỡ làm một lần quá nhiều rồi. Không, tôi không thể tin cô được, Hương Nhâm. Và nhất là những ý định của cô thì tôi lại càng không dám tin.

Định so sánh tư tưởng mưu đồ của cô thâm độc như cáo già tinh ranh nhưng nghĩ lại cũng tội, nói như vậy là nói hơi quá cho loài chồn cáo.

Mặt cắt không còn giọt máu, mắt cay xé trĩu nặng nước mắt, Hải Nhu chết trân khi Đạt Luân dứt lời. Chớp mắt cố gượng dần không khóc, nàng mở miệng muốn bào chữa mà lời không thốt ra được. Nàng quên bằng đi rằng lời Đạt Luân nhiec máng thật ra dành cho Hương Nhâm. Mắt mờ lệ, tuyệt vọng, Hải Nhu chỉ còn biết bỏ chạy xuống lầu. Không can ngăn, Đạt Luân chỉ đứng yên nhìn theo.

*

Đạt Luân thường rời khỏi nhà từ sáng sớm nên gần như nguyên ngày, Hải Nhu được thông thả tự do. Ngày thứ hai ở Triều Cao nàng đã viết một bức thư dài cho Hương Nhâm, kể rõ những việc đã xảy ra. Không có địa chỉ xác thực của Hương Nhâm nên nàng liều gửi đại về nhà ở Sài Gòn, hy vọng chị trở về sớm hơn dự định, nhận được. Trong lúc chờ đợi, nàng quyết định chấp nhận hoàn cảnh đã đưa đẩy đến. Lẽ ra nàng phải sung sướng hài lòng hơn bao giờ hết! Thật ra còn đòi hỏi gì hơn, nàng đang ở một nơi thật giàu sang, có sẵn một chiếc xe nhỏ xinh xắn để sử dụng riêng và hoàn toàn tự do đi đây đó.

Nhưng cho dù có được đầy đủ sung sướng hơn ngàn lần nàng vẫn không màng, nếu phải trả giá bằng nỗi khổ tâm ngày đêm bị bủa vây dầy vò bởi sự nghi kỵ ngờ hoặc của bà Mạc, và nhất là của Đạt Luân. Rằng hấn nếu muốn có thể thật hiền hòa, nhẫn nại, ưu ái, tràn ắp tình thương - điều đó nàng đã nhận biết qua những lần ngồi lặng yên trộm lén theo dõi. Dễ cười nhưng cũng thường hay trầm ngâm, tư lự và bao giờ đối với Hà Niên và di Linh, Đạt Luân cũng đều ân cần chăm sóc, nồng ấm thương yêu. Có lẽ một thời nào đó xa xưa, hấn cũng đã từng đối xử Hương Nhâm như vậy.

Hải Nhu sợ nhất phải nói là thái độ, tâm tính thay đổi bất thường khó ngờ trước được của Đạt Luân và chiếc lưỡi sắc bén hơn dao. Ở trong phòng di Linh, hấn hoàn toàn đối khác. Để đóng cho thật vai trò một người chồng cứng yêu vợ trước mặt di, hấn thường kéo ôm sát nàng vào lòng và tái diễn lại sự thành công của nụ hôn đầu tiên. Nàng biết hấn khoái chí hả hê lắm trước sự bối rối luống cuống của nàng trăm lần như một mặc dù thật không rõ vì sao nàng lại như vậy.

Nhắm mắt lại, Hải Nhu nằm nghe nằng ăm mơn man rần hồng làn da. Tư tưởng cao bay, nàng mừng tượng nghĩ đến khuôn mặt Đạt Luân. Kỳ bí, khó hiểu - có lẽ không bao giờ nàng có thể thấu hiểu được hấn. Nhưng ngày qua ngày, ngoài ý muốn của Hải Nhu, sự oán giận ban đầu đã dần dần phai nhạt, nhường chỗ cho niềm cảm thông và một thứ tình cảm đậm đà sâu sắc hơn mà nàng cố gạt bỏ, chối từ không dám thú thật

với lòng.
— Má ơi, sao má không lại đây giúp con xây lâu đài bằng cát? Giọng nói trẻ con ra lệnh, vời vỉnh vang lên đầy xua những tư tưởng phức tạp sang bên. Hải Nhu mở mắt, nghiêng nhìn sang Hà Niên. Con bé nhỏ trong bộ áo tằm hai mảnh màu tươi sặc sỡ làm nổi bật làn da rán hồng, đang quỳ cạnh một ụ cát to, đầu nghiêng nghiêng ra dáng chờ đợi. Trông nó dễ thương quá! Hải Nhu thầm nghĩ như đã từng nghĩ hàng vạn lần trước. Trao nhau nụ cười thương yêu, cả hai không cần phải nói lời nào mà vẫn biết tình cảm thân thiết gắn bó giữa hai người ngày càng thêm sâu đậm.

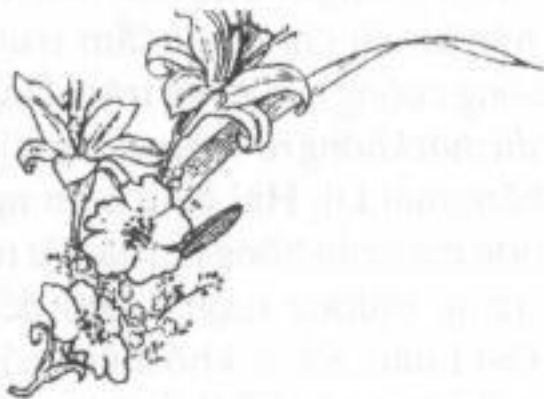
Cười vui, làm theo lời Hà Niên, Hải Nhu ngồi bệt xuống cát nóng hăng hái đào, đắp cát thành hình với chiếc xuống đồ chơi bé tí. Lần đầu tiên từ khi Đạt Luân xuất hiện trong cuộc đời nàng, Hải Nhu cảm thấy vui sướng hạnh phúc, hài lòng chấp nhận sống cho từng ngày. Những tháng ngày thanh thoi ở Triều Cao, hưởng gió biển cùng nắng ấm đã khiến Hải Nhu như thay hình đổi dạng. Tươi mát khỏe mạnh, thân hình mảnh mai ẻo lả với làn da rán hồng, mái tóc bóng ngời đen mượt và ánh mắt được gieo vào chút gì đó niềm tự hào phái yếu.

Khẽ mỉm cười, Hải Nhu sung sướng vươn mình trong nắng tươi, tận hưởng sự thanh thản thoải mái. Chẳng mở mắt ra, ánh mắt nàng vương phải tia nhìn làm quen của người đàn bà lớn tuổi ngồi gần bên. Vui vẻ bà ta cất tiếng nói to:

— Thật hoàn toàn không cần phải hỏi hai người quan hệ là gì với nhau. Đó giờ tôi chưa từng thấy mẹ với con nào mà lại giống nhau in hệt như vậy!

Mơ hồ Hải Nhu nghe tiếng mình đáp trả những lời xã giao nhã nhặn mà lòng quặn đau, xót xa. Phải chi đó là sự thật! Phải chi Hà Niên là con nàng thật sự! Phải chi Đạt Luân...

(Tiếp theo kỳ sau)

Một ngày

Sáng ra, xuống phố. Thành thoi
Thấy hoa chớm nở, thấy trời xanh non
Lề đường rộn bước chân son
Tiếng chim tập hót, nghe còn trẻ thơ

Buổi trưa, xuống phố. Phát phơ
Thấy người lạ hoắc, thấy ta lạc bầy
Thèm nhìn tà áo dài bay
Mịt mù chỉ thấy bóng mây vật vờ.

Buổi chiều, xuống phố. Ngẩn ngơ
Loanh quanh, chẳng biết nẻo mô là đường
Dìu chân, bóng lộng trong gương
Gã kia, tóc đã điểm sương, thuở nào?

Đêm về, trần trọc. Chiêm bao
Thấy hoa soan tím lối vào nhà xưa
Giật mình! Ngoài hiên gió đưa
Trang nghiêng qua bụi cúc, vừa hết bóng!

● Uyên Giang
tháng 9.92

Chủ Nhật

Chủ nhật nghỉ, không phải làm gì
Suốt tuần quen giấc vẫn dậy sớm
Pha ly cà phê uống một mình
Điều thuốc đầu ngày khói tỏa đậm.

Cả nhà hãy còn đang ngủ ngon
Với tay mở lại băng nhạc cũ
“Người tình già trên đầu non...”
Bỗng nhớ quê hương như nhớ phố.

Mười một giờ mọi người thức dậy
Thằng con út ăn sáng thật ngon
Thịt nguội, “Pa-te-gan” béo ngậy
Ồi, bánh mì bưu điện Sài-gòn!

Tự nhiên thêm một tổ hủ tít
Nước Tiên Giang sáng nổi, chiều rờn
Mỹ Tho đang giữa mùa mận chín
Tiếng hò đuổi gió lướt trên sông.

Chủ nhật nghỉ, hoàn toàn thoải mái
Đi dạo một vòng quanh rừng thông
Nắng vàng lạnh, ngở chiều Đà Lạt
Lần quần tìm không thấy quán Tùng.

Chủ nhật nghỉ, không suy nghĩ gì!
Chủ nhật nghỉ, hoàn toàn thoải mái!

● Uyên Giang

* Nhạc và lời Phạm Duy.

VS

Nr. 006
Søndag
19. november
1992
Uke 48
Kr. 7,00

Tận thế

10.000 người thất vọng, ngày tận thế vẫn chưa tới.

Hán Thành: Ngày 29 tháng 10 năm 1992, 8 giờ sáng, hơn 10.000 người Đại Hàn thuộc một giáo phái Thiên chúa tin rằng giờ tận thế đã tới, đã tập trung tại 200 nhà thờ để cầu nguyện. Họ tin rằng thiên thần sẽ tới rước họ lên thiên đàng trước khi thế giới lâm vào một cuộc tàn phá khủng khiếp kéo dài trong 7 năm. Chúa Jesus

sau đó sẽ tái hiện để cứu nhân loại một lần nữa.

Cảnh sát đã phải gia tăng tuần tiễu vừa để chặn đứng các người phản đối giáo phái kỳ lạ kia và vừa để ngăn chặn các vụ tự sát và các hành động điên cuồng vì tuyệt vọng. Nhưng rồi chờ hoài tới khuya vẫn hồng có chuyện gì xảy, các người mê tín kia đành phải thất vọng ra về.

VS

Thiết nghĩ

Tự do nói chuyện tự do

Tự do, hai chữ tầm thường ai cũng biết, ai cũng hiểu và ai cũng ca tụng. Khổ một nỗi là hông ai hiểu tự do giống ai. Ai cũng muốn kéo tự do về phía mình. Ai cũng muốn hiểu tự do sao cho có lợi cho mình. Cũng vì cái nghĩa của tự do mà thế giới loạn ly hông biết bao nhiêu lần mà kể. Hai phe hông đồng ý về định nghĩa của tự do, rủ nhau đánh lộn sút đầu mẻ trán. Phe nào thắng là dành được phần quyết định tự do là gì.

Ngày xưa, ngày xưa, vua chúa cho rằng tự do là dân chúng phải theo ý vua, hông được cãi. Ai hông đồng ý thì lấy mạng mà đổi tự do. Dân chúng thì nghĩ ngược lại. Tự do là phải theo ý dân và vua nào khôn hồn thì được tiếp tục phê phôn, vua nào hông biết điều thì lột long bào, đuổi về vườn, cho cuộc đất trồng khoai. Thế giới vì đó loạn lạc, giặc giã nhiều hơn thanh bình.

Thời gian trôi đi, xã hội tiến bộ, tưởng rằng con người ai cũng hiểu tự do, đồng ý với nhau hơn về định nghĩa của tự do. Nhưng rồi con người vẫn là con người và tự do vẫn nhiều nghĩa.

Có một bọn quái thai thời đại mệnh danh cộng sản, lúc nào cũng lớn họng ca tụng tự do. Tên đầu sỏ bình hoạn tên Hồ lúc nào cũng leo lên cái miệng: "Không gì quý hơn độc lập tự do". Nhưng tự do theo kiểu của chúng là tất mọi người đều phải theo đường lối của đảng và nhà nước, hông được cãi cộ. Những ai có ý kiến khác đều bị cải tạo mút chỉ.

Tồi bại hông kém là một loại khác chỉ biết lo cho mình, chỉ muốn mình có tự do còn ai khác hông có thì ráng chịu. Đối với họ, tự do là ích kỷ. Họ tự cho phép mình làm tất cả mọi chuyện, cho

VERDENS SANG

Partipolitisk og økonomisk titt og uavhengig dagblad. Utgitt av Verdens Sang A/S, Postboks 8376, Hammenborg, 0129 Oslo 1.

Ansvarlig redaktør: PhiDốtHamBét

Politisk redaktør: AnhBétNútXanh

Redaktør: ĐurủHànXanh

Càng kéo càng cụt!

Castro hết đường binh!

Nghe thì cũng có lý đó, Felipe, nhưng tớ quá già rồi để có thể làm lại cuộc đời. Đó là lời than oán của Fidel Castro với người bạn là Felipe Gonzales, thủ tướng Tây Ban Nha, khuyên Castro từ bỏ chủ nghĩa cộng sản.

Cuộc đối thoại này xảy ra tại hội nghị thượng đỉnh của châu Mỹ Latin được tổ chức tại Guadalajara, Mễ tây Cơ. Theo lời những người chứng kiến, lão râu xồm Castro đã kiên nhẫn ngồi nghe Gonzales dạy đời và chỉ biết thở dài thôi.

Đây là một sự kiện mới và hi hữu vì từ trước tới giờ, Castro lúc nào cũng ồn ào khoác lác về sự anh hùng của Cuba, dám chống lại Huê kỳ.

— Nước Cuba khổ vì Castro cứng đầu, hông chịu thay đổi. Đó là lời tuyên bố của tổng thống Bush trước đặt viết ký tên vào lệnh gia tăng cấm vận Cuba. Theo lệnh mới này, tất cả các hãng Mỹ tại ngoại quốc cũng hông được quyền buôn bán với Cuba, chứ không riêng các hãng Mỹ tại đất Mỹ.

Ủy ban trung ương đảng cộng sản Cuba cho rằng: "Nhân dân Cuba quyết hông sợ hành động gây hấn này của bọn tư bản. Chúng ta nhứt định hổng chịu thua!"

Mặt khác, đảng cộng sản Cuba khuyến khích dân chúng Cuba nên có một cái nhìn mới đối với xe đạp của Trung Cộng vì đi xe đạp rất có lợi cho sức khỏe, tránh bị căng thẳng thần kinh và mất ngủ!

Nói thì nghe ngon vậy nhưng hiện nay 10 triệu dân Cuba đang phải chịu khổ vì thiếu lương thực, xăng dầu và các nhu yếu phẩm khác.

dầu dê tiện cỡ nào cũng được miễn có lợi cho mình thôi. Họ bất kể luân thường đạo lý, bất kể tình đồng bào, cứ chỗ nào kiếm được tiền là họ nhào vô. Họ muối mặt bắt tay hợp tác với bọn cộng nô, kẻ thù cũ đã từng hành hạ họ.

Dân Nam ta ở hải ngoại hãy mau sử dụng quyền tự do quý báu của mình để vạch trần tội ác của hai bọn kể trên. Đồng bào còn lại trong nước hông có được quyền tự do và đang chờ chúng ta thực thi quyền tự do dùm đó!

AIDS viếng Trung cộng

- **Bắc Kinh:** Nước đông dân cư nhất thế giới đang bị lây bệnh AIDS.

Nhà chức trách Trung Cộng công bố là tới tháng tám vừa qua đã ghi nhận được 932 người bị nhiễm HIV và 9 người trong số đó đã chết vì AIDS.

Hầu hết các trường hợp trên đều xảy ra tại vùng Vân Nam, giáp ranh với vùng Tam giác vàng, nổi tiếng về ma túy. Bệnh AIDS được truyền qua việc chích ma túy.

Hai phần ba dân Tàu nghĩ rằng bệnh AIDS là một loại bệnh của người ngoại quốc và nếu họ tránh tiếp xúc sẽ tránh được bệnh.

Loạn luân !!

Stalin lấy.. con gái ruột !

- **Moskva:** Vợ hai của Stalin tự vận vì nghĩ mình là con ruột của Stalin. Theo tác phẩm mới được phát hành "Các mệnh phụ của điện Kremlin", mẹ của bà ta hông bao giờ giải tỏa sự nghi ngờ này.

Stalin quen biết với bà vợ hai Nadzhda Allilueva từ khi bà ta còn nhỏ. Mặc dầu, Stalin lúc nào cũng khẳng định là bà ta hông thể là con của lão ta nhưng mẹ của bà ta, người biết rõ nhất, hông phủ nhận trường hợp Stalin là cha ruột của Nadzhda. Bà ta chỉ nói suông: "Con hông cần nghĩ tới việc đó. Con hông giống lão ta là được rồi".

Cũng trong tác phẩm này, tác giả Larisa Vasiliejeva cho biết là trùm công an của Stalin rất thích gái trẻ và ra lệnh cho đàn em đi lùm bắt gái ngoài đường mang về cho hắn.

Kiến trĩ bá bệnh

- **Bắc Kinh:** Các nghiên cứu gia Trung Cộng cho biết là mỗi ngày ăn một tô kiến là khỏi cần đi bác sĩ. Kiến trị hết mọi chứng bệnh và bảo vệ sức khỏe.

Đó là kết quả của khoá học toàn quốc về kiến lần thứ nhất. Dân Tàu đã ăn kiến hơn 3000 năm nay và vẫn còn tiếp tục ăn kiến dài dài (đương nhiên rồi!), nhất là dân miền Nam Trung Cộng.

Tất cả 40 chuyên viên về kiến và y sĩ tham dự khoá học, đều nhất trí là kiến trị bệnh phong thấp, viêm gan (Hepatitt B) và làm tăng trưởng sức kháng sinh. Một chi tiết hồng được

nêu rõ là loại kiến nào tốt nhất. Kiến lửa, kiến vàng hay kiến hôi?

Rồi đây tới loài kiến cũng hông được yên với cộng sản nữa. Cứ tưởng tượng một tỷ anh ba Tàu rủ nhau đi bắt kiến xực thì chắc dòng họ kiến sẽ bị diệt vong.

Hút thuốc hết trĩ

- **Bắc Kinh:** Y sĩ Trung Cộng cho biết họ đã tìm ra một phương pháp mau nhiệm để trị bệnh trĩ. Đó là thuốc lá.

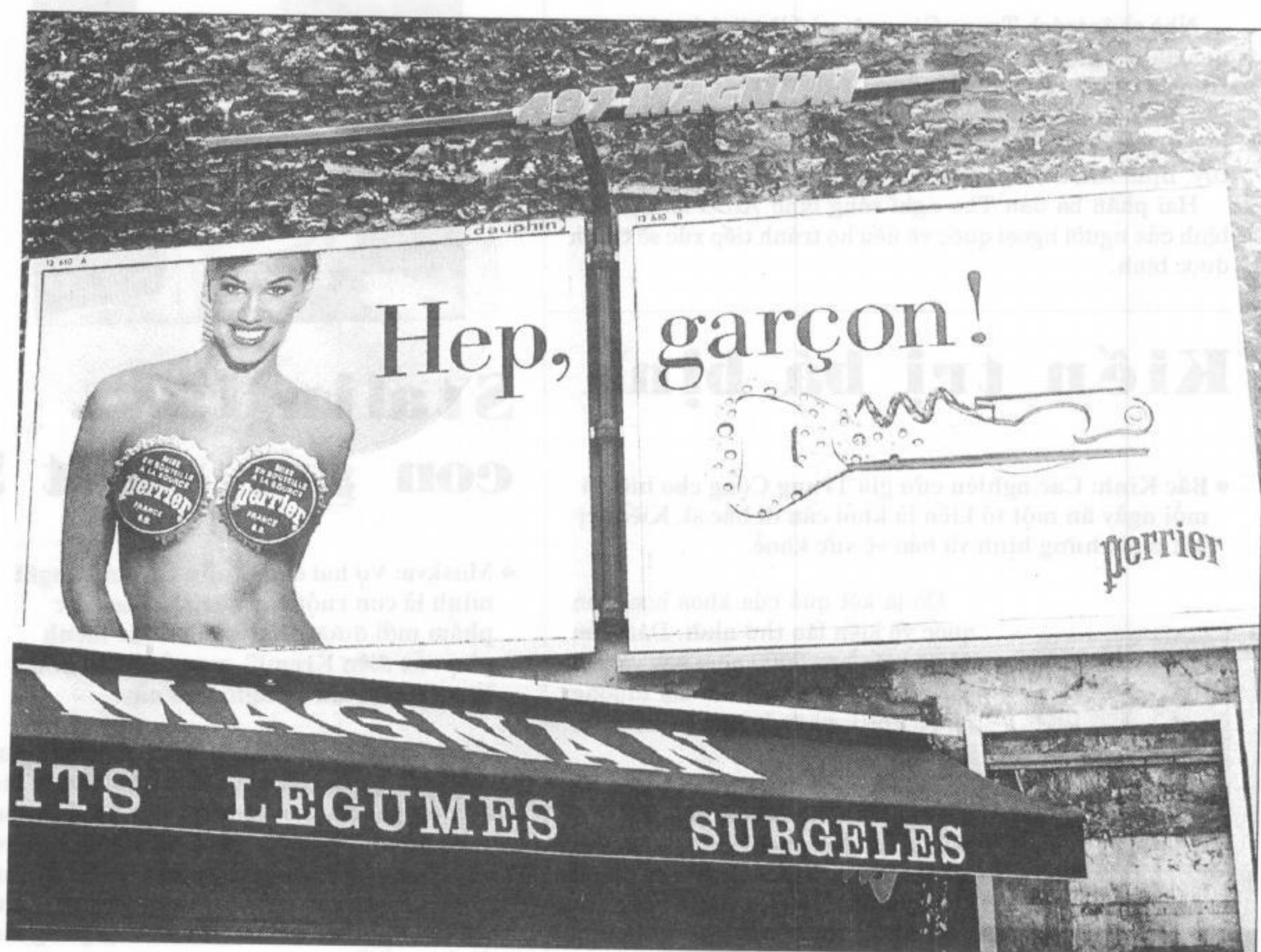
Y sĩ Trung Cộng lại một lần nữa phát huy sáng kiến, chế ra một loại thuốc điều "thuốc" trị tuyệt bệnh trĩ. Loại thuốc điều này vắn bằng thuốc lá thường nhưng chất Nikotin được rút ra hết và thuốc là được tẩm một loại thuốc Bắc đặc biệt.

Các nghiên cứu gia Trung cộng cho biết là 95 phần trăm trong số 760 người bị bệnh trĩ đã khỏi bệnh sau khi hút loại thuốc lá đặc biệt này.

Hết tiền Hiện vợ

Bắc Kinh (AP/VG): Theo tờ China Daily, nạn cờ bạc hiện nay đang lan tràn tại Trung cộng và nhà cầm quyền đành phải chịu bó tay. Dân Tàu mê đánh bài một cách điên cuồng. Thua sạch túi, nhiều con ghien bạc đem vợ hiến chủ nợ. Trong chín tháng vừa qua, có ít nhất 20 người phụ nữ tự vận vì phải làm vật thí cho các canh bạc.

Paris có gì

Perrier hông phải là một hiệu sữa dâu! Perrier là một loại nước suối có ga, uống ví Martell và nước thì đá hết xảy!

Bạo kiều Tây

Paris, kinh đô ánh sáng muôn màu, quả danh bất hư truyền. Paris, bất cứ cái gì cũng sống động và hấp dẫn hơn những thành phố khác. Mới đây nhất là bảng quảng cáo của hãng nước suối Perrier (hình phía trên). Quảng cáo theo kiểu đó mà ở Bắc Âu chắc chắn sẽ um xùm chuyện. Các hội phụ nữ sẽ đua nhau mà phản đối cho rằng bôi nhọ phụ nữ.

Phụ nữ Pháp thì khác, họ hông những hông cảm thấy bị coi thường mà còn thích nữa vì được sự chú ý của mọi người. Họ hãnh diện là phái đẹp và có sức mạnh thu hút nam giới, bắt phải móc bóp đẹp. Dân Bắc Âu khi đi ăn hay đi coi xi nê thì chàng trả cho

chàng, nàng trả cho nàng, self service. Đối với phụ nữ Pháp, thì người đàn ông phải tỏ ra galant, đưa đón, phục vụ và chi đẹp hết mọi thứ. Một vài nhà hàng ở Paris có hai loại thực đơn, một loại có đề giá dành cho các chàng, một loại hông có đề giá dành cho các nàng. Như vậy rất hay cho các chàng nghèo mà muốn hút salem, kinh tế hông được rộng rãi mà muốn chơi bảnh, rủ đào đi ăn. Nàng cứ việc thoải mái lựa món cho vừa ý, còn chàng thì cũng tự do lựa món rẻ cho đầy bao tử mà hông sợ bể độ với người đẹp. Có lẽ cũng nhờ vậy mà Paris nổi tiếng là thành phố của các cặp tình nhân!

Lạ không em ?

**Con người tiên bộ
Đồ lót cũng tiến theo**

Baleine, kiểu đồ lót tiêu chuẩn của thập niên 20, dùng xương cá voi để bó thân thể.

Các bảng quảng cáo đồ lót phản ánh sự thay đổi quan điểm của con người.

Vừa qua, nhà xuất bản Forney tại Paris vừa mở một cuộc triển lãm đặc biệt chưa từng có, trưng bày các bảng quảng cáo đồ lót từ hơn 100 năm nay.

Cuộc triển lãm, qua 130 bảng quảng cáo khác nhau, hong những đã giới thiệu được sự phát triển của ngành làm đồ lót cho nam nữ mà còn nêu rõ chưa có sự thay đổi về quan điểm của con người.

Khởi đầu là các kiểu đồ nặng nề, dây cộm. Xương cá voi cũng được sử dụng trong nhiều kiểu đồ để bó chặt thân thể con người. Lần lần, con người cởi mở và phóng khoáng hơn và đồ lót cũng theo đó mà nhẹ dần, nhỏ dần, mỏng dần và nhiều màu sắc hơn.

Cũng qua cuộc triển lãm, nam giới có vẻ mặc cỡ và bảo thủ hơn nữ giới. Tới năm 1960, mới bắt đầu có quảng cáo đồ lót nam giới và các kiểu hong có thay đổi gì mấy. Chỉ vào hai thập niên gần đây thì mới có nhiều kiểu táo bạo và hấp dẫn.

Scandale, kiểu đồ lót chế bởi Robert Perrier vào năm 1933 là một cách mạng trong kỹ nghệ đồ lót và gây nhiều xì căng đan. Xương cá voi bị dây thung cao su thế chỗ, con người cũng bắt đầu co dần tự do hơn.

Ra đường gặp khi

Một con dã nhơn, 14 tuổi, đã chặn bắt một du khách Pháp tại một công viên ở Borneo, Indonesia, và lột hết quần áo. Anh chàng du khách sợ hãi đứng chết trân bên cạnh bà vợ, để con khi, khi khon lột hết từ áo tới quần và luôn cả đồ lót. Con khi đông tuốt mất một hồi lâu, anh ta mới hoàn hồn và chạy kiếm mượn quần áo che thân.

Púp Ba

Lần đầu tiên
tại Oslo

Bà Bente Wie (bên trái) đang ngồi khoải chí vì búp "Blaze" của mình. Người đẹp rót rượu chính là miss Liza.

“Puppe-bar”, đọc púp ba hay búp pa gì cũng được, miễn hồng treo quai hàm thôi, là loại búp hay ba mới tại Oslo. Mùa đông hay mùa hè, các cô chiêu đãi đều coi như pha và ở trần dọn la ve.

Quán “Blaze” tại đường Grensen, Oslo vừa mở cửa hai tuần qua và bán la ve chạy như tôm tươi. Điều đó hông có gì lạ vì đó là nơi duy nhất tại Na Uy, sáu ngày trong tuần, đều có những màn vũ... và lúc nào cũng túc trực ít nhất ba cô chiêu đãi “thả nổi”.

Bente Wie, chủ hăng chuyên về giải trí “Show & Musikk” và cũng là chủ của quán “Blaze” cho biết là các cô gái noọc còn quá e thẹn, chưa quen làm việc ở trần nên hiện vẫn chưa muốn được cô nào hết. Trong

thời gian chờ đợi, bà ta phải nhờ đỡ các cô nghệ sĩ của “Show & Musikk”.

Ở trần hợp pháp!

Cảnh sát hông thấy có điều gì trở ngại khi thủ đô Oslo có púp ba hay quán với các màn hấp dẫn.

Vấn đề ăn bận hay hông ăn bận của chiêu đãi viên hông có liên quan gì tới cảnh sát hết, miễn là quán có giấy phép mở quán và bán rượu. Các màn vũ... cũng hông phải

là trách nhiệm của cảnh sát. Đó là lời tuyên bố của ông Lars Haavik, thuộc ty cảnh sát Oslo.

Trưởng ty lo về nhà hàng, ông Harry Slind cũng hông có ý kiến gì về púp ba hết: “Luật về nhà hàng và hotell hông có bắt buộc các nhơn viên làm việc phải ăn bận ra sao hết. Do đó, tất cả đều có thể ở trần để buôn bán tại Oslo và quán “Blaze” chắc chắn hông phải là trường hợp chót!”.

Chuyện tình Lotto

Trondheim - Chàng theo nàng đã lâu nhưng hông có ép phê. Nàng vẫn lạnh lùng như thế đó. Nhớ nàng, chàng đề tên vào phiếu Lotto. Nếu chẳng may, số hên có thể tìm nàng hé mở.

Tình yêu quả thiệt màu nhiệm. Từng con số đã lần lượt lọt đúng vị trí. Chàng mừng rỡ, giờ điện thoại, mạnh dạn bấm con số định mệnh. Nhưng rồi thất vọng ê chề! Một triệu hay một chục triệu, nàng vẫn nhứt quyết coi chàng như pha. Nhon viên Nha kiến thiết Na uy (Norsk Tipping) chết trong lòng một ít khi nghe có người từ chối số kim ngân hơn ba triệu. Nhưng rồi hông thể giỡn mặt nhà nước, luật là luật, Nha kiến thiết vẫn chung đủ.

Thời buổi tân tiến, nàng vẫn kế luật sư lành nghề. Câu chuyện tình chánh thức kết thúc một cách hợp pháp: Nàng chia cho chàng phân nửa nhưng chàng phải thề ra đi biên biệt, hông hẹn ngày về.

Chàng hết đường binh, đành phải nghen ngào bỏ túi một triệu bảy và để tang cho một cuộc tình đơn phương. Nàng khoẻ re như bò kéo xe, ôm số bạc còn lại, lên đường tìm hạnh phúc trong cuộc sống mới xa hoa.

Giám đốc Nha kiến thiết Reidar Nordby, trước nay chỉ quen giao du dân hơn hở, yêu đời, chơi với không hiểu chuyện gì xảy ra trước chuyện tình kỳ khôi!

Nam nữ tranh hùng

Jimmy Connors chứng minh mình thuộc phái mạnh trong làng tennis! Anh ta hạ Martina Navratilova 7-5, 6-2 trong trận "Battle of the Sexes" tạm dịch là cuộc vật lộn giữa hai phái, và ẵm gọn 500.000 đô.

Đây là cuộc vật lộn thứ hai. Cuộc vật lộn thứ nhứt diễn ra vào năm 1973, giữa Billie Jean King và Bobby Riggs. Billie vớt

Bobby đẹp với tỷ số 6-4, 6-4, 6-3.

Để cho công bằng, nam chỉ được "sọc" có một lần và phải đánh sân đôi.

Mặc dầu đã 40 tuổi, Jimmy hông gặp mấy khó khăn khi hạ Navratilova dưới sự chứng kiến của 13.832 khán giả có mặt tại Caesar's Palace, Las Vegas.

Dracula tân thời

Khi quan tòa tuyên án, Andrej Tsjikatilo vẫn bình thản ngồi ngáp trong cái chuồng đặt trước vành móng ngựa!

Tsjikatilo, 56 tuổi trước đây là thầy giáo và là thủ phạm giết tất cả 52 người.

Tsjikalito cho là mình vô tội nhưng theo chứng cứ thì hẳn ta hông giết mà còn hiếp dâm và hành hạ các nạn nhon một cách tàn nhẫn. Nạn nhon là 21 em trai tuổi từ 8 tới 16, 14 em gái tuổi từ 9 tới 17 và 17 phụ nữ.

Tsjikalito bị đưa ra toà án tại thành Rostov, miền Nam nước Nga trong chuồng sắt, dưới sự chứng kiến của hơn 200 phóng viên và thân nhân của các nạn nhon. Quan tòa phải mất ba tiếng mới đọc hết các tội của Tsjikalito.

Tsjikalito cho mình là nạn nhon của chế độ cộng sản như biết bao triệu dân Nga khác. Hẳn ta còn khai rằng chính em ruột của hẳn bị các nông dân Ukraina giết và ăn thịt trong nạn đói vào khoảng 1930.

Lắm cảm

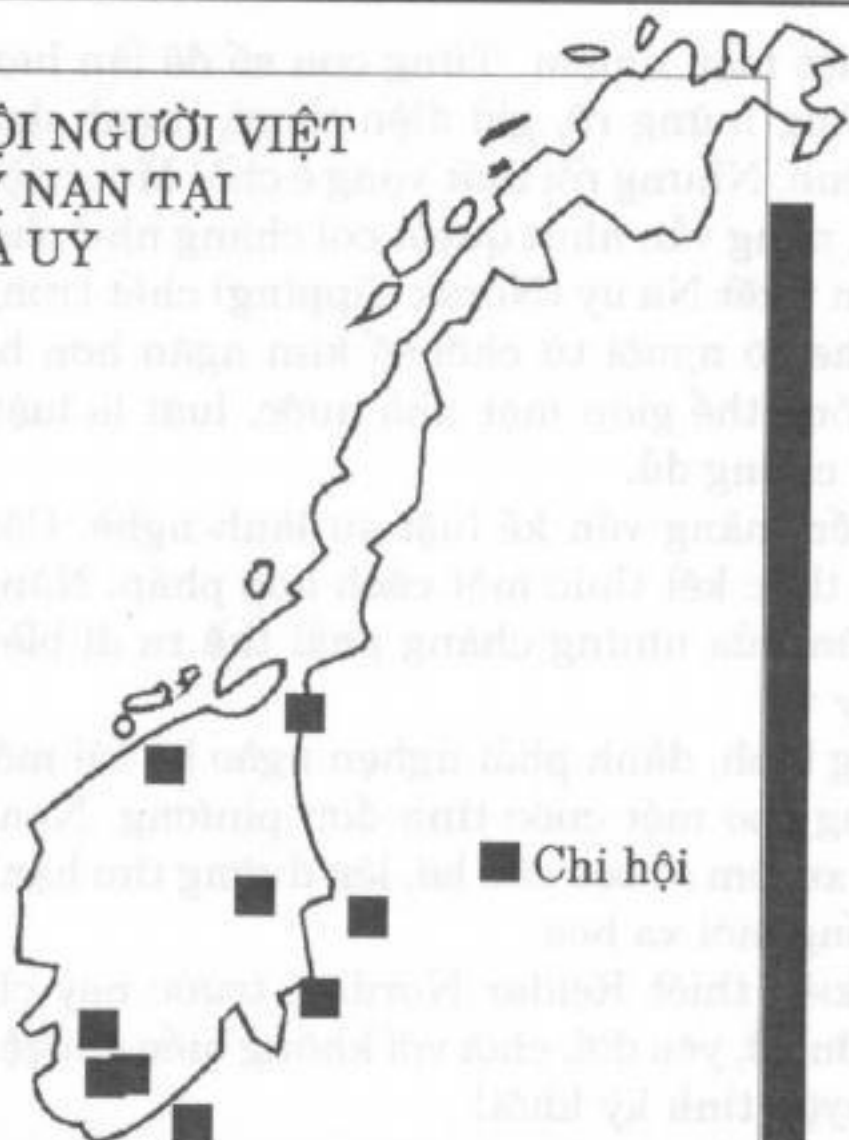
Ông Clinton chỉ có một căn bệnh duy nhất.. dị ứng vì xi!

PSSST!

25 ngày nữa

Giáng sinh 1992

HỘI NGƯỜI VIỆT TỶ NẠN TẠI NA UY

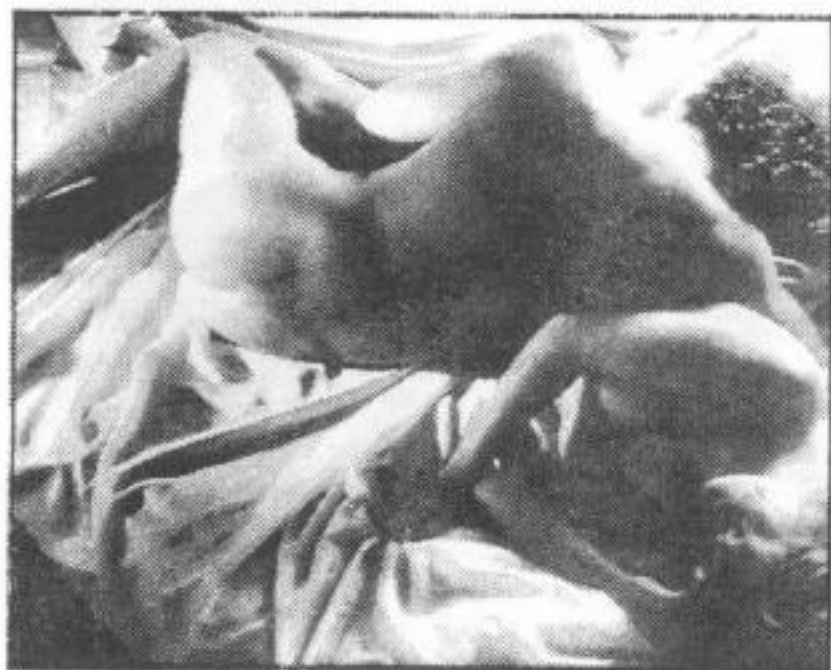

Yêu thiên nhiên

Ai mà sét xi chạy cùng đây? Một tên bợm chẳng? Hông phải, đây chính là tỉnh trưởng Fredrik Stoevset tỉnh Skjerstad ở miền Bắc Na uy, gần Bắc cực. Là một người yêu thiên nhiên, ông ta đã hết lòng tranh đấu để có thể tắm trường ở bãi biển thuộc tỉnh nhà. Cuối cùng ông ta được toại nguyện, hội đồng tỉnh đã biểu quyết, chín ô kê (tiếng Anh = Okay), tám nô quê (tiếng Anh = No way). Bây giờ ai yêu thiên nhiên và có gan đều có thể lên Bắc cực, chạy nhòng nhòng cho nổi da gà chơi!

Sanh bảy

Lidia Santiartia, 23 tuổi, người vùng Napoli, Ý Đại Lợi vừa qua khai hoa nở nhụy và hạ sanh được bảy em bé bốn trai ba gái, nặng từ 500 gram tới 900 gram. Vì sanh thiếu tới 2 tháng rưỡi nên chỉ có năm em sống.

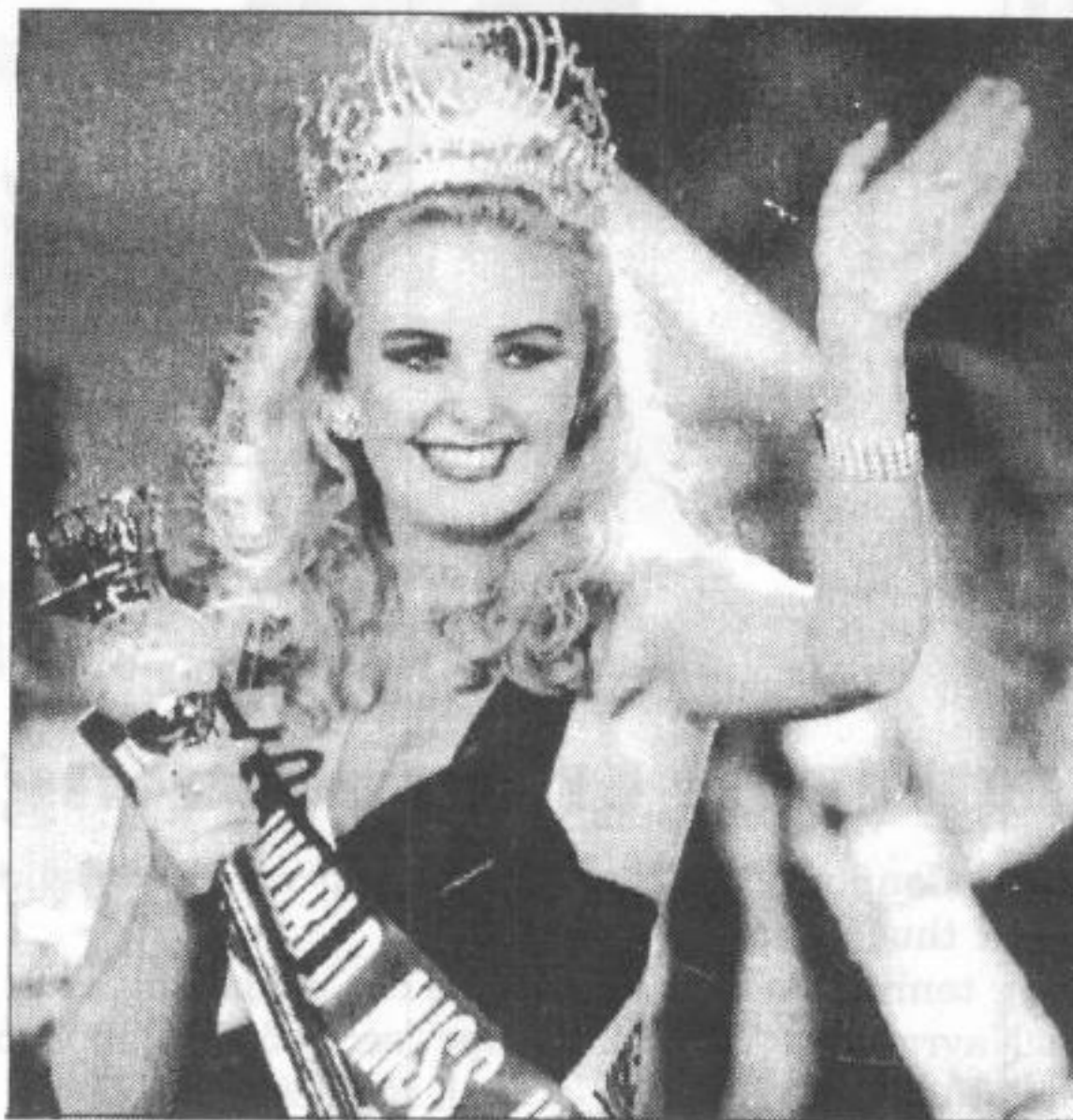

Tình yêu hông bờ bến

Tình yêu quả thực hông ranh bờ bến! Yêu dưới quả Đất hông đủ, một cặp Nga định nới rộng tình yêu ra không gian.

Andreij Filipov và người vợ là vũ nữ ba lê, tình nguyện đi tiên phong trong việc đem tình yêu ra không gian. Filipov, nguyên là kỹ sư không gian, cho là việc ái ân ngoài không gian rất quan trọng và là yếu tố chánh để con người chinh phục các hành tinh khác.

Filipov hiện đang tìm tài chánh mua một máy hút để phản sức hút của trái đất hầu có thể thực tập trước. Filipov cũng nhấn mạnh rằng: "Là những nhà nghiên cứu, dĩ nhiên chúng tôi sẽ ghi nhận tất cả các dữ kiện!". Ai yêu khoa học và xi tiền ra thì sẽ được biết những điều mới lạ và sốt dẻo!

Hoa hậu sanh viên

Nếu có ai hỏi cô em sanh viên nào đẹp nhưt hoàn cầu thì nhớ trả lời cho đúng là cô em Băng Đảo (Island) tên Anna Bjirndottir. Mặc dầu xuất thân từ miền băng giá em Anna đã khiến cho các giám khảo nghe nóng rục để đoạt chức Hoa hậu sanh viên tổ chức tại Hán Thành, Đại Hàn.

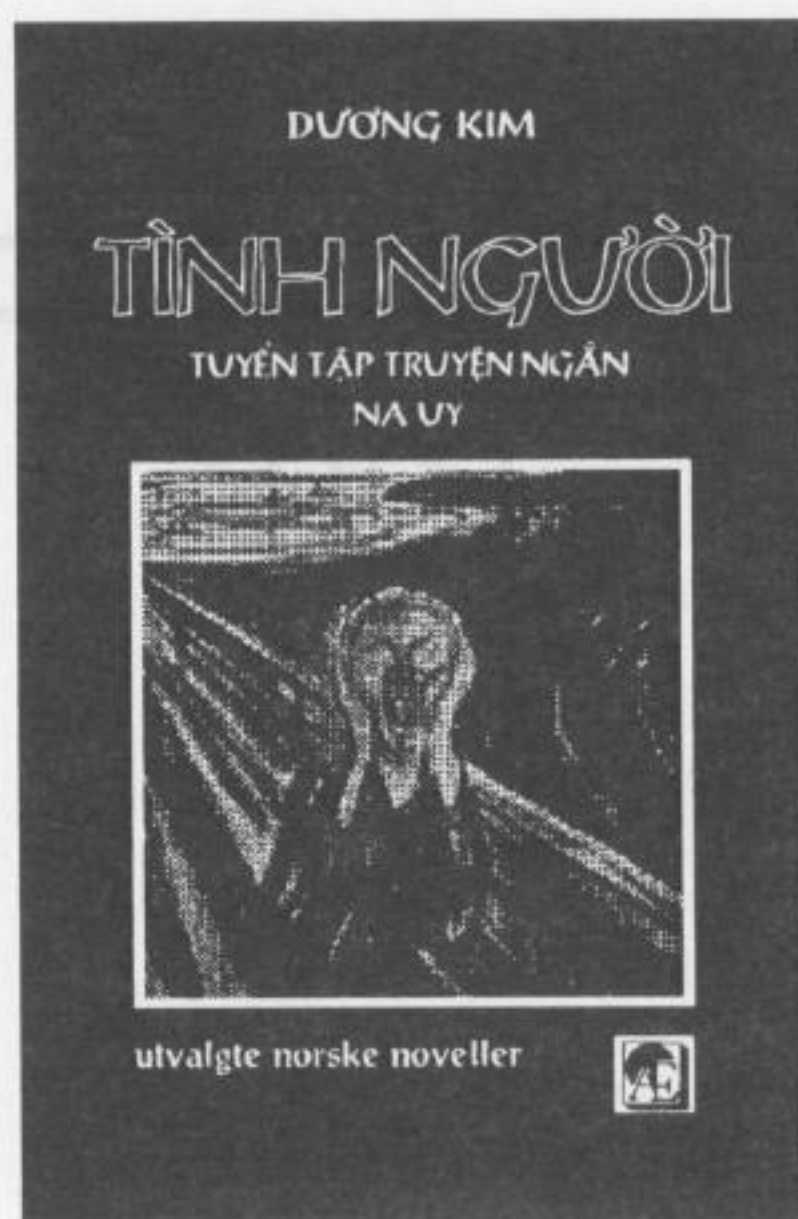
Nhà xuất bản
Anh Em

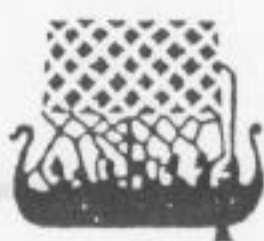
HÂN HẠNH GIỚI THIỆU

TÌNH NGƯỜI

TUYỂN TẬP TRUYỆN NGẮN
NA UY

- * Mười sáu truyện ngắn của mười lăm tác giả Na Uy.
- * Bản Việt ngữ của Dương Kim.
- * Nhà văn nữ Aase Foss Abrahamsen nhận định như sau:
Những người thuộc các quốc gia khác nhau, hiểu biết về văn hóa của nhau, là việc khá quan trọng...
- * Mẫu bìa và phụ bản của Nguyễn Hữu Nhật, gồm ba mươi hình vẽ chân dung và minh họa.
- * Nguyễn Thị Vinh viết về Tình Người Qua Truyện Ngắn Na Uy.
- * Giá đặc biệt mùa Giáng sinh: 100 kr.

Xin liên lạc:
Dương Kim
Kalbakkvn. 17
0953 Oslo
Điện thoại: 02 - 16 56 07

CÁO PHÓ VÀ CẢM TẠ

Chúng con xin chân thành cảm tạ và tri ân quý Cha, quý Sơ, các thân bằng quyến thuộc và các đoàn thể đã đến viếng thăm, phân ưu, dâng thánh lễ, dự lễ, cầu nguyện và tiễn đưa Mẹ, Bà, Cố chúng con là:

Bà Quả phụ Nguyễn Chung nhũ danh Madalena Trần thị Phận

đã được Chúa gọi về ngày 09 tháng 10 năm 1992, hưởng thọ 73 tuổi.

Nghi thức an táng đã được cử hành tại nghĩa trang Åssiden - Drammen vào ngày 17 tháng 10 năm 1992.

Nguyện cầu Thiên Chúa nhân từ, cùng mẹ Maria, trả công bội hậu cho tất cả quý vị.

Trong lúc tang gia bối rối, có điều gì thiếu sót, kính xin quý vị niệm tình thứ lỗi.

Chân thành cảm ơn

Thay mặt tang gia

Trưởng nam Nguyễn Văn Quý

CẢM TẠ

Chúng tôi chân thành cảm tạ:

- Thượng tọa Hội trưởng Hội Phật Giáo Việt Nam tại Na Uy
- Ban đại diện Cộng Đoàn Công Giáo Việt Nam tại Stavanger
- Nhóm tín hữu Tin Lành Việt Nam tại Stavanger
- Hội Người Việt Tị Nạn tại Sandnes
- Chi Hội Phật giáo Việt Nam tại Stavanger và vùng phụ cận
- Chi Hội Đền Tạ
- Chi Hội Legio Maria
- Gia đình Phật tử Đức Minh
- Nhóm thuyền nhân Toyama 81
- Người Việt Atlantic
- Người Việt Norway Food
- Đội Vina
- Quý cụ, quý ông bà, quý anh chị em và quý thân hữu thân bằng quyến thuộc

đã chủ lễ, hộ niệm, thăm viếng, chia buồn, tặng hoa và tiễn đưa linh cữu của chồng, cha, cậu chúng tôi là:

Phan Phú Lộc

từ trần ngày 12.10.92 (nhằm ngày 17.09 năm Nhâm Thân) tại Stavanger, hưởng thọ 57 tuổi, đến nơi an nghỉ cuối cùng.

Trong lúc tang gia bối rối, có điều chi thiếu sót, kính mong quý vị niệm tình tha thứ.

Tang gia đồng bái tạ.

Vợ: bà quả phụ Phan Phú Lộc, nhũ danh Võ Kim Cúc

Trưởng nam: Phan Huy Đăng

Trưởng nữ: Phan thị Hương Thủy và chồng

Thứ nữ: Phan thị Uyển Nhi

Cháu: Trần Minh Quang và vợ

Phân Ưu

Nhận được tin buồn

Cụ Lâm Mỹ Hoàng Ba

là thân phụ của ông Lâm Mỹ Hoàng Nam, thành viên trong ban chấp hành chi hội Stavanger, đã tạ thế ngày 17.11.92 tại California, Hoa Kỳ, hưởng thọ 78 tuổi.

Nguyên cầu hương hồn cụ sớm tiêu điều miền cực lạc và thành kính phân ưu cùng ông Lâm Mỹ Hoàng Nam và gia quyến.

Ban Chấp Hành Trung Ương Hội Người Việt Tỵ Nạn tại Na Uy và Vượt Sống

Chia Buồn

Được hung tin ông:

Võ Ân, 82 tuổi

(thân phụ anh Võ Mỹ Thuận)

mới qua đời tại Việt Nam.

Ban chấp hành chi hội Người Việt tị nạn tại Vest-Agder thành thật chia buồn cùng anh chị Thuận - Hương và gia đình. Cầu mong hương hồn ông cụ sớm được hưởng nước trời.

Phân Ưu

Ông Tạ văn Nguyên, 58 tuổi

mới qua đời vào cuối tháng mười năm 1992 tại kristiansand.

Ban chấp hành chi hội Người Việt Tị nạn tại Vest-Agder thành thật phân ưu cùng bà Tuyên và gia đình. Cầu mong hương hồn ông nhà sớm tiêu điều nơi miền cực lạc.

Phân Ưu

Được tin buồn

cụ Phạm Tuấn pháp danh Đồng Tú

là thân phụ của thượng tọa Thích Trí Minh, hội trưởng hội Phật Giáo Việt Nam tại Na Uy, đã từ trần tại Quy Nhơn, Việt Nam, ngày 14 tháng 8 năm Nhâm Thân, hưởng thọ 84 tuổi.

Nguyên xin hương hòa hương hồn của người đã khuất sớm cao đăng Phật quốc. Thành kính phân ưu cùng tang quyến.

Ban chấp hành hội Người Việt Tỵ Nạn tại Na Uy

Phân Ưu

Được tin buồn

cụ Phan Phú Lộc

đã từ trần tại Stavanger ngày 12.10.92, hưởng thọ 57 tuổi. Cụ Lộc là thân phụ và nhạc phụ của hai thành viên BCH Chi Hội Người Việt Tị Nạn tại Stavanger - ông Phan Huy Đăng và ông Đỗ Anh Vũ.

Thành kính phân ưu cùng tang quyến. Nguyên xin hương hồn người đã khuất sớm tiêu điều nơi miền cực lạc.

Ban Chấp Hành Trung Ương Hội Người Việt Tị Nạn Tại Na Uy

Chia Buồn

Được tin buồn

ông Phan Phú Lộc

đã từ trần tại Stavanger ngày 12.10.92, hưởng thọ 57 tuổi.

Thành kính phân ưu cùng tang quyến. Nguyên xin hương hồn người đã khuất sớm tiêu điều nơi miền cực lạc.

Gđ Phạm Công Linh,
Gđ Đặng Quốc Bảo,
anh Đào Quang Vượng
và Nhóm Toyama-81 Bergen.

Bác sĩ

Trần Đăng Vinh

- Chuyên khoa giải phẫu ngoại khoa (specialist i kirurgi)
- Bác sĩ điều trị tại bệnh viện Đại Học Ullevål, Oslo

Chúc mừng Giáng Sinh

Phòng mạch và viện giải phẫu thẩm mỹ

PRINSENSGATEN KLINIKK

Đường Prinsensgt. 6, Oslo (gần Jernbanetorget)

điện thoại: (02) 41 71 05

- Khám bệnh và điều trị nội - ngoại khoa tổng quát.
- Bệnh về xương.
- Giải phẫu thẩm mỹ: cắt mắt, sửa mũi, làm đẹp các vết sẹo xấu trên người.
- Tiểu giải phẫu đủ loại.

Xin liên lạc để hẹn giờ
điện thoại: (02) 56 72 27
từ 17 giờ đến 20 giờ

CẢM TẠ

Chúng tôi chân thành cảm tạ:

- Quý Đại Đức chùa Khuông Việt
- Ban biên tập báo Pháp Âm
- Chi hội Phật giáo ở Stavanger và vùng phụ cận
- Hội Người Việt Tị Nạn Stavanger
- Gia đình cháu Hồng Lộc
- Quý cô bác chị em thân bằng quyến thuộc và Quý bạn hữu xa gần,

đã đánh điện, đăng báo phân ưu thân phụ, nhạc gia, ông của chúng tôi là

Cụ Nguyễn Trí Bình

đã thất lạc ngày 29.07.92 lúc 13 giờ, tại Bình Chánh (Sài Gòn), hưởng thọ 76 tuổi.

Tang gia đồng bái tạ.

Nguyễn thị Toàn, chồng và các con.

Thẩm Mỹ viện SALONG LESLIE

HÀIR, SOL OG MAKE-UP ARTIST

Holmlia Sentervei 5, 1255 OSLO

Tlf. tiệm (02) 616191

Thứ hai - Thứ sáu từ 11 giờ - 21 giờ
Thứ bảy từ 10 giờ - 18 giờ

CHUYÊN

- Cắt, uốn, nhuộm, làm đẹp cho nam nữ.
- Chải, bôi, thắt bím các kiểu tóc hợp thời trang.
- Chải thẳng & kéo thẳng tóc sau khi uốn không như ý.
- Trị tóc khô, gàu, dầu & tóc quăn.
- Trang điểm cho đám cưới, chụp hình, hóa trang, show,...
- Có bán các loại thuốc dưỡng tóc và mọc tóc.

NHẬN DẠY HỌC VIÊN

- Lớp học thẩm mỹ (make up) để tự giữ gìn làn da xinh đẹp, và tự trang điểm cho mình vào buổi sáng, buổi chiều và khi dự tiệc.
- Mỗi khóa học gồm ba ngày.
- Giảng viên đã từng đoạt giải Nhất Oslo Mesterskap về cắt tóc, giải Nhì Make-up toàn quốc và đã từng làm rất nhiều quảng cáo cho phim ảnh, sách báo, show,... cũng như đã từng dạy giúp các giáo sư Na uy.

ĐẠI LÝ CHO MUỐN PHIM

- Phim bộ từ Đài Loan & Hồng Kông.
- Phim Người Lớn.
- Phim Ca nhạc, Hồng Kông, Thi Hoa Hậu.
- Phim Kịch và Cải Lương.

Giá 10 kroner mỗi cuốn.

Có bán các sách báo tài tử Hồng Kông. Nhận gởi mua báo điện ảnh dài hạn.

Đặc biệt:

riêng quý vị đồng hương mỗi khi uốn tóc sẽ được tặng một chai shampoo.

Muốn làm đẹp toàn diện, mời quý vị đến SALONG LESLIE, một nơi đáng tin cậy và có nhiều uy tín. Chúng tôi chỉ dùng toàn thuốc tốt. Tóc bạn sẽ không khô, không gãy và không rụng.

Chúc mừng Giáng Sinh

Kính mời,
LESLIE HAN
Stylist & Make-Up artist

SIÊU THỊ

Việt Thái mat

THỰC PHẨM Á CHÂU - NAUY

Stenersgt. 8 - OSLO 1

Tlf.: 02 - 17 56 10

Fax: 02 - 17 56 12

Trạm xe lửa Oslo-S

Oslo City

stenersgt.

Việt Thái Mat

Bán sỉ và lẻ

Chúc mừng Giáng Sinh

Rau tươi Á Châu: ngò rí,
rau răm, ớt, húng quế,
ngò om, bạc hà...

Rau cải: tần ô, cải bẹ
cải xanh, mồng tơi, dền...

Trái cây giá đặc biệt:
Sầu riêng, măng cụt,
chôm chôm, nhãn, ổi, xoài...

Các mặt hàng khô

Đặc biệt: cá rô, cá trê, cá lóc,
mực, tôm...

Giờ mở cửa:

- Thứ hai - thứ sáu: 10⁰⁰ - 19⁰⁰
- Thứ bảy: 10⁰⁰ - 17⁰⁰

Chủ nhân kính mời

Ditt verkstedsenter i Groruddalen

Vi utfører alt i bilreparasjon:

**Oppretting
Lakkering**

Fast pris før repasjon

Km service fra kr. 1.000 - kr. 1.500

Forstilling justering kr. 300

Bremser, Clutch

Eksosanlegg, støtdempere

Ring for pris!

HAAVARD MARTINSENSVEI 31 . OSLO 9

ROMMEN Bil

Tlf: 21 23 18

&

ROMMEN AUTOSKADE A.S

Tlf: 10 99 00

*God Jul
Godt Nyttår*

Công ty Rommen Bil / Autoskade a.s

- * *Chuyên viên Na uy nhiều năm kinh nghiệm*
- * *Được sự công nhận của Nha lộ vận và Liên đoàn xe hơi*
- * *Tiếp đãi nồng hậu*
- * *Sửa chữa chu đáo*
- * *Giá phải chăng*

Bạn mang xe đến - Chúng tôi định giá - Bạn quyết định - Chúng tôi sửa chữa

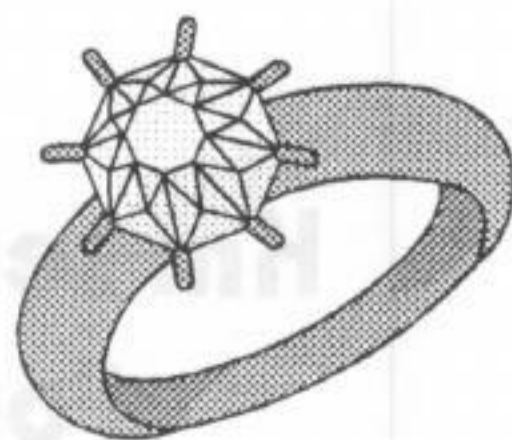
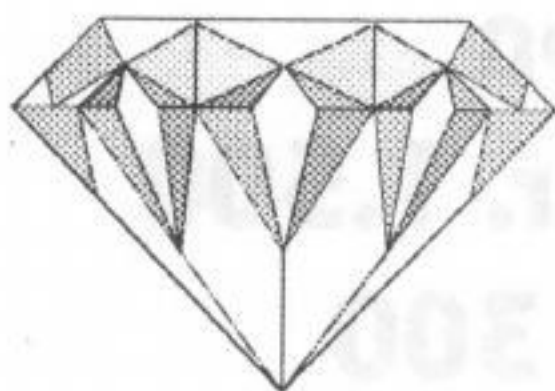
Chúc mừng Giáng Sinh

CITY TRADERS

Grønland T-bane stasjon

Oslo 1

Tlf. 02-172256

Salg

**Gull - Smykker - Klokker
Sko - Elektriske kjøkkenutstyr**

Chúng tôi chuyên bán vàng từ 18 - 22 karat.
Bảo đảm phẩm chất tốt. Giá thật rẻ.

Nếu quý vị muốn các kiểu vàng đặc biệt,
xin cho biết trước, chúng tôi sẽ đáp ứng
theo ý muốn của quý vị.

Chúng tôi cũng có thể đặt các kiểu đồng hồ
đặc biệt theo sự ước muốn của quý vị.

**Giá đặc biệt dành cho người Việt
và
ngoại kiều.**

Thợ bạc KIM QUANG

- Chúng tôi có nhận sửa các loại nữ trang vàng bạc
- Nhận làm nhẫn cưới, dây chuyền và các loại nữ trang vàng 24K và 18K
- Chúng tôi có bán các loại nữ trang vàng 24K và 18K

Tất cả giá phải chăng - Xin trân trọng kính mời

Xin liên lạc đến: Quang và Nga
Konowsgata 75B
0196 Oslo
Tlf. (02) 572886

Chúc mừng Giáng Sinh

TIỆM UỐN TÓC HẠNH

Storgt. 31 - 2000 Lillestrøm

Tlf. 06 81 20 37 (tiệm)

06 83 49 43 (nhà)

Giờ mở cửa: 9 - 18 (16)

Køhn
Bokhandel

PARKALLÉ

Nhà thờ

STORGATA

China
Palace

X

Chúc mừng Giáng Sinh

- Chuyên cắt, gội, uốn các kiểu tóc hợp thời trang NAM & NỮ
- Nhận làm tóc cô dâu - dạ hội ...
- Giá đặc biệt dành cho quý đồng hương

Cô Hạnh kính mời.

PHIẾU ĐẶT MUA BÁO

(Xin xem giá biểu và thể thức nơi trang bìa 2)

Tên họ: _____

Địa chỉ: _____

đặt mua dài hạn 1 năm báo Vượt Sóng.

- ☐ Xin gửi kèm phiếu trả tiền trong số báo đầu tiên.
☐ Đã chuyển tiền vào trương mục của Vượt Sóng,
postgirokontonr 0813 24 80754
☐ Ngân phiếu kèm theo trong thư.

- Xin đánh chéo vào ô thích hợp
- Xin đừng gửi kèm tiền mặt trong thư
- Quý vị nào muốn đặt mua các số báo cũ
xin liên lạc với tòa soạn qua thư.

PHIẾU TẶNG BÁO

(Xin xem giá biểu và thể thức nơi trang bìa 2)

Tên họ: _____

Địa chỉ: _____

gửi tặng 1 năm báo Vượt Sóng cho

Tên họ: _____

Địa chỉ: _____

- ☐ Xin gửi phiếu trả tiền đến người tặng báo.
☐ Đã chuyển tiền vào trương mục của Vượt Sóng,
postgirokontonr 0813 24 80754
☐ Ngân phiếu kèm theo trong thư.

PHIẾU ĐẶT ĐĂNG QUẢNG CÁO / NHẮN TIN / RAO VẬT

(Xin xem giá biểu và thể thức nơi trang bìa 2)

Tên họ: _____

Địa chỉ: _____

Nội dung: _____

Số lần đăng: _____

☐ 1/4 trang - ☐ 1/2 trang ☐ 1 trang ☐ trang bìa (nguyên trang)

(Xin gửi đến tòa soạn ít nhất một tháng trước ngày phát hành báo)

VIETNAMESE SELF DEFENCE ARTS

THIÊN CÔNG ĐẠO

Kungfu

HOVEDKVARTER
HELGESENSGT. 30, OSLO 5

天公道

VIETNAMESE THIEN CONG DAO FEDERATION

do võ sư Khúc Chánh Thành sáng lập và hướng dẫn

Giờ tập luyện: thứ ba, năm và bảy
từ 17 giờ đến 19 giờ

TRƯỜNG THỊ KIM ANH
NORWAY

Chúc mừng Giáng Sinh

B

DUONG KIEN
KRABBEDALEN 25
5073 SKALEVIKNESET

BAD BIEU

VƯỢT SÓNG

Cơ Quan Ngôn Luận của Hội Người Việt Tỵ Nạn tại Na Uy

UTGITT AV DET VIETNAMESISKE FLYKTNINGEFORBUND I NORGE

Postboks 8376 HAMMERSBORG
0129 Oslo 1 - NORGE
6 NR/ÅR - Løssalg: kr. 30
Abonnement: NORGE: kr. 150/ÅR
Andre land: kr. 200

ANSVARLIG REDAKTØR: ĐỖ VĂN THÀNH
Redaktør: LÂM VIỆT TRƯỜNG
Redaksjonssekretær: DƯƠNG KHUÊ
Regnskap: LÂM TIẾN DŨNG
Layout: Nguyễn Thị Lệ Hằng